Jurnalul secret al lui Adrian Mole, un băiat de 13 ani şi 3A

Sue Townsend (n. 2 aprilie 1946) este o autoare britanică. A scris romane şi piese de teatru, dar este cunoscută în mod special datorită cărţilor cu Adrian Mole. Deşi stilul său îmbină în principal comedia şi critica socială, Townsend are şi scrieri cu teme dramatice.

Însăşi viaţa lui Sue Townsend are accente de roman: a abandonat şcoala la vârsta de cincisprezece ani şi a avut numeroase locuri de muncă, lucrând inclusiv la o fabrică şi ca vânzătoare. S-a căsătorit cu un tinichigiu şi, la vârsta de douăzeci şi doi de ani avea deja trei copii. La treizeci de ani s-a alăturat unui grup de scriitori de la Teatrul Phoenix din Leicester.

Primele două cărţi din seria Adrian Mole au fost receptate de majoritatea cititorilor ca fiind abordări realiste şi umoristice ale vieţii interioare a unui adolescent. De asemenea, aceste cărţi au surprins spiritul britanic al epocii marcate de Margaret Thatcher.

Sue Townsend locuieşte în Leicester, oraş care în 2009 i-a conferit titlul *The Honorary Freedom*. În acelaşi an suferă un transplant de rinichi, donat de fiul ei Sean. În 2001, în urma diabetului, autoarea a orbit şi a ţesut acest aspect în cărţile ei.

Jurnalul secret al lui Adrian Mole, un băiat de 13 ani şi %

Traducere din engleză şi note de Florentina Hojbotă

O

Redactori: Alina Ioan, Lavinia Braniţte Tehnoredactor: Cornel Drăghia Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României TOWNSEND, SUE

Jurnalul secret al lui Adrian Mole, un băiat de 13 ani şi *3A*

Sue Townsend; trad. de Florentina Hojbotă.

— Bucureşti:

Editura Arthur, 2013

ISBN 978 – 606 – 8044 – 49 – 1 I. Hojbotă, Florentina (trad.)
821.111 – 31
© Editura Arthur, 2013, pentru prezenta ediţie Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

„Paul mergea, simţind cum ceva înăuntrul lui se strânge dureros… Totuşi, vorbea de zor cu maică-sa. Niciodată nu i-ar fi mărturisit cât suferea din pricina acestor lucruri, iar dânsa nu ghicea decât în parte”.

D.H. Lawrence, Fii şi îndrăgostiţi[1]

Pentru Colin şi, de asemenea, pentru Sean, Dan, Vicki şi Elizabeth, cu dragoste şi recunoştinţă *a** Iarna ЧЗ>

Joi, 1 IANUARIE

Sărbătoare legală în Anglia, Irlanda.

Scoţia şi Ţara Galilor

Lucruri pe care vreau să le fac în noul an:

1. O să-i ajut pe nevăzători să treacă strada.
2. O să-mi pun pantalonii pe umeraş.
3. O să pun discurile la loc în învelitori.
4. N-o să mă apuc de fumat.
5. N-o să-mi mai storc coşurile.
6. O să mă port frumos cu câinele.
7. O să-i ajut pe cei săraci şi pe cei neştiutori.
8. După sunetele îngrozitoare pe care le-am auzit de jos noaptea trecută, am jurat de asemenea să nu beau alcool niciodată.

Tata l-a îmbătat pe câine cu coniac de cireşe la petrecerea de noaptea trecută. Dacă află cei de la Protecţia Animalelor, o să fie arestat. Au trecut opt zile de la Crăciun şi mama n-a purtat încă şorţul verde din lurex pe care i l-am cumpărat! La anu’ o să primească pernuţe parfumate pentru baie.

Ăsta mi-e norocul, mi-a ieşit un coş pe bărbie chiar în prima zi din an!

Vineri, 2 ianuarie

---

1 Traducere de Antoaneta Ralian, Editura Univers, 2008, voi. I, p.125 (n.r.).

Sărbătoare legală în Scoţia.

Lună plină

M-am simţit rău de tot azi. Din cauza mamei, care la două dimineaţa cânta *My Way* în capul scărilor. Ăsta mi-e norocul, să am o mamă ca ea. E posibil ca părinţii mei să fie alcoolici. La anu', cine ştie, poate o să fiu la orfelinat.

Câinele s-a răzbunat pe tata. A sărit ce-a sărit şi i-a dărâmat macheta de vapor; pe urmă, cu greementul agăţat de picioare, a fugit în grădină. Tata spunea întruna: „S-au dus pe apa sâmbetei trei luni de muncă", nu se mai oprea.

Coşul din bărbie se face din ce în ce mai mare. Din cauza mamei, care nu ştie că există vitamine.

Sâmbătă, 3 ianuarie

O să-nnebunesc din cauza lipsei de somn! Tata nu-i mai dă voie câinelui în casă, aşa c-a lătrat pe-afară, la fereastra mea, toată noaptea. Ăsta mi-e norocul! Tata i-a strigat o înjurătură. Dacă nu-i atent, o să fie arestat pentru limbaj obscen.

Coşul ăsta cred că-i furuncul. Ăsta mi-e norocul, e într-un loc unde poate să-l vadă toată lumea. I-am atras mamei atenţia că azi n-am avut deloc vitamina C în meniu. A zis: „Atunci du-te şi cumpără-ţi o portocală". Tipic.

Tot nu poartă şorţul de lurex.

O să mă bucur când începe şcoala.

Duminică, 4 ianuarie

A doua după Crăciun

Tata are gripă. Nu mă miră deloc, cu regimul alimentar de care avem parte. Mama a ieşit pe ploaie să-i ia ceva de băut cu vitamina C, dar, după cum i-am spus, „acum e prea târziu". Mare minune că nu facem scorbut. Mama zice că ea nu vede nimic pe bărbia mea, dar asta numai pentru că se simte vinovată din cauza regimului alimentar.

Câinele a fugit, pentru că mama a uitat să închidă

A

poarta. Am rupt braţul pick-up-ului. Încă nu ştie nimeni şi, cu puţin noroc, tata o să fie mult timp bolnav. Nici urmă de şorţ.

Luni, 5 ianuarie

Câinele încă nu s-a întors. E linişte fără el. Mama a sunat la poliţie şi l-a descris. L-a făcut să pară mai urât decât e de fapt: părul dezordonat peste ochi şi alte de-astea. Chiar cred că poliţia are lucruri mai bune de făcut decât să caute câini: să prindă criminali, de exemplu. I-am spus mamei, dar ea tot a sunat. Dacă o să fie omorâtă din cauza câinelui, aşa-i trebuie.

Tata încă leneveşte în pat. Cică-i bolnav, dar am observat că încă mai fumează!

Azi a venit Nigel pe-aici. S-a bronzat în vacanţa de Crăciun. Cred că Nigel se va îmbolnăvi curând din cauza şocului provocat de temperatura scăzută din Anglia. Cred că părinţii lui au făcut o greşeală luându-l cu ei în afara ţării.

El încă n-are niciun coş.

Marţi, 6 ianuarie Epifania. Lună nouă

Câinele a intrat în bucluc!

A dărâmat de pe bicicletă un angajat care citeşte contoare şi i-a împrăştiat toate cartelele. Aşa că se prea poate s-ajungem toţi la tribunal. Un poliţist a spus că trebuie să ne supraveghem câinele şi a întrebat de când e şchiop. Mama a spus că nu e şchiop şi s-a uitat la el.

A

În laba stângă din faţă avea o figurină-pirat.

Câinele s-a bucurat când i-a scos mama piratul, şi a sărit cu labele pline de noroi pe tunica poliţistului. Mama a adus o cârpă din bucătărie, dar avea gem de căpşuni pe ea acolo unde-mi ştersesem eu cuţitul, aşa că tunica a ajuns să arate mai rău decât înainte. După aceea poliţistul a plecat. Sunt sigur că l-am auzit înjurând. L-aş putea reclama pentru asta.

O să caut cuvântul „Epifania” în dicţionarul meu cel nou.

Miercuri, 7 ianuarie

Nigel a venit pe-aici de dimineaţă cu o bicicletă nouă. Are bidon de apă, kilometraj, vitezometru, şa galbenă şi roţi foarte subţiri, de curse. Dar degeaba o are Nigel. El nu

merge cu bicicleta decât până la magazin şi înapoi. Dacă ar fi a mea, aş merge prin toată ţara, aş porni într-o aventură.

A

Coşul sau furunculul meu e la apogeu. În mod sigur mai mare de-atât n-are cum să se facă!

12 «de

Am găsit în dicţionar o expresie care-l descrie perfect pe tata. *Bolnav închipuit*. E tot în pat, toarnă-n el vitamina C în neştire.

Câinele e încuiat în magazia pentru cărbuni.

Epifania e ceva legat de cei trei magi. Mare scofală!

Joi, 8 ianuarie

Acum mama are gripă. Asta înseamnă că eu trebuie să am grijă de amândoi. Ăsta mi-e norocul!

Am urcat şi-am coborât scările toată ziua. Le-am pregătit o cină de zile mari: două ouă ochiuri fierte în apă cu fasole şi budincă de griş la conservă. (Am făcut bine că mi-am pus şorţul de lurex pentru că ouăle au sărit din cratiţă şi m-au stropit din cap până-n picioare.) Cât p-aci să le spun vreo două când am văzut că n-au mâncat deloc. Chiar atât de bolnavi n-au cum să fie. I-am dus mâncarea câinelui, la el în magazie. Bunica vine mâine-dimineaţă, aşa că a trebuit să curăţ cratiţele arse şi apoi să scot câinele la plimbare. La unsprezece şi jumătate m-am dus la culcare. Nu-i de mirare că sunt cam scund pentru vârsta mea.

Am hotărât să nu mă fac doctor.

Vineri, 9 ianuarie

Tuse, tuse, tuse, toată noaptea. Când nu tuşea unul tuşea celălalt. Ar fi putut să fie şi ei mai atenţi, avusesem o zi grea.

Bunica a venit şi a fost dezgustată de felul în care arăta casa. I-am arătat camera mea, care e întotdeauna ordonată şi curată, şi mi-a dat cincizeci de penny. I-am arătat toate sticlele goale din coşul de gunoi şi-a fost dezgustată.

Bunica a scos câinele din magazie. Spunea că a fost o

cruzime din partea mamei să-l închidă acolo. Câinele a vomitat pe podeaua din bucătărie. Bunica l-a închis la loc.

Mi-a stors coşul din barbă. Acum e mai rău. I-am spus bunicii de şorţul verde şi bunica mi-a zis că ea în fiecare an, de Crăciun, i-a cumpărat mamei câte un pulover din fire sintetice sută la sută şi mama n-a purtat absolut niciunul niciodată!

Sâmbătă, 10 ianuarie *a.m*. Acum câinele e bolnav! Vomită întruna, aşa că trebuie să chemăm veterinarul. Tata mi-a spus să nu-i spun veterinarului că am ţinut câinele încuiat în magazie două zile.

Am acoperit coşul cu un plasture, ca să nu intre microbi de la câine.

Veterinarul a luat câinele. Crede că are o ocluzie şi că trebuie operat urgent.

Bunica s-a certat cu mama şi a plecat. A găsit toate puloverele dăruite de Crăciun tăiate, într-un sac de gunoi. E dezgustător, atâţia oameni mor de foame.

Domnul Lucas, vecinul de alături, a trecut să-i vadă pe mama şi pe tata, care sunt încă la pat. A adus o felicitare cu urări de însănătoşire şi nişte flori pentru mama. Mama era în pat, cu o cămaşă de noapte care

A.

nu-i acoperea foarte bine pieptul. În timp ce vorbea cu domnul Lucas avea o voce scârboasă. Tata se prefăcea că doarme.

Nigel a adus discurile lui. Îi place punkul, dar eu nu-i văd rostul, din moment ce nu poţi să înţelegi niciun cuvânt.

Mă rog, cred că mă transform într-un intelectual. Probabil din cauză că am atâtea pe cap.

p.m. Am fost să văd cum se mai simte câinele. Veterinarul mi-a arătat o pungă de plastic cu multe chestii scârboase în ea. O bucată de cărbune, brăduţul din tortul de Crăciun şi piraţii din macheta de vapor a lui tata. Unul dintre piraţi avea un hanger – trebuie să fi fost destul de dureros pentru câine. Arată mult mai bine. Putem să-l luăm acasă peste două zile, din nefericire.

Când am ajuns acasă, tata se certa cu bunica la

telefon din cauza sticlelor goale din coşul de gunoi.

Domnul Lucas era sus, stătea de vorbă cu mama. Când a plecat domnul Lucas, tata s-a dus sus şi s-a certat cu mama şi a făcut-o să plângă. E prost dispus. Asta înseamnă că se simte mai bine.

I-am făcut un ceai mamei din proprie iniţiativă. Chestia asta a făcut-o să plângă iar. Unii oameni sunt greu de mulţumit!

Coşul e la locul lui.

Duminică, 11 ianuarie

Prima după Epifanie

Acum *ştiu* că sunt un intelectual. L-am văzut pe Malcolm Muggeridge la televizor aseară şi am înţeles aproape fiecare cuvânt. Totul se leagă. Familie anapoda, mâncare proastă, faptul că nu-mi place punkul.

Cred că o să-mi fac abonament la bibliotecă şi o să văd ce se-ntâmplă.

Păcat că nu mai sunt şi alţi intelectuali pe-aici. Domnul Lucas poartă pantaloni din catifea cord, dar lucrează în asigurări. Asta mi-e norocul.

Prima ce după Epifanie?

Luni, 12 ianuarie

Câinele e din nou acasă. Îşi tot linge firele de la operaţie, aşa că stau cu spatele la el când mănânc.

Mama s-a ridicat din pat de dimineaţă să-i facă un culcuş câinelui până se însănătoşeşte. Dintr-o cutie de carton de la pachetele de detergent. Tata zice că o să-l facă pe câine să strănute şi o să i se desfacă sutura, iar veterinarul o să ceară şi mai mulţi bani ca să-l coasă din nou. S-au certat din cauza cutiei, apoi tata a început să bată câmpii despre domnul Lucas. Deşi nu pricep ce legătură are culcuşul câinelui cu domnul Lucas.

Marţi, 13 ianuarie

Tata s-a întors la serviciu. Slavă Domnului! Nu ştiu cum îl suportă mama.

Domnul Lucas a venit de dimineaţă să vadă dacă mama are nevoie de ajutor prin casă. E foarte amabil. Doamna Lucas era acasă, spăla geamurile pe-afară. Scara

nu părea foarte solidă. I-am scris lui Malcolm Muggeridge, pe adresa BBC-ului – l-am întrebat ce e de făcut dacă eşti intelectual. Sper să-mi răspundă înapoi, pentru că m-am săturat să fiu intelectual de capul meu.

Am scris o poezie şi nu mi-a luat decât două minute. Până şi poeţilor celebri le ia mai mult. Se numeşte *Robinetul*, dar de fapt nu e despre un robinet, e foarte profundă, despre viaţă şi treburi de-astea.

Robinetul, de Adrian Mole

Robinetul picură şi nu pot să dorm.

Până dimineaţă o să se fac-un lac enorm.

Dacă nu ştergem apa covorul se va strica şi tata va trebui să se spetească cu munca.

Ar putea s-o mierlească de atâta muncit.

Tată, pune-o garnitură, nu fi tâmpit!

I-am arătat-o mamei, dar ea a râs. Nu e foarte inteligentă. Nu mi-a spălat şortul pentru ora de sport, iar mâine merg la şcoală. Nu e ca mamele de la televizor.

Miercuri, 14 ianuarie

A

Abonament la bibliotecă. Am luat *îngrijirea pielii*, *Originea speciilor* şi o carte scrisă de o femeie despre care mama vorbeşte mereu. Se numeşte *Mândrie şi prejudecată*, e scrisă de o femeie pe nume Jane Austen. Mi-am dat seama că bibliotecara era impresionată. Poate e şi ea o intelectuală, ca mine. Nu s-a uitat la coş, poate începe să se micşoreze. Era şi timpul!

Domnul Lucas era în bucătărie, bea cafea cu mama. Camera era plină de fum. Râdeau, dar când am intrat eu s-au oprit.

Doamna Lucas era acasă, curăţa rigolele. Părea prost dispusă. Cred că domnul şi doamna Lucas au o căsnicie nefericită. Bietul domn Lucas!

Niciunul dintre profesorii de la şcoală n-a remarcat că eu sunt un intelectual. O să le pară rău când o să fiu celebru. Avem o colegă nouă. Stă lângă mine la geografie. E în regulă. O cheamă Pandora, dar îi place să i se spună „Cutia”. Habar n-am de ce. S-ar putea să mă îndrăgostesc

de ea. Ar cam fi şi timpul să mă îndrăgostesc, la urma urmei am 13 ani şi *3A*.

Joi, 15 ianuarie

Pandora are părul de culoarea melasei şi e lung, aşa cum trebuie să fie părul fetelor. Arată bine. Am văzut-o jucând netball – îi sălta pieptul. M-am simţit puţin ciudat. Cred că asta e!

I-au scos firele câinelui. L-a muşcat pe veterinar, dar cred că e obişnuit. (De veterinar zic, câinele ştiu că e.)

Tata a aflat de braţul pick-up-ului. Am zis o minciună. Am spus că a sărit câinele pe el şi l-a rupt. Tata a zis că aşteaptă până se face câinele bine şi pe urmă îl altoieşte. Sper că glumea.

Domnul Lucas era din nou în bucătărie când m-am întors de la şcoală. Mama e mai bine acum, aşa că nu înţeleg de ce mai vine.

Doamna Lucas planta pomi pe întuneric. Am citit puţin din *Mândrie şi prejudecată*, dar e cam demodată. Cred că Jane Austen ar trebui să scrie ceva mai modern.

Ochii câinelui au aceeaşi culoare ca ochii Pandorei. Dacă nu-l tundea mama, nu aş fi observat. Arată mai rău ca niciodată. Domnul Lucas şi mama râdeau de noua tunsoare a câinelui, ceea ce nu e prea frumos: câinii nu pot spune nimic în apărarea lor, la fel ca Familia Regală.

Mă duc la culcare devreme ca să mă gândesc la Pandora şi să-mi fac exerciţiile de stretching pentru spate. Sunt două săptămâni de când n-am mai crescut deloc. Dacă situaţia nu se schimbă, o să fiu pitic.

Dacă nu-mi dispare coşul, sâmbătă mă duc la doctor. Nu mai pot trăi aşa, toată lumea se holbează la mine.

Vineri, 16 ianuarie

Domnul Lucas a venit pe la noi şi s-a oferit să o ducă pe mama la cumpărături cu maşina. M-au lăsat şi pe mine la şcoală. M-am bucurat când am ieşit din maşină, pentru că râdeau prea mult şi era prea mult fum. Pe drum am văzut-o pe doamna Lucas. Avea nişte sacoşe mari, venea de la piaţă. Mama i-a făcut cu mâna, dar doamna Lucas n-avea cum să facă şi ea cu mâna.

Azi am avut geografie, aşa că am stat lângă Pandora o oră întreagă. Arată din ce în ce mai bine, în fiecare zi. I-am spus că ochii ei seamănă cu ai câinelui meu. M-a întrebat ce fel de câine e. I-am zis că e corcitură.

I-am împrumutat carioca mea albastră pentru conturul Insulelor Britanice.

Cred că apreciază astfel de mici atenţii.

Astăzi am început *Originea speciilor*, dar nu-i la fel de bună ca serialul TV *îngrijirea pielii* e super bună. Am lăsat-o deschisă la paginile despre vitamine. Sper că mama o să înţeleagă aluzia. Am pus-o pe masa din bucătărie, lângă scrumieră, n-are cum să n-o vadă.

Mi-am făcut programare pentru coşul ăsta. S-a învineţit.

Sâmbătă, 17 ianuarie

Azi am fost trezit devreme. Doamna Lucas turna beton în faţa casei şi, în timp ce ea întindea repede betonul cu lopata, ca să nu se întărească, betoniera trebuia să stea cu motorul pornit. Domnul Lucas i-a făcut un ceai. Chiar e foarte amabil.

Nigel a venit să vadă dacă vreau să merg la un film, dar i-am spus că nu pot, urma să merg la doctor în legătură cu coşul. El a zis că nu vede niciun coş, dar era pur şi simplu amabil, pentru că de fapt coşul este uriaş azi.

Cred că doctorul Taylor e din categoria medicilor de familie suprasolicitaţi, despre care se tot scrie prin ziare. N-a examinat coşul, a zis doar să nu mă îngrijorez şi m-a întrebat dacă totul e în ordine acasă. I-am spus ce viaţă grea am acasă şi ce dietă proastă, dar el a zis că sunt bine hrănit, să mă duc acasă şi să fiu fericit. Cam asta-i treaba cu Serviciul Naţional de Sănătate.

O să-ncep să livrez ziare, intru în sectorul privat.

Duminică, 18 ianuarie

A doua după Epifanie.

Începe trimestrul Oxford Hilary[2]

Doamna Lucas şi mama s-au certat din cauza câinelui, care nu ştiu cum a scăpat din casă şi şi-a lăsat

2 Trimestrul de după vacanţa de Crăciun.

amprentele în betonul proaspăt turnat al doamnei Lucas. Tata s-a oferit să eutanasieze câinele, dar mama a început să plângă şi-atunci a dat înapoi. Toţi vecinii ieşiseră în stradă – îşi spălau maşinile şi ascultau. Câteodată urăsc câinele ăsta din tot sufletul!

Mi-am adus azi aminte de hotărârea de a-i ajuta pe cei săraci şi neştiutori, aşa că am luat câteva numere din almanahurile *Beano*, ca să le dau unei familii sărace care s-a mutat pe strada de lângă noi. Ştiu că sunt săraci pentru că televizorul lor e alb-negru. La uşă a răspuns un băiat. I-am explicat de ce-am venit. S-a uitat la almanahuri, a zis „Le-am citit" şi mi-a trântit uşa-n faţă. Cam asta-i treaba cu ajutatul săracilor!

Luni, 19 ianuarie

La şcoală am intrat într-un grup care se numeşte Bunii Samariteni. Ajutăm oameni şi chestii de-astea. Lunea după-amiază avem scutire la mate.

Azi am discutat despre ce fel de lucruri urmează să facem. Eu am fost băgat în grupul pensionarilor foarte bătrâni. Nigel s-a ales cu o sarcină super-greţoasă, trebuie să aibă grijă de copii într-un grup de joacă. Moare de oftică.

Abia aştept ziua de luni. O să iau o casetă ca să înregistrez toate poveştile babalâcilor despre război şi alte chestii. Sper să dau de unul cu memorie bună.

Câinele a ajuns iar la veterinar. Are beton pe labe. De-aia făcea atâta gălăgie azi-noapte pe scări.

Pandora mi-a zâmbit azi la cantină, dar eu tocmai mă înecasem cu un zg-ţii-cuii. putut că i zâmbesc. Ăsta mi-e norocul!

Marţi, 20 ianuarie

Lună plină

Mama îşi caută de lucru!

Sunt şanse să ajung un delincvent care umblă pe străzi şi toate alea. Şi ce-o să mă fac în vacanţe? Probabil o să stau prin spălătorii toată ziua ca să mă-ncălzesc. O să fiu un copil cu cheia atârnată de gât. Şi de câine cine o să aibă grijă? Şi ce-o să mănânc toată ziua? O să mănânc

numai chipsuri şi dulciuri, până o să-mi distrug pielea şi o să-mi cadă dinţii. Cred că mama e foarte egoistă. Oricum nu o să facă faţă. Nu e foarte inteligentă şi bea prea mult de Crăciun.

Am sunat-o pe bunica şi i-am spus, iar ea zice că în vacanţe pot să stau la ea şi mergem împreună la întâlnirile organizaţiei Evergreens după-amiaza şi treburi din astea. Acum îmi doresc să n-o fi sunat. Samaritenii se întâlnesc azi în pauză. Bătrânii au fost împărţiţi. Eu m-am ales cu un bătrân al cărui nume e Bert Baxter. Are optzeci şi nouă de ani, aşa că nu cred că e ceva pe termen lung. Mâine trec pe la el să-l văd. Sper că n-are câine. Sunt sătul de câini. Ba sunt la veterinar, ba stau în faţa televizorului.

Miercuri, 21 ianuarie

Domnul şi doamna Lucas divorţează! Sunt primii de pe strada noastră. Mama s-a dus să-l consoleze pe domnul Lucas. Trebuie să fi fost foarte supărat, pentru că tata s-a întors de la muncă şi ea tot acolo era. Doamna Lucas a plecat undeva cu un taxi.

Cred că nu se mai întoarce, pentru că şi-a luat şi trusa de scule. Bietul domn Lucas, acum o să fie nevoit să se descurce singur cu spălatul şi toate cele.

A pregătit tata ceva pentru cină. Am mâncat orez cu curry semipreparat, altceva nu mai aveam în congelator, cu excepţia unei pungi cu o chestie verde care nu mai avea etichetă. Tata a zis în glumă să o trimitem la inspectoratul de sănătate publică. Mama n-a râs. Se gândea probabil la bietul domn Lucas, care a rămas singur.

După aceea m-am dus să-l văd pe bătrânul acela, domnul Baxter. Tata mergea la badminton, m-a dus şi pe mine cu maşina. Casa domnului Baxter nu prea se vede din stradă. E înconjurată de un gard viu de lemn-câinesc, care a crescut enorm. Când am bătut la uşă un câine a început să latre şi să mârâie şi să sară la cutia de scrisori. Înainte s-o iau la fugă am auzit zgomot de sticle dărâmate şi înjurături. Sper că am greşit numărul.

A

În drum spre casă l-am văzut pe Nigel. Mi-a spus că

tatăl Pandorei e lăptar! Nu prea-mi mai place de ea.

Nu era nimeni acasă, aşa că i-am dat de mâncare câinelui, m-am uitat la coşurile mele şi m-am culcat.

Joi, 22 ianuarie

E o minciună ordinară, tatăl Pandorei nu e lăptar! E contabil la lăptărie. Pandora spune c-o să-l rupă-n bătaie pe Nigel dacă o să continue cu calomniile. Sunt îndrăgostit din nou de ea.

Nigel m-a rugat să merg cu el mâine seară la o petrecere de la clubul pentru tineri; e organizată ca să se strângă fonduri pentru o nouă cutie cu mingi de ping-pong. Nu ştiu dacă o să merg, pentru că în weekend Nigel e punkist. Maică-sa îl lasă, cu condiţia să poarte un maiou-plasă pe sub tricoul lui cu mesaje sadice, ca să nu-i fie frig.

Mama o să aibă un interviu de angajare. Dactilografiază, ca să-şi intre în mână, şi nu mai găteşte deloc. Cum o să fie când *chiar* o să aibă un serviciu? Tata ar trebui să pună piciorul în prag, altfel familia noastră o să se destrame.

Vineri, 23 ianuarie

A

Nu mai merg în viaţa mea la petreceri. În afară de mine şi de Rick Lemon, şeful organizaţiei de tineret, numai golani. Nigel s-a dat în spectacol toată noaptea. Până la urmă, şi-a băgat un ac de siguranţă în ureche. Tata l-a dus la spital cu maşina noastră. Părinţii lui Nigel nu au maşină, pentru că taică-su are o placă de oţel în cap, iar maică-sa are doar un metru cincizeci. Nu-i de mirare că Nigel a ieşit aşa, dacă te gândeşti că e fiul unui nebun şi al unei pitice.

Nicio veste de la Malcolm Muggeridge. Poate are o stare proastă. Intelectualii, ca el sau ca mine, au de multe ori stări proaste. Oamenii de rând nu ne înţeleg şi spun că suntem morocănoşi, dar nu-i aşa.

Pandora a fost la spital să-l vadă pe Nigel. A făcut septicemie din cauza acului de siguranţă. Pandora crede că Nigel e super curajos. Eu cred că-i super prost.

M-a durut capul toată ziua, din cauza maică-mii, cu nenorocirea ei de dactilografie, dar nu mă plâng. Acum

trebuie să mă culc. Mâine neapărat mă duc la Bert Baxter. Numărul casei era corect. N-AM NOROC!

Sâmbătă, 24 ianuarie

Ziua de azi a fost cea mai groaznică din viaţa mea. Mama s-a angajat la o firmă de asigurări, cu dactilografia ei nenorocită cu tot. Începe de luni! Domnul Lucas lucrează tot acolo. O s-o ducă în fiecare zi cu maşina.

Iar tata e prost dispus – capul de bielă e pe ducă.

Dar cel mai rău e că Bert Baxter nu e un bătrân pensionar de treabă! Bea şi fumează şi are un ciobănesc german, pe nume Sabre. Sabre a fost închis în bucătărie cât am tuns eu gardul uriaş, dar a mârâit încontinuu.

Şi, mai rău de-atât, Pandora iese cu Nigel!!! Din şocul ăsta nu cred c-o să-mi revin vreodată.

Duminică, 25 ianuarie

A treia după Epifanie

10 a.m. Toate grijile astea m-au îmbolnăvit, sunt prea slăbit ca să scriu mult. Nimeni n-a observat că n-am mâncat nimic de dimineaţă.

2 p.m. Am luat două aspirine pentru copii la prânz şi mi-am mai revenit. Poate că atunci când o să fiu celebru şi jurnalul meu va fi descoperit, oamenii vor înţelege cât suferă un intelectual nedescoperit de 13 ani şi 3/4.

bp.m. Pandora! Iubirea mea pierdută!

De-acum nu voi mai mângâia părul tău ca melasa! (Dar carioca mea albastră îţi stă încă la dispoziţie.)

8 p.m. Pandora! Pandora! Pandora!

10 p.m. De ce? De ce? De ce?

Miezul nopţii. Am mâncat un sandvici cu paté de crab şi un mikan[3] (pentru binele pielii mele). Mă simt puţin med bine. Sper ca Nigel să cadă cu bicicleta şi să fie călcat de un camion. N-o să mai vorbesc niciodată cu el. Ştia că sunt îndrăgostit de Pandora! Dacă de Crăciun aş fi primit o cursieră, şi nu un ceas digital cu radio şi alarmă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Luni, 26 ianuarie

N-am putut să mai zac, a trebuit să-l vizitez pe Bert

3 Fruct citric originar din China.

Baxter înainte de şcoală. Mi-a luat o veşnicie să ajung la el, pentru că eram slăbit şi din când în când mă opream să-mi trag sufletul, dar, cu ajutorul unei bătrâne care avea o mustaţă lungă şi neagră, am ajuns în faţa uşii lui. Bert Baxter era în pat, dar mi-a aruncat cheia şi am intrat. Sabre era încuiat în baie. Mârâia şi cred că sfâşia nişte prosoape sau ceva.

Bert Baxter stătea într-un pat foarte murdar fumând o ţigară, iar în cameră era un miros îngrozitor – cred că venea chiar de la Bert Baxter. Cearşafurile păreau pline de sânge, dar Bert a spus că e doar din cauza sandviciurilor cu sfeclă pe care le mănâncă noaptea în pat. E cea mai scârboasă cameră pe care-am văzut-o în viaţa mea (iar mizeria nu e ceva nou pentru mine). Bert Baxter mi-a dat zece penny şi m-a trimis să-i cumpăr ziarul *Morning Star*. Deci mai e şi comunist pe deasupra! De obicei Sabre îi aduce ziarul, dar de data asta n-avea voie să iasă, era pedepsit pentru că rosese chiuveta.

Vânzătorul mi-a zis să-i dau lui Bert Baxter factura (a cumpărat pe datorie ziare în valoare de 31, 97 de lire), dar, când i-am dat-o, Bert Baxter a spus: „Lentilă nemernică şi slugarnică", a râs şi a rupt factura. Am întârziat la şcoală, aşa că a trebuit să mă duc la secretariat să-mi treacă numele pe lista celor întârziaţi. Aşa mi-e răsplătită munca de Bun Samaritean! Şi nici măcar n-am scăpat de matematică! I-am văzut pe Pandora şi Nigel stând unul lângă altul la coadă la cantină, dar i-am ignorat.

Domnul Lucas a căzut la pat de supărare că a fost părăsit, aşa că mama are grijă de el când se întoarce de la serviciu. Doarjpe ea o primeşte. Cum să mai aibă timp de mine şi se tata?!

Tata e morocănos. Cred că e invidios că domnul Lucas nu vrea să-l vadă pe *el*.

Miezul nopţii. Noapte bună, Pandora, dragostea mea cu păr de melasă.

xxxxxxxxx

Marţi, 27 ianuarie

La ora de artă a fost super bine azi. Am pictat un

băiat singuratic care stă pe un pod. Băiatul doar ce-şi pierduse prima iubire, care l-a ales pe fostul lui cel mai bun prieten. Fostul prieten înota disperat în râul învolburat. Băiatul se uita cum se îneacă fostul lui prieten. Fostul prieten semăna puţin cu Nigel. Băiatul semăna puţin cu mine. Profesoara Fossington-Gore a spus că pictura mea „are adâncime”, aşa, ca râul meu. Ha! Ha! Ha!

Miercuri, 28 ianuarie

Ultimul pătrar

M-am trezit puţin răcit azi. Am rugat-o pe mama să-mi scrie o scutire pentru ora de sport. A spus că refuză să se mai ia după toate mofturile mele! Dar ei oare i-ar plăcea să alerge pe un teren noroios, în ploaie şi frig, îmbrăcată în şort şi tricou fără mâneci? Anul trecut, când a fost ziua sportivă la şcoală şi eu eram la cursa de alergare în doi cu câte-un picior legat unul de altul, ea a venit să mă vadă şi avea haina de blană pe ea *şi* o pătură peste picioare, şi era iunie! Oricum mamei i-a părut rău pe urmă: am jucat rugbi şi echipamentul avea atâta noroi pe el, că s-a înfundat furtunul de la maşina de spălat.

A sunat veterinarul să ne ceară să luăm acasă câinele operat. Nouă zile a stat acolo. Tata spune că trebuie să mai stea până mâine, când ia salariul, pentru că veterinarul nu acceptă decât numerar şi tata n-are bani.

Pandora! De ce?

Joi, 29 ianuarie

Prostul de câine e din nou acasă. Nu-l scot la plimbare până nu-i creşte la loc părul care i-a fost ras de pe labe. Tata s-a întors alb la faţă de la veterinar şi zicea întruna: „Bani aruncaţi pe fereastră”. A zis că de-acum o să-i dea câinelui să mănânce doar ce-i rămâne lui în farfurie.

Înseamnă c-o să moară de foame.

Vineri, 30 ianuarie

Comunistu’ ăsta împuţit de Bert Baxter a sunat la şcoală să se plângă că am lăsat foarfecă de grădină afară în ploaie! Pretinde că a ruginit şi vrea despăgubire. I-am spus domnului Scruton, directorul, că era deja ruginită,

dar nu m-a crezut. Mi-a ţinut o predică despre cât de greu se descurcă bătrânii cu banii. Mi-a ordonat să mă duc la Bert Baxter să-i curăţ şi să-i ascut foarfecă. Am vrut să-i spun directorului cât de îngrozitor e Bert Baxter, dar întotdeauna când vorbesc cu domnul Scruton mi se goleşte mintea. Cred că e din cauza felului în care îi ies ochii din cap când se enervează.

În drum spre Bert Baxter i-am văzut pe mama şi pe domnul Lucas ieşind dintr-o casă de pariuri. Le-am făcut cu mâna şi i-am strigat, dar nu cred că aveau cum să mă vadă. Mă bucur că domnul Lucas se simte mai bine.

Bert Baxter n-a răspuns la uşă. Poate-a murit.

Pandora! încă mă mai gândesc la tine, iubito!

Sâmbătă, 31 ianuarie

E aproape februarie şi n-am cui să-i trimit o felicitare de Ziua îndrăgostiţilor.

Duminică, 1 februarie

A patra după Epifanie

S-a ţipat mult la parter noaptea trecută. Coşul de gunoi din bucătărie a fost răsturnat şi am auzit iar şi iar cum e trântită uşa din spate. Aş vrea ca părinţii mei să aibă mai multă grijă. Am trecut printr-o perioadă destul de agitată emoţional şi am nevoie de somn. Deşi nu mă aştept să ştie cum e să fii îndrăgostit. Sunt căsătoriţi de paisprezece ani şi jumătate.

Am fost acasă la Bert Baxter după-amiaza asta, dar, slavă Domnului, plecase la Skegness cu cei de la Evergreens. Sabre s-a uitat la mine pe fereastra de la sufragerie. I-am arătat degetul. Sper să nu mă ţină minte.

Luni, 2 februarie

A

Întâmpinarea Domnului

Doamna Lucas s-a întors! Am văzut-o cum scotea copaci şi tufe din pământ şi le punea în camionetă, pe urmă şi-a pus şi uneltele de grădinărit şi a plecat. Camioneta avea scris „Adăpostul femeilor” pe o parte. Domnul Lucas a venit pe la noi să stea de vorbă cu mama; am coborât să-l salut, dar era prea supărat să mă observe.

Am întrebat-o pe mama dacă se întoarce devreme de la muncă diseară, că m-am săturat să tot aştept cina. N-a venit mai devreme.

Nigel a fost dat afară din cantină azi pentru că şi-a înjurat porţia de plăcintă cu carne, zicea că „drăcovenia e numai aluat, came ioc”. Cred că doamna Leech a făcut bine că l-a dat afară, la urma urmelor erau acolo şi elevii din anul întâi! Noi, cei din anul trei, ar trebui să fim un exemplu. Pandora a făcut o petiţie ca să protesteze împotriva plăcintei cu came de la prânz. N-o s-o semnez.

Azi a fost ziua Samaritenilor. Aşa că n-am avut încotro, a trebuit să trec pe la Bert Baxter. Am scăpat de testul la algebră! Ha! Ha! Ha! Bert mi-a dat o bucată dintr-o piatră spartă din Skegness şi a spus că-i pare rău că a sunat la şcoală să se plângă de foarfecă. A zis că se simţea singur şi voia să audă o voce de om. Eu, cel mai singur om din lume dac-aş fi, tot n-aş suna la şcoală. Aş suna la ora exactă: robotul îţi vorbeşte la fiecare zece secunde.

Marţi, 3 februarie

Mama nu a mai făcut nimic prin casă de câteva zile. Munceşte, îl consolează pe domnul Lucas, citeşte, fumează şi cam atât. Capul de bielă s-a stricat. A trebuit să-i arăt lui tata de unde se ia autobuzul. Ditamai bărbatul de patruzeci de ani şi nu ştie unde e staţia de autobuz! Era aşa de îngălat că mi-era ruşine să fiu văzut cu el. M-am bucurat când a venit autobuzul. I-am strigat la geam că nu are voie să fumeze dacă stă la primul nivel, dar el mi-a făcut cu mâna şi şi-a aprins o ţigară. Amenda e de cincizeci de lire! Dacă m-aş ocupa eu de autobuze, i-aş amenda pe fumători cu o mie de lire *şi* i-aş pune să mănânce douăzeci de ţigări Woodbine.

Mama citeşte *Femeia eunuc*, de Germaine Greer. Spune că e o carte care-ţi schimbă viaţa. Pe a mea n-a schimbat-o, dar eu m-am uitat foarte puţin prin ea. E plină de cuvinte porcoase.

Miercuri, 4 februarie

Lună nouă

Am avut primul meu vis erotic! Deci mama avea

dreptate cu *Femeia eunuc*. Mi-a schimbat viaţa.

Coşul s-a făcut mai mic.

Joi, 5 februarie

Mama şi-a cumpărat o salopetă de-aia de care poartă zugravii şi decoratorii. I se văd chiloţii prin ea. Sper să nu iasă aşa din casă.

Mâine îşi face găuri în urechi. Cred că începe să fie cam risipitoare. Mama lui Nigel este risipitoare. Ei tot timpul primesc avertismente de întrerupere a energiei electrice, şi asta pentru că mama lui Nigel îşi cumpără în fiecare săptămână câte o pereche de pantofi cu toc.

Sunt curios ce se întâmplă cu alocaţia. Ar trebui să fie a mea. O întreb mâine pe mama.

Vineri, 6 februarie

Urcarea pe tron a Reginei, 1952

E groaznic să ai o mamă care munceşte. Vine acasă valvârtej cu sacoşele pline, pregăteşte cina, apoi se împopoţonează fuga-fuguţa. Dar curăţenie nu face înainte de a pleca să-l consoleze pe domnul Lucas. De trei zile stă o felie de şuncă între aragaz şi frigider! Am întrebat-o azi de alocaţie – a râs şi a zis că o cheltuie pe gin şi ţigări. Dacă află cei de la Asistenţa Socială, o să fie arestată!

Sâmbătă, 7 februarie

Mama şi tata au ţipat unul la altul non-stop câteva ore. Totul a început de la bucata de şuncă dintre aragaz şi frigider şi a continuat cu cât a costat repararea maşinii lui tata. Am urcat în camera mea şi am ascultat Abba. Tata a avut tupeul să dea buzna în cameră şi să-mi ceară să dau muzica mai încet. Am dat-o mai încet. Când a ajuns jos am dat volumul mai tare din nou.

Nimeni n-a pregătit nimic pentru cină, aşa că m-am dus la fast-food-ul chinezesc şi am luat o porţie de cartofi prăjiţi şi un plic de sos de soia. I-am mâncat în staţia de autobuz, pe urmă, fiind cam trist, m-am plimbat puţin. M-am întors acasă. I-am dat câinelui de mâncare. Am citit puţin din *Femeia eunuc*. M-am simţit destul de ciudat. M-am culcat.

Duminică, 8 februarie

A cincea după Epifanie

Tata a venit la mine în dormitor azi-dimineaţă, zicea că vrea să stăm puţin de vorbă. S-a uitat la albumul meu cu articolele despre Kevin Keegan, a strâns cu briceagul şurubul mânerului de la şifonier şi m-a întrebat cum e la şcoală. Pe urmă a zis că-i pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri şi pentru vocile ridicate şi a zis că el şi mama „trec printr-o perioadă dificilă”. M-a întrebat dacă am ceva de zis. Am zis că îmi datorează treizeci şi doi de penny pentru cartofi şi sos. Mi-a dat o liră. Deci am făcut un profit de şaizeci şi opt de penny.

Luni, 9 februarie

De dimineaţă, în faţa casei domnului Lucas era un camion de la o firmă de mutare. Doamna Lucas şi alte femei aduceau mobila din casă şi o lăsau pe trotuar. Domnul Lucas privea totul de la fereastra dormitorului. Părea puţin speriat. Doamna Lucas râdea şi arăta cu degetul către domnul Lucas şi toate femeile începeau să râdă şi să cânte *De ce s-a născut aşa de frumos*.[4]

Mama l-a sunat pe domnul Lucas şi l-a întrebat dacă e bine. Domnul Lucas a zis că nu se duce la lucru, pentru că trebuie să păzească pick-up-ul şi discurile de soţia lui. Tata a ajutat-o pe doamna Lucas să pună aragazul în camion, pe urmă a plecat cu mama către staţia de autobuz. Eu am mers în urma lor, pentru că mama purta nişte cercei lungi zornăitori, iar tata avea manşetele de la pantaloni desfăcute. Au început să se certe, aşa că am traversat şi am mers pe alt drum la şcoală.

Bert Baxter a fost OK astăzi. Mi-a povestit despre Primul Război Mondial. Zicea că o biblie pe care o ţinea întotdeauna în buzunarul de la piept i-a salvat viaţa. Mi-a arătat *Biblia* – era din 1956. Cred că Bert începe să fie senil.

Pandora! Amintirea ta mă chinuie neîntrerupt. Marţi, 10 februarie

---

4 în original, Why Was He Bom So Beautiful. Un cântec deloc flatant în care sunt descrise diverse chinuri la care ar trebui supusă persoana căreia îi e cântat.

Domnul Lucas stă la noi până-şi ia nişte mobilă.

Tata s-a dus la Matlock, unde încearcă să vândă calorifere electrice cu ceramică unui hotel mare.

Boilerul nostru pe gaze şi-a dat duhul. E cumplit de frig.

Miercuri, 11 februarie

Primul pătrar

Tata a sunat din Matlock să ne spună că şi-a pierdut cardul de credit de la Barclay şi nu poate să vină acasă în seara asta, aşa că domnul Lucas şi mama au stat toată noaptea să repare boilerul. La zece am coborât să văd dacă-i pot ajuta cu ceva, dar uşa de la bucătărie era blocată. Domnul Lucas a zis că nu poate să-mi deschidă, pentru că repară boilerul, iar mama îl ajută şi are mâinile ocupate.

Joi, 12 februarie

Ziua de naştere a lui Lincoln

Azi-noapte am găsit-o pe mama în baie vopsindu-şi părul. Am fost complet şocat. Timp de treisprezece ani şi trei sferturi am crezut că mama mea are părul roşcat, iar acum aflu că de fapt îl are şaten deschis! M-a rugat să nu-i spun lui tata.

În ce hal trebuie să fie relaţia lor! Mă întreb dacă tata ştie că poartă sutien cu burete. Nu-şi pune sutienele la uscat pe sârmă, dar le-am văzut eu înghesuite într-o margine a debaralei de ventilaţie. Mă întreb ce alte secrete o mai fi având mama.

Vineri, 13 februarie

Chiar a fost o zi cu ghinion în toată regula!

Pandora nu mai stă lângă mine la geografie. Acum stau cu Barry Kent. Copiază de la mine şi-mi sparge baloane de gumă de mestecat în ureche. I-am spus domnişoarei Elf, dar şi ei îi este frică de Barry Kent, aşa că nu i-a zis nimic.

Pandora era foarte atrăgătoare astăzi. Avea o fustă despicată care-i lăsa picioarele la vedere. Are o coajă pe unul dintre genunchi. La încheietura mâinii purta eşarfa de fotbal a lui Nigel, dar domnişoara Elf a văzut-o şi i-a spus

să şi-o dea jos. Domnişoarei Elf nu îi e frică de Pandora. I-am trimis o felicitare de Ziua îndrăgostiţilor (Pandorei, nu domnişoarei Elf).

Sâmbătă, 14 februarie

A

Ziua îndrăgostiţilor

A

Am primit o singură felicitare de Ziua îndrăgostiţilor. Scrisul era al mamei, aşa că nu se pune. Mama a primit o felicitare uriaşă, aşa de mare era că poştaşul a venit cu maşina până la uşă. S-a înroşit toată când a deschis plicul şi a văzut-o. Arăta super bine. Era cu un elefant mare de satin care ţinea cu trompa un buchet de flori de plastic şi într-o bulă care-i ieşea din gură scria: „Bună, iubito! N-o să te uit niciodată!” Nu era semnată, erau doar nişte desene cu inimioare înăuntrul cărora scria „Pauline”. Felicitarea de la tata era foarte mică, cu un buchet de flori violete pe ea. Tata scrisese înăuntru „Hai să o luăm de la capăt”.

Iată poezia pe care am scris-o pe felicitarea trimisă Pandorei.

Pandora!

Te ador.

Te implor.

Bagă-mă-n seamă.

Am scris cu stânga, ca să nu ştie că e de la mine.

Duminică, 15 februarie

Septiiagésima[5]

Domnul Lucas s-a mutat înapoi în casa lui goală noaptea trecută. Probabil că s-a săturat de toate certurile pe seama elefantului de pe felicitarea de Ziua îndrăgostiţilor. Eu i-am spus lui tata că mama n-are nicio vină dacă are un admirator secret.

Tata a râs răutăcios şi mi-a zis: „Mai ai multe de învăţat, băiete”.

Am şters-o la bunica pe la prânz. A pregătit o masă de zile mari, cu sos şi mini-budinci Yorkshire. Întotdeauna găseşte timp să facă şi tartă cu cremă de lapte şi ouă.

5 La catolici, a treia duminică înainte de postul Paştelui (n.r.).

Luasem câinele cu mine şi după-amiază am ieşit toţi trei să ne plimbăm, ca să uşurăm digestia.

Bunica n-a mai vorbit cu mama de când s-au certat din cauza puloverelor. Bunica zice că „n-o să mai pună picioru' în casa aia!" M-a întrebat dacă eu cred că există viaţă după moarte. I-am spus că nu şi bunica mi-a zis că ea merge la biserica spiritualistă şi că l-a auzit pe bunicul vorbind verzi şi uscate. Bunicul e mort de patru ani!!! Miercuri noapte se duce din nou să încerce să ia legătura cu el şi ar vrea să merg cu ea. Spune că sunt înconjurat de o aură.

Câinele s-a înecat cu un os de găină, dar l-am ţinut cu capu-n jos, i-am dat câteva palme şi osul a ieşit. L-am lăsat la bunica să-şi revină.

Am căutat cuvântul „Septiiagésima" în dicţionarul de buzunar. Nu l-am găsit. O să-l caut mâine în dicţionarul de la şcoală.

Am stat întins în pat o veşnicie, gândindu-mă la Dumnezeu, la Viaţă, la Moarte şi la Pandora.

Luni, 16 februarie Ziua de naştere a lui Washington

O scrisoare de la BBC!!! Un plic alb dreptunghiular cu antetul BBC cu litere groase roşii. Numele şi adresa mea la destinatar! Oare sunt interesaţi de poeziile mele?

Vai, nu. E o scrisoare de la unu, John Tydeman, care-mi scrie aşa:

Dragă Adrian Mole, îţi mulţumim pentru poeziile pe care ni le-ai trimis la BBC şi care au aterizat întâmplător pe biroul meu. Le-am citit cu interes şi, ţinând cont de vârsta ta fragedă, mărturisesc că sunt oarecum promiţătoare. Nu sunt însă suficient de bune pentru a le include în emisiunile noastre de poezie. Te-ai gândit să le trimiţi la revista şcolii sau a parohiei? (Dacă au reviste.)

Pe viitor, dacă ne vei mai trimite texte, ţi-aş recomanda să le dactilografiezi şi să păstrezi şi tu un exemplar. De regulă BBC nu ia în considerare textele scrise de mână şi, cu toate că scrii foarte îngrijit, nu am înţeles chiar toate cuvintele – mai ales la sfârşitul poeziei intitulate *Robinetul*, unde cerneala fusese ştearsă de o

pată destul de mare. (O pată de ceai sau lacrimi? Se pare că „robinetul44 tău a picurat.)

Cum îţi doreşti să ai o carieră literară, îţi recomand să fii tare, ca să primeşti multele refuzuri viitoare inevitabile cu graţie şi fără să suferi prea mult.

Cu cele mai bune urări pentru viitoarele tale încercări literare şi, mai ales, noroc!

Cu prietenie.

John Tydeman

P.S. Anexez o poezie scrisă de un anume John Mole, din numărul de săptămâna asta al *Times Literary Supplement*. Îţi e rudă?

E foarte bună.

Mama şi tata au fost foarte impresionaţi. La şcoală am tot scos-o să o citesc. Speram ca unul dintre profesori să mi-o ceară să o citească, dar n-a fost cazul.

Bert Baxter a citit-o în timp ce eu îi spălam vasele. A spus că „la BBC sunt toţi nişte drogaţi”! Unchiul cumnatului lui a fost la un moment dat vecin cu o doamnă care le servea ceaiul, aşa că Bert ştie totul despre cum stau lucrurile la BBC.

Pandora a primit şaptesprezece felicitări de Ziua îndrăgostiţilor. Nigel a primit şapte. Până şi Barry Kent, pe care toată lumea îl urăşte, a primit trei. Când mă întreba cineva câte felicitări am primit, eu zâmbeam misterios. Oricum pun pariu că numai eu, din toată şcoala, am primit o scrisoare de la BBC.

Marţi, 17 februarie

Валу Kent a zis că mă bate dacă nu-i dau douăzeci şi cinci de penny în fiecare zi. I-am spus că-şi pierde vremea cu mine. Niciodată n-am avut bani. Mama depune la asociaţia de credit imobiliar banii mei de buzunar şi-mi dă în fiecare zi cincisprezece penny pentru un Marş. Валу Kent mi-a cerut apoi să-i dau banii de prânz. I-am zis că de când s-a făcut şaizeci de penny pe zi, tata îmi dă un cec, nu-mi dă banii, dar Barry Kent mi-a dat una în ouă şi când a plecat a zis: „Te mai aşteaptă şi altele”.

Mi-am pus numele pe o listă pentru distribuirea

ziarelor.

Miercuri, 18 februarie

Lună plină

Mă dureau ouăle când m-am trezit. I-am spus mamei. A vrut să se uite, dar eu n-am vrut s-o las, aşa că mi-a zis să nu mă dau bătut. N-a vrut să-mi dea o scutire pentru ora de sport, aşa că a trebuit să zburd iar prin noroi. Barry Kent m-a călcat pe cap când eram în meleu. Domnul Jones a văzut şi l-a scos din joc. Aş vrea să am o boală (dar una care nu doare), ca să scap de sport. Să am insuficienţă cardiacă, de exemplu.

Am luat câinele de la bunica. L-a spălat cu şampon şi l-a pieptănat. Acum miroase ca în parfumeria din Woolworth's.

M-am dus cu bunica la biserica spiritualistă. Era plin de oameni super bătrâni. Un nebun s-a ridicat şi a spus că are un aparat de recepţie în cap care-i spune ce să facă. Nimeni nu l-a băgat în seamă, aşa că s-a aşezat la loc. O femeie pe care o chema Alice Tonks a început să geamă, să-şi dea ochii peste cap şi să vorbească cu cineva pe nume Arthur Mayfield, dar bunicul n-a zis nimic. Bunica era puţin tristă, aşa că i-am făcut o ceaşcă de Horlicks când am ajuns acasă. Mi-a dat cincizeci de penny şi m-am dus acasă cu câinele.

Am început să citesc *Ferma animalelor*, de George Orwell. Cred că mi-ar plăcea să fiu veterinar când mă fac mare.

Joi, 19 februarie

Naşterea Prinţului Andrew, 1960

Prinţul Andrew n-are nicio grijă, el e apărat de bodyguarzi. Pe el nu-l scutură de bani Barry Kent. M-a lăsat fără cincizeci de penny! Dacă aş şti karate, i-aş da una în trahee lui Barry Kent.

Acasă e linişte, mama şi tata nu-şi vorbesc.

Vineri, 20 februarie

Azi, la ora de geografie, Barry Kent i-a spus domnişoarei Elf „hai sictir!", aşa că a fost trimis la domnul Scruton să fie pedepsit. Sper să primească cincizeci de

lovituri de bici. O să mă împrietenesc cu Craig Thomas. E printre cei mai tari din anul trei. În pauză i-am cumpărat un Marş. M-am prefăcut că mi-e rău şi n-am chef să-l mănânc. Mi-a zis „Mersi, Molişor”. E prima oară când mi-a spus ceva. Dacă-mi joc bine cărţile, pot să fiu în gaşca lui. Atunci Barry Kent n-o să mai îndrăznească să se mai atingă de mine.

Mama citeşte altă carte cu sex, se numeşte *Al doilea sex*. E scrisă de-o broscară[6], Simone de Beauvoir. A lăsat-o pe masa de cafea din sufragerie, unde toată lumea poate s-o vadă, chiar şi bunica!

Am avut un super vis, se făcea că Sabre îl ataca pe Barry Kent. Domnul Scruton şi domnişoara Eli se uitau, iar Pandora era şi ea acolo, îmbrăcată cu fusta ei despicată. M-a luat în braţe şi mi-a zis: „Eu sunt al doilea sex”. Pe urmă m-am trezit şi am avut VU. numărul doi. Trebuie să-mi pun pijamalele la spălat, să nu afle mama.

Azi mi-am analizat faţa în oglinda de la baie. Pe lângă coşul din barbă mai am cinci alte coşuri. Am câteva fire de păr deasupra buzei. Se pare că în curând va trebui să mă bărbieresc.

M-am dus cu tata la service, credea că o să poată lua maşina, dar încă nu e gata. Toate piesele sunt pe bancul de lucru. I s-au umplut ochii de lacrimi. Mi-a fost ruşine cu el. Am mers pe jos până la supermarketul Sainsbury’s. A cumpărat conserve de somon, crab, creveţi, un tort Pădurea Neagră şi nişte brânză albă super scârboasă acoperită cu sâmburi de struguri. Mama a fost super nervoasă că a uitat să ia pâine, unt şi hârtie igienică. A spus că nu-l mai lasă să facă singur cumpărăturile. Tata s-a mai înveselit puţin.

Duminică, 22 februarie

Sexagesima[7]

Tata s-a dus la pescuit cu câinele. Domnul Lucas a

---

6 Englezii îi numesc pe francezi „broscari", pentru că mănâncă picioare de broască. însă în limba română, „broscar" face trimitere peiorativă la italieni (re.r.).

7 La catolici, a doua duminică înainte de Postul Paştelui in.r.).

venit la prânz şi a stat şi la cină. A mâncat trei felii de tort. Am jucat Monopoly. Domnul Lucas era banca.

Mama tot ajungea la închisoare. Am câştigat eu, pentru că eram singurul care chiar era atent la joc.

Tata a intrat pe uşa din faţă, domnul Lucas a ieşit pe uşa din spate. Tata a zis că toată ziua s-a gândit la tort. Nu mai rămăsese nimic din el. A zis că n-a pus nimic în gură toată ziua, şi nici peştii n-au muşcat. Mama i-a dat la cină nişte brânză cu sâmburi de struguri cu biscuiţi digestivi Ry-King. Tata a dat cu ele de perete şi a zis * * – i, nu-s şoarece, sunt bărbat, * – i, iar mama a zis că a trecut mult timp de când n-a mai * * * el pe cineva! După aceea am fost trimis în camera mea. E îngrozitor să-ţi auzi mama înjurând. Eu cred că de vină sunt toate cărţile alea pe care le citeşte. Încă nu mi-a călcat uniforma, sper să-şi aducă aminte.

Azi-noapte câinele a dormit cu mine în cameră: nu-i plac certurile.

Luni, 23 februarie

Am primit o scrisoare de la domnul Cherry, vânzătorul de ziare, care îmi spunea că pot începe lucrul de mâine. Din nefericire!

Bert Baxter era îngrijorat din cauza lui Sabre, pentru că nu mai încearcă să-i mănânce din farfurie şi nici nu mai sare să muşte pe nimeni. Mă întrebase dacă n-aş putea să-l duc la dispensarul gratuit pentru animale. I-am zis că-l duc mâine dacă nu-şi revine.

M-am săturat să-i tot spăl vasele lui Bert. Din câte se pare, mănâncă numai ouă prăjite şi nu-i deloc uşor să speli numai cu apă rece şi fără detergent. Şi n-are niciodată un prosop de bucătărie uscat. De fapt n-are prosoape de bucătărie, iar Sabre a sfâşiat toate prosoapele de baie, aşa că nici nu ştiu cum poate Bert să se spele! Cred că o să-i caut pe cineva să-l ajute cu treburile casei.

Dacă vreau să ajung veterinar, trebuie să încep să învăţ pentru examenele finale.

Marţi, 24 februarie

Sfântul Matia

M-am trezit la ora şase ca să livrez ziare. Am Bulevardul Elm Tree. E o zonă super-selectă. Toate ziarele citite aici sunt foarte grele: *The Times*, *Daily Telegraph* şi *Guardian*. Asta mi-e norocul!

Bert spune că Sabre e mai bine, a încercat să-l muşte pe omul cu laptele.

Miercuri, 25 februarie

Mă culc devreme în seara asta, din cauza noii mele slujbe.

Am distribuit douăzeci şi cinci de reviste *Punch*, pe lângă ziare.

Joi, 26 februarie

Azi a fost o încurcătură cu ziarele. Bulevardul Elm Tree a primit *Sun* şi *Mirror*, iar abonaţii săraci din Corporation Row au primit ziarele grele.

Nu ştiu de ce erau toţi aşa de furioşi. Eu mi-aş fi imaginat că s-ar bucura să mai citească şi altceva, o mică schimbare poate fi bine-venită.

Vineri, 27 februarie

Ultimul pătrar

De dimineaţă devreme, pe Bulevardul Elm Tree, am văzut-o pe Pandora ieşind de la numărul 69. Avea o şapcă de călărie şi pantaloni de călărie, aşa că nu cred că se ducea la şcoală. Am făcut tot ce-am putut să nu mă vadă. Nu vreau să ştie că sunt angajat ca servitor.

Aşa că acum ştiu unde stă Pandora! M-am uitat bine la casă. E mult mai mare decât a noastră. Are rulouri de lemn la toate ferestrele, iar camerele arată ca nişte jungle, pentru că au foarte multe plante. M-am uitat prin fanta pentru scrisori de pe uşă şi am văzut o pisică portocalie mâncând ceva de pe masa de bucătărie. Au abonament la *Guardian*, *Punch*, *Private Eye* şi *New Society*. Pandora citeşte *Jackie*, revista de benzi desenate pentru fete; ea nu e intelectuală, ca mine. Dar nici soţia lui Malcolm Muggeridge nu cred că este.

Sâmbătă, 28 februarie

Pandora are un cal mic şi gras pe care-l cheamă

A

Blossom. Îi dă de mâncare şi-l pune să sară peste butoaie în fiecare dimineaţă, înainte de ore. Ştiu asta pentru că m-am ascuns după Volvo-ul tatălui ei şi pe urmă am urmărit-o până la calea ferată scoasă din uz. M-am ascuns într-un colţ, după o maşină abandonată, şi am urmărit-o. Arăta super bine în echipamentul ăla de călărie, îi sărea pieptul într-o veselie. În curând va trebui să poarte sutien. Inima-mi bătea aşa de tare în gât, că mă simţeam ca o boxă, aşa că am plecat repede, ca să nu mă audă.

S-au plâns oamenii că au primit ziarele târziu. Mi-a rămas un *Guardian* în geantă şi l-am luat să-l citesc acasă. Era plin de greşeli de ortografie. E dezgustător, când te gândeşti câţi oameni care ştiu să scrie corect sunt şomeri.

Duminică, 1 martie

Quinquagisima[8]. Ziua Sfântului David înainte de a începe lucrul i-am dat nişte zahăr lui Blossom. Am simţit că asta mă apropie cumva de Pandora.

Mă doare spatele din cauza atâtor suplimente de duminică. I-am făcut cadou mamei suplimentul *Sunday People* care mi-a rămas, dar a zis că e bun de pus în găleata de gunoi. Am primit două lire şi şase penny pentru şase dimineţi – e muncă de sclav! Şi trebuie să-i dau lui Barry Kent jumătate. Domnul Cherry spune că cei de la Elm Tree numărul 69 i-au spus că ieri nu au primit *Guardian*. Domnul Cherry le-a trimis un *Daily Express* şi şi-a cerut scuze, dar tatăl Pandorei i l-a adus înapoi şi a zis „mai bine nimic”.

Nu m-am mai deranjat să citesc ziarele azi, m-am săturat de ziare. Duminică la cină am mâncat tăieţei chinezeşti *chow mein* şi germeni de fasole.

Domnul Lucas a venit pe la noi când tata s-a dus să o vadă pe bunica. Avea o narcisă de plastic la reverul sacoului sport.

Nu mai am deloc coşuri. Probabil datorită aerului curat pe care-l respir dimineaţa.

A venit mama la mine-n cameră şi mi-a spus că are să-mi dea o veste foarte proastă. M-am ridicat în fund şi

8 La catolici, ultima duminică înaintea Postului mare (n.r.).

mi-am luat o faţă super serioasă, în caz că o să-mi spună că mai are doar şase luni de trăit sau că a fost prinsă furând într-un magazin, sau ceva de genul ăsta. Şi-a făcut de lucru cu draperiile, a scrumat peste modelul Concorde şi a început să îndruge ceva despre „relaţiile dintre adulţi" şi „viaţa e complicată" şi cum ea trebuie „să se găsească pe sine". Mi-a zis că ţine la mine. *Ţine*, da!!! Şi că n-ar vrea să mă rănească. Pe urmă a zis că pentru unele femei căsătoria e ca o închisoare. Pe urmă a ieşit din cameră.

Căsătoria n-are nicio legătură cu închisoarea! Femeile au voie să iasă în fiecare zi la magazine şi alte cele şi destul de multe au un loc de muncă. Cred că mama e cam melodramatică.

Am terminat *Ferma animalelor*. E super simbolică. Am plâns când Boxer a ajuns la veterinar. De acum înainte voi trata porcii cu tot dispreţul pe care-l merită. Boicotez tot ce înseamnă carne de porc.

Marţi, 3 martie

Marţea grasă

I-am dat azi lui Barry Kent banii de protecţie. Nu văd cum e posibil să existe Dumnezeu. Dacă ar exista, i-ar lăsa pe unii ca Barry Kent să ameninţe un intelectual? De ce se poartă urât băieţii mai mari cu băieţii mai mici? Poate că oboseşte repede creierul lor din cauza efortului de a face oasele mai mari şi alte cele, sau poate că băieţii mai mari au leziuni pe creier din cauză că fac atâta sport, sau poate că băieţilor mai mari pur şi simplu *le place* să ameninţe şi să se bată. Când o să fiu la facultate o să studiez această problemă.

O să-mi public teza şi o să-i trimit un exemplar lui Barry Kent. Poate până atunci învaţă să citească.

Mama a uitat că de Marţea grasă se fac clătite. I-am adus aminte la 11 noaptea. Sunt convins că le-a ars intenţionat. Luna viitoare fac paisprezece ani.

Miercuri, 4 martie

Miercurea Cenuşii

Am avut un şoc urât de dimineaţă. M-am dus la vânzătorul de ziare al domnului Cherry să-mi umplu sacul

şi l-am văzut pe domnul Lucas uitându-se la revistele alea de pe raftul de sus. Stăteam după raftul cu romane de dragoste de la Mills and Boon şi l-am văzut clar cum a ales *Big and Bouncy*, a plătit-o şi a plecat cu ea ascunsă sub pardesiu. *Big and Bouncy* este extrem de indecentă. E plină de poze dezgustătoare. Mama ar trebui să afle asta.

Joi, 5 martie

Tata şi-a luat azi maşina de la service. Două ore a spălat-o şi-a sorbit-o din ochi. Am observat că mâna cu resort pe care i-am dat-o de Crăciun nu mai era la lunetă. I-am spus să-i reclame, dar a zis că nu vrea să facă scandal. Am făcut un drum de probă până la bunica.

Ne-a dat o ceaşcă de Bovril[9] şi o prăjitură scârboasă cu seminţe. N-a întrebat de mama, a zis doar că tata e cam slab şi cam palid şi că trebuie „să fie hrănit”.

Mi-a spus că Bert Baxter a fost dat afară din Evergreens din cauza felului în care s-a purtat la Skegness. Autocarul l-a aşteptat două ore în autogară. S-a format o echipă care s-a dus să-l caute prin baruri. Bert a venit, beat, dar singur, şi o altă echipă a fost trimisă după prima echipă. În cele din urmă au trimis poliţia să-i caute şi abia după două ore au reuşit să adune toţi pensionarii şi să-i urce în autobuz.

Bunica spune că drumul înapoi a fost un coşmar. Pensionarii s-au certat întruna. Bert Baxter a recitat o poezie deocheată despre un eschimos şi pe doamna Harriman a luat-o cu leşin şi au trebuit să-i desfacă şireturile de la corset.

Bunica zice că doi pensionari au murit după excursia aia, iar ea crede că de vină e doar Bert Baxter, zice că „e ca şi cum el cu mâinile lui i-ar fi omorât”, dar eu cred că mai degrabă vântul rece de la Skegness le-a venit de hac. Am spus: „Bert Baxter nu-i chiar aşa de rău, dacă ajungi să-l cunoşti”. A mai spus că nu înţelege de ce bunul Dumnezeu l-a luat pe bunicul şi lasă nemernici ca Baxter.

---

9 Bovril este numele sub care se vinde un extract sărat de carne, care se bea diluat cu apă fierbinte sau se foloseşte la condimentarea mâncărurilor.

Apoi şi-a contractat buzele şi şi-a dus batista la ochi, aşa că am plecat.

Mama nu era acasă când am ajuns, a intrat în nu ştiu ce fel de grup de femei.

L-am auzit pe tata spunându-i „noapte bună” maşinii. Cred că o ia razna!

Vineri, 6 martie

Lună nouă

Domnul Cherry e foarte încântat de mine şi mi-a mărit salariul cu doi penny şi jumătate pe oră. Mi-a oferit şi tura de seară din Corporation Row, dar l-am refuzat. Primăria i-a repartizat acolo pe toţi locatarii răi. Barry Kent stă la numărul 13.

Domnul Cherry mi-a dat două numere mai vechi din *Big and Bouncy*. Mi-a spus să nu-i zic mamei. Nici n-aveam de gând! Le-am pus sub saltea. Intelectualii de talia mea au voie să fie interesaţi de sex. Oamenilor de rând, ca domnul Lucas, ar trebui să le fie ruşine.

Am sunat azi la Asistenţa Socială şi am întrebat dacă Bert Baxter ar putea fi ajutat la treburile casei. Am minţit, am zis că sunt nepotul lui. O să trimită luni un angajat pe la el.

Am folosit abonamentul lui tata ca să împrumut de la bibliotecă *Război şi pace*. Pe-al meu l-am pierdut.

L-am luat pe câine să-l cunoască pe Blossom. S-au înţeles bine.

Sâmbătă, 7 martie

După ce am livrat ziarele, m-am aşezat înapoi în pat şi am citit toată dimineaţa *Big and Bouncy*. Niciodată nu am mai *simţit* aşa ceva.

M-am dus la Sainsbury’s cu mama şi cu tata, dar femeile de-acolo mi-aduceau aminte de *Big and Bouncy*, chiar şi cele trecute de treizeci de ani! Mama a spus că i se pare că am temperatură şi că nu mă simt bine şi m-a trimis să-i ţin de urât câinelui, pe care îl lăsaserăm în parcarea supraetajată.

Câinelui avea cine să-i ţină de urât, lătra aşa de tare, că în jurul maşinii se adunaseră o grămadă de oameni care

spuneau „bietul de el” şi „ce cruzime să-l lase legat aşa”. Câinele îşi prinsese zgarda în schimbătorul de viteze şi avea ochii bulbucaţi. Când m-a văzut, a dat să sară şi era cât pe ce să se sufoce.

Am încercat să le explic oamenilor de acolo că eu voiam să mă fac veterinar, dar nici n-au vrut s-audă şi au început să spună ceva de Protecţia Animalelor. Maşina era închisă şi a trebuit să sparg un geam mic ca să-mi bag mâna înăuntru şi s-o deschid. Câinele era nebun de bucurie când l-am eliberat, aşa că oamenii au plecat. Dar tata n-a fost nebun de bucurie când a văzut geamul spart, era nebun de draci. A dat cu pungile de la Sainsbury’s de pământ, de s-au spart ouăle şi s-au turtit prăjiturile, şi a condus cu viteză foarte mare până acasă. Nimeni n-a zis nimic, numai câinele zâmbea.

Am terminat *Război şi pace*. A fost chiar bună.

Duminică, 8 martie

Prima din Postul Paştelui

Mama s-a dus la un curs de asertivitate ţinut de o femeie. Interzis bărbaţilor. L-am întrebat pe tata ce-i aia „asertivitate”. A spus „Naiba ştie. Orice-ar fi, nu e de bine pentru mine”.

La prânz am mâncat cod în sos de unt semipreparat şi cartofi prăjiţi făcuţi la cuptor, apoi piersici conservate cu cremă instant deasupra. Tata a deschis o sticlă de vin alb şi mi-a dat şi mie puţin. Nu mă pricep, dar mi s-a părut că era un vin destul de bun. Ne-am uitat la un film la televizor, pe urmă s-a întors mama şi a început să facă pe şefa cu noi. Zicea „Nu se mai poate” şi „De-acum vom face nişte schimbări” şi alte lucruri de felul ăsta. Apoi s-a dus în bucătărie şi a făcut o diagramă cu treburile casei, împărţindu-le în trei. I-am atras atenţia că eu livrez ziare, am grijă de un pensionar bătrân şi îi dau de mâncare câinelui, pe lângă temele de la şcoală, dar nici n-a vrut s-audă, a pus diagrama pe perete şi a spus „începem de mâine”.

Luni, 9 martie

Ziua Commonwealth-ului

Am spălat WC-ul, chiuveta şi cada şi pe urmă am livrat ziarele. Când m-am întors acasă mi-am pregătit micul dejun, am pus hainele la spălat, am plecat la şcoală. I-am dat lui Barry Kent banii, m-am dus la Bert Baxter, l-am aşteptat pe asistentul social care nu a venit, am mâncat la cantină. La ora de gospodărie am făcut o prăjitură cu mere. M-am întors acasă. Am pus aspiratorul pe hol, în salon şi în sufragerie. Am curăţat nişte cartofi, am tăiat varza, m-am tăiat la un deget, am spălat varza de sânge. Am pus cotletele pe grătar, am căutat o reţetă de sos pentru friptură în cartea de bucate. Am făcut sosul. L-am strecurat cu o sită şi am aruncat cocoloaşele. Am pus masa, am servit cina, am spălat vasele. Am lăsat cratiţele arse la înmuiat. Am scos hainele din maşina de spălat. Toate sunt albastre, inclusiv lenjeria albă şi batistele. Am pus hainele pe uscător. I-am dat câinelui de mâncare. Am călcat echipamentul pentru ora de sport, mi-am curăţat pantofii. Mi-am făcut temele. Am scos câinele la plimbare, am făcut o baie. Am spălat cada. Am făcut trei ceaiuri. Am spălat ceştile. M-am dus la culcare. Ăsta mi-e norocul, am o mamă asertivă!

Marţi, 10 martie

Naşterea Prinţului Edward, 1964

De ce nu sunt eu în locul Prinţului Edward? Să se fi născut el ca Adrian Mole. Sunt tratat ca un rob.

Miercuri, 11 martie

Am mers târâş până la şcoală, după ce am livrat ziarele şi am făcut treabă prin casă. Mama n-a vrut să-mi dea o scutire pentru ora de sport, aşa că mi-am lăsat acasă echipamentul. Pur şi simplu nu eram în stare să alerg aiurea pe un vânt aşa rece. Sadicul ăla de domnul Jones m-a pus să fug acasă după echipament. Când am deschis uşa, la plecare, cred că a ieşit şi câinele, pentru că l-am găsit la poarta şcolii, ajunsese acolo înaintea mea. Nu l-am lăsat să intre pe poartă, dar şi-a făcut loc prin grilaj şi a venit după mine în curte. Am fugit repede să mă schimb şi am lăsat câinele afară, dar lătra aşa de tare, că se auzea în toată şcoala. Am încercat să merg pe furiş pe teren, dar m-a

văzut şi a venit după mine, pe urmă a văzut mingea de fotbal şi a intrat în joc. E super-bun la fotbal, chiar şi domnul Jones a râs non-stop – până când a spart mingea.

Domnul Scruton, directorul cu ochii bulbucaţi, era la fereastră şi a văzut tot ce s-a întâmplat. Mi-a ordonat să duc câinele acasă. I-am zis că o să pierd masa de prânz, dar el a spus că o să mă-nvăţ minte să nu mai aduc animale la şcoală.

Doamna Leech, care se ocupă de administrarea bucătăriei, a fost foarte drăguţă. Mi-a pus orezul cu curry şi budinca de coacăze cu cremă de lapte şi ou în cuptor, să nu se răcească. Doamna Leech nu-l place pe domnul Scruton, aşa că mi-a dat un os mare, cu măduvă, pentru câine.

Joi, 12 martie

Când m-am trezit, aveam toată faţa acoperită de coşuri mari, roşii. Mama spune că din cauza stresului, dar eu sunt în continuare convins că dieta mea este

A

necorespunzătoare. În ultima vreme am mâncat o grămadă de chestii semipreparate. Poate-s alergic la pungile alea de plastic. Mama a sunat la cabinetul doctorului Gray ca să facă o programare, dar mai devreme de luni nu mă poate vedea! De unde ştie el că nu am febră de Lassa şi nu îmbolnăvesc tot cartierul?! I-am zis mamei să-i spună că sunt un caz urgent, dar ea a zis „Exagerezi, ca de obicei. „A zis că dacă am două, trei coşuri nu înseamnă că sunt pe moarte. Nu mi-a venit să cred când a spus că se duce la muncă. Nu ar trebui să-şi pună copilul înaintea serviciului?

Am sunat-o pe bunica şi a venit cu un taxi, m-a luat la ea şi m-a pus în pat. Acum sunt la bunica. E foarte curat şi e linişte. Port pijamalele bunicului meu, care-a murit. Doar ce-am mâncat un castron de supă de vită cu orz. E prima oară când mănânc şi eu ceva normal în ultimele săptămâni.

Cred că o să se lase cu scandal când ajunge mama acasă şi vede că am dispărut. Dar, sincer, dragă jurnalule, nu dau doi bani.

Vineri, 13 martie

Primul pătrar al Lunii

Doctorul de la urgenţe a venit aici, la bunica, noaptea trecută, pe la 11: 30. Diagnosticul lui a fost acnee. A spus că e atât de comună, încât e considerată o etapă normală a adolescenţei. Crede că e foarte puţin probabil să am febră de Lassa, din moment ce nu am fost în Africa anul ăsta. I-a spus bunicii să ia cearşafurile dezinfectate de la uşi şi de la geamuri. Bunica a spus că vrea să vadă ce spune şi un alt medic. Atunci doctorului i-a sărit ţandăra. A urlat în gura mare că „Băiatul are doar câteva coşuri, pentru numele lui Dumnezeu!”

Bunica a spus că o să-l reclame la Colegiul Medicilor, dar doctorul a izbucnit în râs, a coborât scările şi a plecat trântind uşa după el. Tata a venit să mă vadă înainte de a se duce la muncă şi mi-a adus tema la studii sociale şi câinele. A spus că, dacă mă găseşte tot în pat când vine acasă în pauza de prânz, mă bate de mă usucă.

S-a dus cu bunica în bucătărie şi au vorbit tare. L-am auzit spunând: „Lucrurile merg foarte prost între mine şi Pauline, iar acum singurul subiect pe care ne mai certăm e cine *nu* primeşte custodia copilului”. În mod sigur a fost o greşeală de-a lui tata. Ce a vrut el să spună era cine *primeşte* custodia.

Aşadar ce era mai rău s-a întâmplat: pielea mea e varză şi părinţii se despart.

Sâmbătă, 14 martie

E oficial. Divorţează! Niciunul dintre ei nu vrea să plece din casă, aşa că acum camera de oaspeţi e garsoniera lui tata. Toate astea s-ar putea să aibă un efect negativ asupra mea. S-ar putea să mă împiedice să devin veterinar.

Mama mi-a dat cinci lire azi-dimineaţă şi mi-a spus să nu-i spun lui tata. Mi-am cumpărat nişte cremă bio pentru piele şi noul disc Abba.

L-am sunat pe domnul Cherry şi i-am zis că am nişte probleme personale şi nu voi putea să lucrez câteva săptămâni. Domnul Cherry a spus că ştie că ai mei

divorţează, pentru că tata a anulat abonamentul mamei la *Cosmopolitan*.

Tata mi-a dat cinci lire şi mi-a spus să nu-i spun mamei. I-am cheltuit pe nişte hârtie şi plicuri violete pe care le-am cumpărat ca să-i impresionez pe cei de la BBC şi să-i fac să-mi citească poeziile. Restul de bani sunt pentru Barry Kent. Nu cred că mai există cineva în toată lumea asta care să fie la fel de nefericit ca mine. Dacă n-aş fi scris poezii, aş fi fost nebun de legat.

Am ieşit să mă plimb, de supărare, şi am luat un kil de mere de copt pentru calul Pandorei. M-am gândit la o poezie despre Blossom. Am notat-o când am ajuns înapoi acasă.

Blossom, de Adrian Mole, în vârstă de aproape paisprezece ani

Căluţ murg

Ce stai pe câmp şi mănânci mere.

Poate-ntr-o zi

Inima mea va scăpa de durere.

Am atins locurile în care Pandora a stat cu şapca şi pantalonii ei de călărie aici s-a aşezat. Rămas-bun, cal murg.

Mă-ntorc înapoi.

Sunt ud la picioare şi stau în noroi.

Am trimis-o la BBC. Pe plic am pus ştampila „Urgent”.

Duminică, 15 martie

A doua din Postul Paştelui

A

În casă e foarte linişte. Tata stă în camera de oaspeţi şi fumează, iar mama stă în dormitor şi fumează. Niciunul dintre ei nu prea mănâncă.

Domnul Lucas a sunat-o de trei ori pe mama. Ea nu-i spune decât „nu încă, e prea devreme”. Probabil o întreabă dacă nu vrea să iasă într-un bar să bea ceva şi să mai uite de probleme.

Tata a pus pick-up-ul la el în dormitor. Ascultă Jim Reeves şi se uită pe geam. I-am dus o ceaşcă cu ceai şi mi-

a spus „Mulţumesc, băiete”, cu o voce sugrumată.

Mama se uita pe nişte scrisori vechi de la tata când i-am dus ceaiul; a zis „Adrian, oare ce crezi tu despre noi?” I-am zis că Rick Lemon, şeful organizaţiei de tineret, crede că divorţul e din vina societăţii. Mama a zis „A dracu’ societate”.

Mi-am spălat şi călcat uniforma pentru mâine. Sunt din ce în ce mai bun la treburile casnice.

Coşurile mele sunt atât de îngrozitoare, că nici nu pot să scriu despre ele. O să râdă toţi de mine la şcoală.

Citesc *Omul cu masca de fier*. Înţeleg perfect ce simţea.

57 ed!

M-am dus la şcoală. Era închisă. De atâta supărare am şi uitat că sunt în vacanţă. N-am vrut să merg acasă, aşa că m-am dus la Bert Baxter. Zicea că a trecut pe la el asistentul social şi i-a promis că o să-i ia lui Sabre o cuşcă nouă, dar ajutor la treburile casei nu poate să-i ofere. (Lui Bert, nu lui Sabre.)

În chiuvetă iar erau vasele nespălate de o săptămână. Bert zice că le lasă aşa pentru mine, fiindcă fac treabă bună. În timp ce le spălam, i-am spus lui Bert despre divorţul alor mei. A zis că el nu e de acord cu divorţul. A zis că a fost însurat treizeci şi cinci de nenorociţi de ani şi nu i se pare corect ca alţii să scape aşa uşor. Mi-a spus că are patru copii şi că niciunul nu vine să-l vadă. Doi sunt în Australia, deci n-au nicio vină, dar celorlalţi doi ar trebui să le fie ruşine. Bert mi-a arătat o fotografie cu soţia lui, care a murit; era făcută înainte de inventarea chirurgiei plastice. Bert mi-a spus că el era grăjdar înainte de a se căsători (grăjdarul e cel care se ocupă de cai) şi nu şi-a dat seama că nevasta lui semăna cu un cal până când a început să lucreze la căile ferate. L-am întrebat dacă i-ar plăcea să vadă din nou un cal. A zis că i-ar plăcea, aşa că l-am luat să-l vadă pe Blossom.

A durat o venşnicie pân-am ajuns. Bert merge super încet şi se tot oprea să se aşeze pe zidurile grădinilor, dar până la urmă am ajuns. Bert spune că Blossom nu e cal, e

ponei şi e femelă. O tot mângâia şi îi zicea „Cine-i frumuşică a?” Blossom s-a dus să alerge, aşa că ne-am aşezat pe maşina veche, Bert a fumat o ţigară, eu am mâncat un Marş. Pe urmă ne-am întors la Bert acasă. M-am dus la magazin şi am cumpărat o cutie de mâncare chinezească semipreparată şi un plic de budincă Instant Whip cu aromă de caramel pentru cină, aşa că Bert a mâncat şi el decent în sfârşit. Ne-am uitat la *Pebble Mill la ora unu*, pe urmă Bert mi-a arătat vechile lui perii de cai şi nişte fotografii cu o casă mare unde muncea el când era copil. Mi-a spus că acolo a devenit comunist, dar a adormit şi n-a mai apucat să-mi povestească de ce.

Am ajuns acasă, nu era nimeni, aşa că am ascultat Abba la maxim până când femeia surdă de alături a bătut în perete.

Marţi, 17 martie

Ziua Sfântului Patrick. Sărbătoare legală în Irlanda de Nord şi în Republica Irlanda

M-am uitat prin *Big and Bouncy*. Mi-am măsurat „socoteala”. Are unsprezece centimetri.

Domnul O’Leary, care stă peste drum de noi, era beat la zece dimineaţa! Cânta şi a fost dat afară din măcelărie.

Miercuri, 18 martie

Mama şi tata sunt cu avocaţii. Probabil se ceartă cine să obţină custodia mea. O să se bată pe mine şi poza mea va fi în toate ziarele. Sper să-mi treacă până atunci coşurile.

Joi, 19 martie

Domnul Lucas şi-a scos casa la vânzare. Mama spune că cere treizeci de mii de lire! Ce-o să facă el cu-atâţia bani?

Mama spune că o să cumpere o casă mai mare. Cât de prost să fii?

Dacă aş avea treizeci de mii de lire m-aş plimba, aş vrea să cunosc lumea, să am parte de aventuri.

N-aş lua bani la mine, pentru că am citit că mai toţi străinii sunt hoţi. Aş lua însă cecuri de călătorie în valoare de treizeci de mii de lire şi le-aş coase de pantaloni.

Înainte de a pleca, aş face următoarele lucruri:

a) I-aş trimite Pandorei treizeci şi şase de trandafiri roşii.

b) I-aş da cincizeci de lire unui mercenar să-l snopească-n bătaie pe Barry Kent.

c) Aş cumpăra cea mai bună cursieră din lume şi aş trece cu ea prin faţa casei lui Nigel.

d) Aş comanda un container imens cu mâncare scumpă pentru câini, ca să fiu sigur că în lipsa mea câinele e hrănit cum trebuie.

e) Aş cumpăra o menajeră pentru Bert Baxter.

f) Le-aş oferi lui mama şi lui tata o mie de lire (*de fiecare*) ca să rămână împreună.

Când m-aş întoarce din peregrinările mele aş fi înalt, bronzat şi cu multe aventuri extraordinare la activ, iar Pandora ar plânge cu nasu-n pernă în fiecare noapte, de ciudă că a pierdut şansa de a fi doamna Pandora Mole. Aş reuşi să ajung veterinar în timp record după ce aş cumpăra o fermă. Una dintre camere aş transforma-o în birou, ca să am un loc retras în care să pot fi intelectual.

Nu aş irosi treizeci de mii de lire cumpărând o casă lipită de o altă casă!

Vineri, 20 martie

Prima zi de primăvară. Lună plină

E prima zi de primăvară. Primăria a tăiat toţi ulmii de pe bulevardul care le poartă numele, Elm Tree[10].

Sâmbătă, 21 martie

Ai mei mănâncă lucruri diferite la ore diferite, aşa că, nevrând să supăr pe nimeni, am parte de şase mese pe zi.

Televizorul e acum în camera mea, pentru că nu s-au putut lămuri al cui e. Pot să stau la mine-n pat şi să văd filmul de groază din programul de noapte.

Încep să intru la idei privind sentimentele mamei pentru domnul Lucas. Am găsit un bilet de la el în care scria: „Pauline, cât să mai aştept? Pentru numele lui Dumnezeu, hai să fugim împreună. Al tău pentru totdeauna, Păpuşel”.

10 în traducere, „ulm“ (re.r.).

Cu toate că era semnat „Păpuşel”, ştiu sigur că era de la domnul Lucas, pentru că era scris pe spatele unei facturi roşii de electricitate care-i aparţinea.

Tata ar trebui să afle. Am pus biletul sub saltea, lângă revistele *Big and Bouncy*.

Duminică, 22 martie

A treia din Postul Paştelui. Se trece la ora de vară

Azi e ziua bunicii; face şaptezeci şi şase de ani şi chiar îi arată. I-am luat o felicitare şi un ghiveci cu flori. Se numesc crini-leopard, iar numele străin e *Dieffenbachia*. În pământul din ghiveci era înfiptă o etichetă de plastic pe care scria „Atenţie, seva acestei plante e otrăvitoare”. Bunica m-a întrebat cine a ales floarea. I-am spus că mama.

Bunica e destul de încântată că ai mei divorţează! A zis că ea întotdeauna a crezut că mama e cam destrăbălată şi acum viaţa i-a dat dreptate.

Nu mi-a plăcut cum vorbea de mama, aşa că am plecat acasă. Bunicii i-am spus că mă întâlnesc cu un prieten. Dar nu prea mai am prieteni, probabil din cauză că sunt intelectual. Mă gândesc că se simt copleşiţi de mine. Am căutat în dicţionar cuvântul „destrăbălată”, să văd ce înseamnă. Nu e deloc un cuvânt frumos!

Luni, 23 martie

Din nou la şcoală, din nefericire! Azi am avut ora de gospodărie. Am făcut cartofi umpluţi cu brânză, la cuptor. Cartofii mei erau mai mari decât ai celorlalţi şi nu s-au copt până la sfârşitul orei, aşa că i-am mai copt la Bert Baxter. A vrut să o vadă pe Blossom din nou – o bătaie de cap în plus, lui îi ia atât de mult orice plimbare. Dar ne-am dus, orice e mai bine decât să merg la ora de mate.

Bert şi-a luat periile şi a pieptănat-o pe Blossom. Sclipea ca o castană când a terminat cu ea. Bert a rămas fără suflu, aşa că s-a aşezat pe maşina abandonată şi a fumat o ţigară, pe urmă ne-am întors acasă la Bert.

Sabre e mai bine dispus de când are cuşcă nouă, iar ca urmare a faptului că Sabre stă afară, casa lui Bert e într-o stare mai bună. Bert mi-a zis că asistentul social

crede că ar trebui să se ducă într-un azil de bătrâni, unde ar avea parte de îngrijirea de care are nevoie. Bert nu vrea. L-a minţit pe asistentul social că nepotul lui vine în fiecare zi să aibă grijă de el. Asistentul social o să verifice, o să spună că mă dau drept altcineva şi o să am probleme!!! Nu ştiu ce să mă mai fac de-atâtea griji.

Marţi, 24 martie

Aseară târziu i-am văzut pe mama şi pe domnul Lucas plecând cu maşina domnului Lucas.

S-au dus într-un loc mai deosebit, cred, pentru că mama era îmbrăcată cu o salopetă cu paiete. Arăta un pic destrăbălată. Domnul Lucas era îmbrăcat în cel mai bun costum al lui şi avea multe bijuterii de aur. Deşi e în vârstă, chiar ştie cum să se îmbrace.

Dacă tata ar fi fost mai atent la felul în care arată, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. E normal ca o femeie să prefere un bărbat care poartă costum şi bijuterii de aur, şi nu unul ca tata, care rareori se bărbiereşte, se îmbracă cu haine vechi şi nu poartă bijuterii. O să stau treaz, ca să văd la ce oră se întoarce mama acasă.

Miezul nopţii. Mama încă nu s-a întors.

2 a.m. Nici urmă de mama.

Miercuri, 25 martie

Buna Vestire

Am adormit, aşa că nu ştiu când a venit mama acasă. Tata spune că a fost la petrecerea de Crăciun a firmei la care lucrează. În luna martie! Hai, tată, las-o baltă! Nu m-am născut ieri! Azi la sport am înotat. Apa era cumplit de rece, iar în vestiar era cumplit de frig. O să încerc să fac picior de atlet, ca să nu mai merg la ora de sport săptămâna viitoare.

Joi, 26 martie

Barry Kent a fost arestat de poliţie pentru că n-avea la bicicletă farul din spate. Sper să fie trimis la şcoala de corecţie. I-ar prinde bine să fie aspru pedepsit.

Vineri, 27 martie

Pandora şi Nigel s-au despărţit! Toată şcoala vorbeşte despre asta. E cea mai bună veste din ultima

vreme.

Citesc *Doamna Bovary*, scrisă tot de un broscar.

Sâmbătă, 28 martie

Ultimul pătrar

Nigel doar ce-a plecat de la mine. Era distrus. Am încercat să-l consolez. I-am spus că e plină balta de peşte şi lac să fie, că broaşte destule. Dar era prea supărat să m-audă.

I-am vorbit despre bănuielile mele legate de mama şi domnul Lucas, iar el mi-a spus că povestea asta durează de ceva vreme. Toată lumea ştie, în afară de mine şi de tata!

Am vorbit mult despre biciclete de curse şi pe urmă Nigel s-a dus acasă să se gândească la Pandora.

Mâine e Ziua Mamei. Nu ştiu dacă să-i iau ceva sau nu. Am doar şaizeci şi opt de penny.

Duminică, 29 martie

A patra din Postul Paştelui. Ziua Mamei

Tata mi-a dat aseară trei lire. A spus „Ia-i mamei ceva frumos, băiete, s-ar putea să nu mai ai ocazia". În niciun caz n-aveam de gând să mă duc până în centru după cadou, aşa că m-am dus la domnul Cherry şi am cumpărat o cutie de bomboane Black Magic şi o felicitare pe care scria „Pentru o mamă minunată".

Cei care fac felicitări cred că au impresia că toate mamele sunt minunate, pentru că fiecare felicitare

A

conţine cuvântul „minunată". Îmi venea să tai „minunată" şi să scriu „destrăbălată", dar n-am făcut-o. Am semnat „de la băiatul tău, Adrian". I-am dat cadoul azi-dimineaţă. A spus „Adrian, nu trebuia să te deranjezi". Are dreptate, nu trebuia.

Acum nu mai pot să scriu. Mama a stabilit o întâlnire căreia ea îi spune „civilizată". Domnul Lucas o să fie acolo. *Eu*, fireşte, nu sunt invitat. O să ascult la uşă.

Luni, 30 martie

Aseară s-a întâmplat ceva îngrozitor. Tata şi domnul Lucas s-au bătut în grădina *din faţă* şi toată lumea a ieşit pe stradă să se uite la ei! Mama a încercat să-i rb» 65 «în

despartă, dar amândoi i-au zis să nu se bage. Domnul O'Leary încerca să-l ajute pe tata, tot striga „George, dă-i una şi de la mine, e un nenorocit şi-un linguşitor". Doamna O'Leary îi urla mamei nişte lucruri oribile. Din ce zicea am înţeles că îi urmărise fiecare mişcare de la Crăciun încoace. Întâlnirea civilizată s-a încheiat pe la cinci, când tata a aflat de când erau mama şi domnul Lucas îndrăgostiţi.

Au mai avut o întâlnire civilizată pe la şapte, dar când mama a spus că o să plece la Sheffield cu domnul Lucas, tata a devenit necivilizat şi a sărit la bătaie. Domnul Lucas a fugit în grădină, dar când a ajuns lângă dafin, tata l-a placat ca la rugby şi au început iar să se bată. Adevărul e că a fost destul de palpitant. De la fereastra dormitorului meu vedeam totul foarte bine. Doamna O'Leary a zis „De copil îmi pare mie rău" şi toţi s-au uitat în sus şi m-au văzut la geam, aşa că am băgat o faţă deosebit de tristă. La un moment dat în viitor probabil că o să m-aleg cu o traumă de pe urma întâmplării ăsteia. Deocamdată sunt bine, dar nu se ştie niciodată.

Marţi, 31 martie

Mama a plecat la Sheffield cu domnul Lucas. A trebuit să conducă ea, pentru că domnul Lucas avea ochii învineţiţi şi nu putea să vadă. Am informat-o pe secretara şcolii că mama m-a abandonat. A fost foarte amabilă şi mi-a dat un formular pentru tata. E pentru acces gratuit la cantină. Acum familia noastră e monoparentală.

Nigel i-a cerut lui Barry Kent să nu mă mai ameninţe câteva săptămâni. Barry Kent a zis că o să se gândească.

Primăvara «a

Nigel a sunat de dimineaţă: a zis că e de la pompele funebre şi a întrebat când să vină să ia mortul. La telefon răspunsese tata. Pe bune! Deloc n-are simţul umorului.

Eu m-am distrat de minune spunându-le fetelor că li se văd jupoanele, deşi nu li se vedeau. Barry Kent a adus un plic de praf de scărpinat la ora de artă şi a dat puţin şi pe cizmele cu blană de oaie ale profesoarei Fossington-Gore. Nici ea n-are simţul umorului. Barry Kent mi-a dat şi

mie pe spate cu praf. N-a fost amuzant. A trebuit să mă duc la sora medicală ca să scap de el.

Casa arată absolut jalnic, pentru că tata nu face nimic. Câinele nu mai poate de dorul mamei.

M-am născut acum fix treisprezece ani şi trei sute şaizeci şi patru de zile.

Joi, 2 aprilie

Azi fac paisprezece ani! Am primit un trening şi o minge de fotbal de la tata. (E complet indiferent la nevoile mele.) *Un manual de tâmplărie pentru băieţi*.

«b» 69 „în

de la bunica Mole. (Nu comentez.) o liră înăuntrul unei felicitări de la bunicul Sugden. (Cel din urmă dintre marii cheltuitori.) Cele mai frumoase cadouri au fost zece lire de la mama şi cinci de la domnul Lucas. (Despăgubire din motive de conştiinţă.)

Nigel mi-a trimis o felicitare glumeaţă. Pe faţă scria: „Cine-i sexy, fermecător, inteligent şi arătos?” înăuntru, „Sigur nu tu, amice!!!” Nigel a scris: „Fără supărare, prietene”. În plic a pus zece penny.

Bert Baxter a trimis o felicitare la şcoală, pentru că nu ştie unde stau. Are un scris super frumos, cred că tipul ăsta de caligrafie se numeşte „antic”. Felicitarea lui era cu un ciobănesc german. Înăuntru, Bert scrisese de mână: „Cele mai bune urări de la Bert şi Sabre. PS. S-a înfundat scurgerea”. În felicitare era un cupon pentru cărţi în valoare de zece şilingi. Expirase în decembrie 1958, dar gestul contează.

Aşadar am în sfârşit paisprezece ani! M-am uitat atent la mine în oglindă în seara asta şi cred că detectez o oarecare maturitate. (Făcând abstracţie de blestematele de coşuri.)

Vineri, 3 aprilie

Azi am luat nota maximă la testul de geografie. Da! Am onoarea să raportez că am primit douăzeci din douăzeci! De asemenea, am fost lăudat pentru aspectul ordonat al lucrării. Ştiu totul despre industria de pielărie din Norvegia. Lui Barry Kent pare să-i placă să fie

ignorant. Când domnişoara Elf l-a întrebat ce legături există între Norvegia şi Marea Britanie, el a zis „sunt verişoare de gradul doi”. Cu regret sunt nevoit să spun că până şi Pandora a râs de el, cu restul clasei. Doar domnişoara Elf şi cu mine am rămas netulburaţi. I-am desfundat scurgerea lui Bert Baxter, era plină de oase şi frunze de ceai. I-am spus lui Bert că ar trebui să folosească plicuri de ceai. La urma urmelor suntem în secolul douăzeci! Bert spune că o să le încerce. I-am spus că mama a fugit cu un bărbat care lucrează în asigurări, iar el a spus „Să fie oare voia Domnului?” Pe urmă a râs până i-au dat lacrimile.

Sâmbătă, 4 aprilie

Lună nouă

Azi am făcut curăţenie în casă împreună cu tata. N-aveam încotro: mâine vine bunica la cină. După-amiază am fost la Sainsbury’s. Tata a nimerit un cărucior care nu lua curbele. Şi mai şi scotea nişte sunete de şoarece torturat. Mi-era ruşine să fiu auzit cu el. Tata a ales mâncare nesănătoasă. Am pus piciorul în prag şi am insistat să cumpere nişte fructe proaspete şi salată. Când am ajuns la casă nu-şi găsea cârdul, iar casierul nu voia să accepte un cec fără cârd, aşa că până la urmă a venit supraveghetorul ca să pună capăt certei. A trebuit să-i împrumut lui tata o parte din banii primiţi de ziua mea. Aşa că-mi datorează opt lire şi treizeci şi opt şi jumătate de penny. L-am pus să scrie o notă de recunoaştere a datoriei pe spatele bonului.

Pălăria jos însă pentru Sainsbury’s, par să atragă oameni de calitate. Am văzut un vicar în timp ce-şi alegea hârtia igienică. A ales un pachet cu patru role de hârtie violet în trei straturi. Probabil întoarce banii cu lopata! Dacă ar fi cumpărat hârtie albă, ar fi putut da restul de bani la săraci. Ce ipocrit!

Nigel a venit pe-aici de dimineaţă. E încă supărat de povestea cu Pandora. Am încercat să-l fac să nu se mai gândească la ea, i-am vorbit despre industria de pielărie din Norvegia, dar, nu ştiu de ce, nu l-a interesat deloc.

La ora 1 p.m. l-am trezit pe tata. Nu înţeleg de ce să

stea ca o putoare în pat toată ziua când eu merg de colo-colo ca un titirez. S-a trezit şi s-a dus afară să facă curat în maşină. A găsit un cercel de-al mamei pe jos, lângă scaunul din spate şi stătea şi se uita la el. A zis „Adrian, ţi-e dor de maică-ta?”. „Sigur că mi-e, dar viaţa merge înainte”. Replica lui a fost „Nu te înţeleg”. M-am gândit că vrea să se sinucidă, aşa că m-am dus imediat sus şi am luat din baie toate obiectele cu care şi-ar putea face rău.

După ce ne-am mâncat friptura de vită congelată la cină, când spălam vasele l-am auzit ţipând din baie, întreba unde-i e lama de ras. Am minţit şi i-am răspuns ţipând şi eu că nu ştiu unde e. Pe urmă am luat toate cuţitele şi toate ustensilele ascuţite din sertarul de la bucătărie. A încercat să folosească maşina de ras electrică, dar bateriile expiraseră şi din ele se scurgea un lichid verde.

Mie îmi place să cred că sunt deschis la minte, dar cuvintele folosite de tata au depăşit orice hmită, şi totul numai pentru că nu putea să se bărbierească. Cina a fost un dezastru. Bunica spunea lucruri oribile despre mama, iar tata bătea câmpii spunând întruna ce dor îi e de ea. Nimeni nu-şi dădea seama că eram şi eu în cameră! mai multă atenţie i s-a dat câinelui decât mie!

a» 72» că>

Bunica l-a certat pe tata pentru că era neras. I-a zis „Ţie poate ţi se pare amuzant, George, să arăţi ca un comunist, dar mie, nu”. A zis că bunicul, chiar şi când era la Ypres, în tranşee, se bărbierea în fiecare zi. Din când în când se oprea ca să alunge şobolanii care voiau să-i mănânce săpunul de ras. A zis că şi în coşciug bunicul a fost bărbierit de antreprenorul de pompe funebre, aşa că, dacă morţii sunt raşi, pentru vii nu există nicio scuză. Tata a încercat să-i explice, dar bunica vorbea fără oprire, aşa că i-a fost destul de greu.

Amândoi ne-am bucurat când a plecat.

M-am uitat pe *Big and Bouncy*. La urma urmei este Duminica Patimilor!

Luni, 6 aprilie

O vedere de la mama. Zicea că „ei” stau la nişte

prieteni până îşi găsesc un apartament. A zis că pot veni pe la ei într-un weekend după ce se mută.

Nu i-am arătat-o lui tata.

Marţi, 7 aprilie

Scumpa mea Pandora iese cu Craig Thomas. Nu mai pupi tu Marş de la mine, Thomas!

Barry Kent a încurcat-o la ora de artă, pentru că a desenat un nud de femeie. Profesoara Fossington-Gore a zis că nu subiectul o deranjează, cât ignorarea unor chestiuni elementare de anatomie. Mie mi-a ieşit bine desenul în care Incredibilul Hulk îl face bucăţele pe Craig Thomas. Profesoara Fossington-Gore a zis că este „o remarcabilă ilustrare a opresiunii monolitice".

Telefon de la mama. Vocea îi suna ciudat, ziceai că e răcită. Spunea întruna „O să înţelegi într-o zi, Adrian". Pe fundal se auzea un fel de leorpăit. Cred că era ticălosul de Lucas, care o pupa pe gât. Am văzut în filme chestii de-astea.

Miercuri, 8 aprilie

Tata n-a vrut să-mi dea o scutire pentru ora de sport, aşa că mi-am petrecut cam toată dimineaţa înotând în pijama şi luând o cărămidă de pe fundul piscinei. Am făcut baie când am ajuns acasă, dar tot mai miros a clor. Pur şi simplu nu văd sensul orei sus-menţionate. Când o să fiu om în toată firea nu prea o să mă plimb pe malul unui râu în pijama, nu? Şi cine poate fi atât de prost să se arunce într-un râu după o cărămidă veche şi absolut neinteresantă? Găseşti cărămizi pe toate drumurile!

Joi, 9 aprilie

Noaptea trecută am avut o conversaţie bine-venită cu tata. M-a întrebat cu cine aş prefera să stau, cu el sau cu mama? Cu amândoi, am zis. Mi-a spus că s-a împrietenit cu o colegă de la muncă, Doreen Stater. A zis că ar vrea să o cunosc într-o zi. Aşa deci, o luăm de la capăt. Cam asta-i treaba cu soţul suicidal, părăsit şi cu inima frântă!

Vineri, 10 aprilie

Am sunat-o pe bunica şi i-am zis de Doreen Stater. Bunica n-a părut prea încântată, a spus că e un nume

banal, iar eu înclin să fiu de acord cu ea.

Am luat *Aşteptându-l pe Godot* de la bibliotecă. Am fost dezamăgit când mi-am dat seama că e o piesă de teatru. O să-i dau totuşi o şansă. În ultima vreme mi-am neglijat celulele cenuşii.

Nigel m-a întrebat dacă nu vreau să vin la el în weekend. Părinţii lui se duc la o nuntă la Croydon. Tata mi-a dat voie. Părea chiar încântat. Dimineaţă plec la Nigel.

Azi începe vacanţa de Paşti. Trebuie să am grijă să-mi ţin celulele cenuşii în priză.

Sâmbătă, 11 aprilie

Primul pătrar

Nigel e super norocos. Casa lui e pur şi simplu fantastică! Totul în ea e modern. Nu ştiu ce-o fi crezând despre casa noastră, unele piese de mobilier au peste o sută de ani!

Dormitorul lui e uriaş şi are pick-up, un televizor *color*, un casetofon, o minipistă electrică de maşini de la Scalextric, o chitară electrică şi un amplificator. Spoturi deasupra patului. Pereţi negri, covor alb şi plapumă cu o maşină de curse. Are o grămadă de reviste *Big and Bouncy*, aşa că ne-am uitat prin ele, pe urmă Nigel a făcut un duş rece, timp în care eu am făcut o supă şi am tăiat o baghetă. Ne-am stricat de râs când i-am zis de *Aşteptându-l pe Godot*. Nigel a râs isteric când i-am spus că Vladimir şi Estragon sună ca nişte nume de anticoncepţionale.

Am dat o tură cu bicicleta de curse a lui Nigel. Acum vreau şi eu una mai mult decât orice pe lume. Dacă ar trebui să aleg între Pandora şi o cursieră, aş alege bicicleta. Îmi pare rău, Pandora, dar ăsta-i adevărul.

Am fost la autoservire şi ne-am luat nişte meniuri. Peşte, cartofi prăjiţi, ceapă murată, castraveciori, piure de mazăre. Nimic nu era prea scump pentru Nigel, primeşte bani de buzunar cu lopata. Ne-am plimbat puţin, apoi ne-am întors şi ne-am uitat la televizor la *Monstrul cu ochi de insectă loveşte din nou*. Am zis că monstrul mi-aduce aminte de domnul Scruton, directorul nostru. Nigel a râs isteric din nou. Cred că chiar am darul de a-i amuza pe

oameni. Poate nu mă mai fac veterinar şi încerc să scriu sitcomuri.

Când filmul s-a terminat, Nigel a spus „Bem ceva înainte de culcare?” S-a dus la banii din colţul salonului şi a turnat pentru amândoi whisky şi foarte puţin sifon peste. Eu nu prea am mai băut whisky înainte şi nici n-o să mai beau vreodată. Nu-nţeleg cum de le place oamenilor. Dacă ar fi într-o sticlă de sirop de la farmacie l-ar arunca în chiuvetă!

Nu-mi aduc aminte când m-am dus la culcare, dar de dus m-am dus, pentru că acum stau în patul părinţilor lui Nigel şi scriu în jurnal.

Duminică, 12 aprilie

Duminica Floriilor

Weekendul ăsta cu Nigel chiar mi-a deschis ochii! Fără să ştiu, am trăit în sărăcie toţi aceşti paisprezece ani. A trebuit să accept o locuinţă de calitate inferioară, mâncare proastă şi foarte puţini bani de buzunar. Dacă tata, cu salariul lui actual, nu-mi poate oferi un standard de viaţă decent, atunci înseamnă că trebuie să-şi caute alt loc de muncă. Oricum tot timpul se plânge că trebuie să vândă calorifere electrice. Tatăl lui Nigel a tras ca un sclav ca să creeze condiţii de viaţă moderne pentru familia *lui*. Poate că dacă tata ar fi făcut şi *el* un bar din palmelaminat în colţul salonului *nostru*, mama ar mai fi încă aici. Dar, o, nu. Tata de fapt chiar se laudă cu mobila noastră veche de o sută de ani.

Da! În loc să-i fie ruşine că avem numai vechituri, el e mândru de aiurelile astea rablagite.

Tata ar trebui să ia aminte la lecţiile Marii Literaturi. Doamna Bovary nu ştia cum să scape de doctorul Bovary, un idiot care nu-i putea oferi ce-şi dorea.

Luni, 13 aprilie

Am primit un bilet de la domnul Cherry, care mă întreabă când îmi pot relua tura. I-am scris că, dat fiind că mama a plecat, starea mea mentală e încă delicată. E adevărat. Ieri, fără să-mi dau seama, am purtat ciorapi desperecheaţi. Unul era roşu, celălalt, verde. Trebuie să

mă adun. Altfel poate ajung într-o casă de nebuni.

Marţi, 14 aprilie

O vedere de la mama. A găsit un apartament şi vrea să-i vizitez pe ea şi pe Lucas cât de curând posibil.

De ce n-o fi trimiţând şi ea o scrisoare, ca orice om normal? De ce să citească poştaşul lucruri care mă privesc personal? Noua ei adresă este Aleea President Carter, nr. 79A, Sheffield.

L-am întrebat pe tata dacă pot să mă duc. A spus „Da, dacă-ţi dă bani de bilet”. Aşa că i-am scris o scrisoare în care am rugat-o să-mi trimită unsprezece lire optzeci.

Am fost cu Nigel la clubul pentru tineri. A fost super bine. Am jucat ping-pong până s-au spart mingile. Pe urmă am trecut la masa de fotbal. L-am bătut pe Nigel cu cincizeci la treişpe. Nigel s-a îmbufnat şi a zis că a pierdut doar pentru că picioarele portarului lui erau lipite cu scotch, dar n-avea dreptate. Sunt mai bun, de-asta l-am bătut.

O gaşcă de golani a făcut nişte comentarii neplăcute pe seama pantalonilor mei evazaţi, dar Rick Lemon, şeful organizaţiei de tineret, a intervenit şi a iniţiat o discuţie despre gustul personal. Cu toţii am fost de acord că fiecare individ în parte ar trebui să aibă dreptul să se îmbrace cum îi place. Şi totuşi cred că o să-l rog pe tata să-mi cumpere o pereche nouă de pantaloni. Băieţii de paisprezece ani nu prea poartă pantaloni evazaţi şi nu vreau să atrag atenţia.

Barry Kent a încercat să intre pe uşile de evacuare în caz de incendiu, ca să nu dea cinci penny. Dar Rick Lemon l-a împins înapoi afară, în ploaie. M-am bucurat foarte tare. Îi datorez lui Barry Kent două lire.

Joi, 16 aprilie

Am primit felicitarea de la tuşa Susan cu o întârziere de două săptămâni! Niciodată nu ţine minte când e ziua mea. Tata spune că e destul de stresată la muncă, dar eu unul nu înţeleg de ce-ar fi. Eu m-aş gândi că e super uşor să fii gardian la închisoare, la urma urmei nu trebuie decât să încui şi să descui uşi. A trimis un cadou prin poştă, aşa

că, dacă am noroc, cam de Crăciun, aşa, ajunge. Ha! Ha!

Vineri, 17 aprilie

Vinerea Mare

Săracul Iisus, trebuie să-i fi fost cumplit de greu. Eu unul n-aş fi avut curajul lui.

Câinele a distrus pâinişoarele cu cruce. N-are niciun respect pentru tradiţie.

Sâmbătă, 18 aprilie

Am primit coletul de la tuşa Susan. E un suport brodat pentru periuţe de dinţi, făcut de o prizonieră! Grace Pool o cheamă. Tuşa Susan a zis că ar trebui să-i scriu şi să-i mulţumesc! E destul de rău oricum că sora tatălui meu lucrează la închisoarea din Holloway. Acum asta ar mai lipsi, să încep să le scriu prizonierelor de-acolo! Poate că Grace Pool e o criminală!

Încă aştept unsprezece lire şi optzeci de penny. Din câte se pare, mama nu moare de dorul meu.

Duminică, 19 aprilie

Duminica Paştelui

Azi e ziua în care Iisus a dispărut din peşteră. Probabil că Houdini de la el s-a inspirat.

Tata a uitat să meargă vineri la bancă, aşa că n-avem niciun ban. A trebuit să duc sticlele de suc la magazin ca să-mi pot cumpăra un ou de Paşte. Am văzut un film, pe urmă am mâncat fantastic de bine la bunica la cină. A făcut un tort acoperit cu puişori pufoşi. O parte din puf a aterizat în gura lui tata şi a trebuit să-i dăm câteva pe spate. Întotdeauna face el ceva şi strică tot. Nu ştie să se poarte în societate. După cină am trecut pe la Bert Baxter. A fost încântat să mă vadă, eu m-am simţit cam naşpa, pentru că în ultima vreme l-am cam neglijat. Mi-a dat o grămadă de benzi desenate. Se numesc *Eagle* şi au nişte desene grozave. Am citit la ele până la 3 dimineaţa. Noi, intelectualii, avem ore antisociale. Ne prinde bine.

Luni, 20 aprilie

Sărbătoare legală în Marea Britanie

(cu excepţia Scoţiei)

Tata spumegă de furie că banca e tot închisă. A

rămas fără ţigări. O să-i prindă bine. Nici urmă de cele unsprezece lire şi optzeci de penny.

I-am scris lui Grace Pool. E în corpul „D”. Am zis:

Dragă domnişoară Pool.

Vă mulţumesc pentru suportul de periuţă de dinţi. E minunat.

Al dumneavoastră, cu prietenie, Adrian

Marţi, 21 aprilie

Tata a fost primul la coadă la bancă azi-dimineaţă. Când s-a deschis, casierul i-a spus că nu poate să-i dea niciun ban, pentru că nu mai are bani în cont. Tata a cerut să-l vadă pe director. Mi-a fost super jenă, aşa că am stat după o plantă de plastic şi am aşteptat acolo până s-a terminat cu urletele. Domnul Niggard, tipu’ care era şef, a ieşit să-l calmeze pe tata. A spus că o să-i acorde un avans provizoriu. Tata era jalnic, zicea întruna „E din cauza veterinarului şi a nenorocitei ăleia de facturi”. Domnul Niggard părea să-l înţeleagă. Poate că are şi el un câine nebun. Or mai fi având şi alţii câini nebuni, nu?

Cele unsprezece lire etc. au venit cu poşta neprioritară, aşa că mâine-dimineaţă plec la Sheffield. N-am mai mers niciodată singur cu trenul până acum. Categoric în ultima vreme am început să mă descurc de unul singur.

Miercuri, 22 aprilie

Tata m-a dus la gară. Şi mi-a dat şi un sfat: mi-a spus sub nicio formă să nu cumpăr plăcintă cu carne de porc de la vagonul-restaurant.

Eu stăteam în tren, cu capul pe geam, iar tata stătea pe peron. Se tot uita la ceas. Nici eu, nici el nu ştiam ce-am putea să spunem. În cele din urmă am zis: „Nu uita să-i dai de mâncare câinelui, da?” Tata a râs răutăcios, apoi trenul a plecat din loc, aşa că i-am făcut cu mâna şi m-am dus să caut un loc la nefumători. Toţi fumătorii ăia ticăloşi stăteau claie peste grămadă şi tuşeau. O şleahtă gălăgioasă. Am trecut repede prin micul lor vagon, ţinându-mi respiraţia. Vagoanele de nefumători păreau să fie ocupate de persoane mai liniştite. Am găsit un loc la

geam, în faţa unei doamne în vârstă. Voiam să admir peisajul sau să citesc, dar băbătia s-a apucat să-mi vorbească despre histerectomia fiică-sii, spunându-mi lucruri pe care nu voiam să le aud. M-a înnebunit de cap! Taca-taca, taca-taca, taca-taca. Dar, slavă Domnului, a coborât la Chesterfield. Nu şi-a luat cu ea revista *Woman's Own*, aşa că m-am stricat de râs când am văzut pagina de sfaturi pentru cititoarele care au scris la redacţie, am citit povestea şi trenul a ajuns la Sheffield. Mama a început să plângă când m-a văzut. A fost uşor jenant, dar şi destul de drăguţ în acelaşi timp. Am luat un taxi din gară. Oraşul Sheffield arată OK, chiar seamănă cu al nostru. N-am văzut nicio fabrică de cuţite şi furculiţe. Probabil că le-a-nchis Margaret Thatcher pe toate.

Lucas era prin oraş, să vândă asigurări, aşa că am fost doar noi doi până la opt. Apartamentul e super jegos, e modern, dar e mic. Îi auzi pe vecini când tuşesc. Mama e obişnuită cu lucruri mai bune. Sunt super obosit, aşa că mă opresc.

Sper că tata se poartă frumos cu câinele. Aş vrea să se întoarcă mama acasă, uitasem cât e de drăguţă.

Joi, 23 aprilie Sfântul Gheorghe

Azi am fost cu mama la cumpărături. Am luat un abajur Habitat pentru dormitorul ei şi o pereche de pantaloni noi pentru mine. Îmi vin super bine, sunt foarte strâmţi. La prânz am mâncat mâncare chinezească, meniul pentru oameni de afaceri, şi pe urmă am fost la un film cu Monty Python despre viaţa lui Iisus. A fost super impertinent, mă simţeam vinovat când râdeam.

Lucas era acasă când am ajuns noi. Pregătise cina, dar eu am spus că nu mi-e foame şi m-am dus în camera mea. M-aş îneca dacă aş pune gura pe ceva atins de dubiosu' ăsta. După ceva vreme l-am sunat pe tata de la un telefon public. Abia am avut timp să-i zic cât puteam de tare „Nu uita să-i dai de mâncare câinelui", că a şi venit tonul.

M-am dus devreme la culcare din cauza aiurelilor pe

A

care le debita Lucas. Îi spune mamei „Paulie”, deşi ştie foarte bine că numele ei este Pauline.

Vineri, 24 aprilie

Am ajutat-o pe mama să văruiască bucătăria. O face maro cu crem, arată îngrozitor, ca toaletele de la şcoală.

A

Lucas mi-a luat un briceag. Încearcă să mă mituiască, vrea să-mi placă din nou de el. Ghinion, Lucas! Noi, cei din familia Mole, nu uităm niciodată. Suntem ca Mafia, dacă ne superi, îţi purtăm pică toată viaţa. Şi-a însuşit o soţie şi o mamă, acum trebuie să plătească pentru asta! E mare păcat, pentru că briceagul ăsta e plin de accesorii care mi-ar fi de folos în viaţa de zi cu zi.

Sâmbătă, 25 aprilie

Lucas nu lucrează sâmbăta, aşa că a trebuit să-i suport libidinozitatea toată ziua. O atinge încontinuu pe mama pe mână sau o sărută sau o cuprinde pe după umeri – nu ştiu cum suportă, pe mine m-ar înnebuni.

După-amiază Lucas ne-a dus cu maşina la ţară, erau numai dealuri şi povârnişuri. Mie mi-era frig, aşa că am stat în maşină şi m-am uitat la mama şi la Lucas cum se dădeau în spectacol. Alţi spectatori, slavă Domnului, n-au avut. Nu e deloc plăcut să vezi nişte babalâci care aleargă pe dealuri şi râd.

Ne-am întors, am făcut o baie, m-am gândit la câine, am adormit.

Mâine, acasă.

3 a.m. Am visat că-l înjunghiam pe Lucas cu scobitoarea de la briceag. Sunt ani de zile de când n-am mai avut un vis aşa de frumos.

Duminică, 26 aprilie

2: *10 p.m.* Scurtul meu sejur la Sheffield se apropie de sfârşit. Plec cu trenul de 7: 10, ceea ce înseamnă că nu am decât cinci ore ca să-mi fac bagajele. Tata a avut dreptate. Nu-mi trebuiau două geamantane cu haine. Totuşi, eu întotdeauna am zis că e mai bine să fii prevăzător decât să-ţi pară rău. Nu o să-mi pară rău că plec din apartamentul ăsta sordid, cu vecini care tuşesc,

deşi, normal, regret puţin că mama se încăpăţânează să nu vină acasă cu mine.

I-am spus că bietul câine moare de dorul ei, dar ea l-a sunat pe tata care, ca prostu, i-a spus că patrupedul doar ce-a mâncat o conservă întreagă de Pedigree Chum şi un castron de Winalot.

I-am spus de tata şi de Doreen Stater, cu speranţa că o să fie nebună de gelozie, dar ea a râs numai şi a zis „O, Doreen încă mai e în peisaj?" Eu am făcut tot ce-am putut s-o recâştig, dar trebuie să-mi recunosc înfrângerea.

11 p.m. Drumul înapoi a fost un coşmar, compartimentele de nefumători erau toate pline, am fost forţat să stau în vagonul cu pipe, trabucuri şi ţigări.

Am stat douăzeci de minute la coadă la vagonul-restaurant ca să-mi iau un ceai. Chiar când era rândul meu, grilajul a fost coborât şi vânzătorul a agăţat un semn pe care scria „închis. A căzut curentul"! M-am întors la locul meu, dar era ocupat de un soldat. Am găsit alt loc, numai că a trebuit să-l suport pe nebunul din faţa mea care spunea că are în cap un transmiţător controlat de Fidel Castro.

Tata m-a aşteptat la gară, câinele a dat să sară pe mine, dar a ratat şi a fost cât pe-aci să cadă în faţa expresului de Birmingham de la 9: 23 p.m.

Tata mi-a spus că a invitat-o pe Doreen Stater la cină. După cum arăta casă, aş zice că a fost invitată şi la micul dejun, şi la prânz, şi la cină! N-am văzut-o niciodată pe femeia asta, dar ştiu, din indiciile rămase în urma ei, că are părul roşu aprins, poartă ruj portocaliu şi doarme pe partea stângă a patului.

Ce mai primire!

Tata mi-a spus că Doreen mi-a călcat hainele pentru şcoală, să le am pregătite pentru dimineaţă. Şi el ce voia de la mine? Să-i mulţumesc?

Luni, 27 aprilie

La ora de gospodărie domnişoara Bull ne-a învăţat cum să spălăm vasele. S-a găsit oul să înveţe pe găină! Eu cred că sunt unul dintre cei mai buni spălători de vase din

lume! Barry Kent a spart o farfurie insacabilă, aşa că domnişoara Bull l-a dat afară. L-am văzut cum fuma nestingherit pe hol. Ce tupeu are! Am simţit că e de datoria mea să-l pârăsc domnişoarei Bull. Pur şi simplu pentru că mă interesează sănătatea lui Barry Kent. A fost dus la holbatul de Scruton, care i-a confiscat pachetul de Benson and Hedges. Nigel spune că l-a văzut pe domnul Scruton fumându-i ţigările lui Barry în cancelarie, la prânz, dar nu cred că-i adevărat.

Pandora şi Craig Thomas sunt scandaloşi, îşi etalează sexualitatea pe terenul de sport. Domnişoara Elf a bătut în geamul de la cancelarie şi le-a zis să nu se mai sărute.

Marţi, 28 aprilie

De dimineaţă, domnul Scruton a ţinut un discurs în sala de consiliu. A vorbit despre lipsa de moralitate a ţării, dar de fapt se referea la Pandora şi Craig Thomas. Discursul lui n-a fost foarte eficient, pentru că, în timp ce cântam *There Is a Green Hill Far Away*, am văzut clar cum se sorbeau din priviri.

Miercuri, 29 aprilie

Tata e îngrijorat, caloriferele electrice cu ceramică nu se mai vând. Tata spune că asta demonstrează că, de fapt, consumatorii nu sunt aşa de proşti cum crede lumea. Noaptea bântuie prin casă, m-am săturat. L-am sfătuit să se înscrie într-un club sau să-şi găsească un hobby, dar el e hotărât să-şi plângă de milă. Râde numai când vede la televizor reclamele pentru caloriferele electrice cu ceramică. Atunci râde în prostie.

Joi, 30 aprilie

Azi la şcoală am fost grav ameninţat. Barry Kent mi-a aruncat geanta pe terenul de rugbi. Trebuie neapărat să fac rost de două lire, până nu mă aruncă *pe mine* pe terenul de rugbi. Lui tata n-are rost să-i cer bani, e disperat din cauza facturilor.

Vineri, 1 mai

Bunica a sunat cu noaptea-n cap să ne spună „Să nu vă aruncaţi cojoacele ca Baba Dochia”. Habar n-am cine-i baba asta. Înţeleg doar că poartă mai multe cojoace.

Îmi face plăcere să anunţ că Barry Kent şi gaşca lui au fost excluşi din clubul pentru tineri „Nu stăm pe străzi”. (Dar asta înseamnă că ei acum sunt afară, pe stradă, din nefericire.) Au umplut cu apă un prezervativ şi l-au aruncat într-un grup de fete, făcându-le să ţipe. Pandora a spart balonul cu acul de la insignă şi când Rick Lemon a ieşit din birou a alunecat pe apă. Rick a fost super furios, şi-a pătat pantalonii galbeni de sus până jos. Pandora l-a ajutat pe Rick să-i dea afară din club, era super pornită. Cred că o să câştige medalia de „Cel mai săritor membru al anului”.

Sâmbătă, 2 mai

A

Am primit o scrisoare de la Grace Pool! îmi scrie aşa: Dragă Adrian, îţi mulţumesc pentru fermecătoarea ta scrisoare de mulţumire. Mi-a luminat ziua. Fetele mă tachinează, acum, că am un pretendent. Pe 15 iunie o să fiu eliberată condiţionat. Aş putea veni să te văd? Tuşa ta, Susan, e una dintre cele mai de treabă scorpii de pe-aici, de-aia am acceptat să-i fac un serviciu şi am făcut suportul de periuţă de dinţi. Ne vedem pe 15 deci.

A ta, cu drag, Grace Pool

P.S. Am fost pe nedrept condamnată pentru incendiere premeditată, dar asta e de domeniul trecutului.

Dumnezeule! Ce mă fac?

Duminică, 3 mai A doua după Paşte

Frigiderul e gol, cămara e goală, mai e doar nişte pâine dietetică. Nu ştiu ce face tata cu banii. N-am avut încotro şi m-am dus la bunica, altfel muream de malnutriţie. La patru am avut o clipă de fericire, a fost unul dintre acele rare momente pe care nu le voi uita toată viaţa. Stăteam în faţa şemineului electric, la bunica, mâneam pâine cu untură şi citeam *News of the World*. La Radio Four era o piesă bună despre tortura din lagărele de concentrare. Bunica dormea, câinele era liniştit. Şi, deodată, am avut senzaţia asta super mişto. Poate că încep să fiu religios.

Cred că am ceva potenţial de sfânt.

Am sunat-o pe tuşa Susan, dar era la serviciu. I-am

lăsat un mesaj despre prietena ei, Gloria, şi am rugat-o să mă sune urgent.

Luni, 4 mai

Sărbătoare legală în Marea Britanie. Lună nouă

Tuşa Susan a sunat şi mi-a spus că lui Grace Pool i-a fost anulată eliberarea condiţionată, pentru că a dat foc atelierului de broderie şi a distrus o mulţime de suporturi de periuţe de dinţi.

Pierderea lor e pentru mine un câştig!

Marţi, 5 mai

În drum spre şcoală m-am întâlnit cu poştaşul nostru şi mi-a spus că mama vine să mă vadă sâmbătă. Am de gând să-l raportez directorului general al Poştei pentru că citeşte ilustratele oamenilor!

Tata mi-a citit şi el ilustrata până să mă întorc de la şcoală. Părea mulţumit. Începuse să facă curăţenie în salon, pe urmă a sunat-o pe Doreen Stater şi i-a spus că nu mai poate să meargă la film sâmbătă. Adulţii le spun tot timpul adolescenţilor să vorbească răspicat şi clar, dar pe urmă tot ei vorbesc bălmăjit. Doreen Stater a început să urle la telefon. Tata a urlat şi el, spunându-i că nu vrea „o relaţie pe termen lung”, că a fost „foarte clar de la bun început” şi că „nimeni nu poate s-o înlocuiască pe Pauline a lui”. Doreen Stater a continuat să ţipe şi să tot ţipe, până când tata i-a trântit telefonul în nas. Telefonul a sunat întruna, până când tata a scos receptorul din furcă. A muncit ca un nebun, a făcut curăţenie până la 2 dimineaţa – şi e abia marţi! Sâmbătă dimineaţa ce-o să facă? Bietul de el, e convins că mama se întoarce pentru totdeauna.

Miercuri, 6 mai

Sunt mândru să anunţ că am fost numit monitor al mesei de prânz. Îmi revine datoria de a sta lângă coşul de gunoi ca să mă asigur că ceilalţi colegi îşi curăţă farfuriile aşa cum se cuvine.

Joi, 7 mai

Bert Baxter a sunat la şcoală şi mi-a transmis să-l sun urgent. Domnul Scruton m-a certat, a zis că telefonul şcolii nu e la dispoziţia elevilor. Hai sictir, Scruton.

A

scârbă holbată!!! Bert era într-un hal fără de hal. Îşi pierduse proteza dentară. O avea din 1946. Pentru el are valoare sentimentală, pentru că a fost a tatălui său. Am căutat-o peste tot, dar nu am găsit-o.

M-am dus şi i-am cumpărat o supă la conservă şi budincă Instant Whip cu aromă de caramel. Acum nu poate mânca altceva. I-am promis că o să trec mâine pe la el, să mai caut proteza. L-am văzut şi eu fericit o dată pe Sabre; rodea ceva în cuşca lui.

Tata încă mai face curăţenie. Până şi Nigel a remarcat cât de curată e podeaua din bucătărie. Aş vrea însă ca tata să nu poarte şorţul ăla, îl face să arate ca un poponar.

Vineri, 8 mai

Am găsit dinţii lui Bert în cuşca lui Sabre. Bert i-a clătit sub robinet şi i-a pus în gură! E cel mai dezgustător lucru pe care l-am văzut vreodată.

Tata a luat o grămadă de flori, ca să-i arate mamei că e bine-venită. Avem flori peste tot, toată casa trăsneşte.

Casa domnului Lucas s-a vândut până la urmă. L-am văzut pe sclavul agentului imobiliar scoţând semnul cu anunţul. Sper că noii proprietari o să fie respectabili.

Citesc *Moara de pe Floss*, scrisă de un tip, George Eliot[11].

Sâmbătă, 9 mai

Am fost trezit la 8: 30 de cineva care ciocănea tare la uşă. Era un electrician. Am fost şocat când am auzit că a venit să ne taie curentul! Tata are o restanţă de 95, 79 de lire. I-am spus electricianului că avem nevoie de curent pentru tot felul de lucruri indispensabile, cum ar fi televizorul şi pick-up-ul, dar el a spus că oamenii ca noi subminează puterea ţării. S-a dus la tabloul electric, a umblat la el cu nişte scule şi al doilea ac al ceasului

11 George Eliot (1819 -1880), pseudonimul literar al lui Mary Ann Evans, una dintre cele mai celebre scriitoare ale epocii victoriene. Conform propriei mărturisiri, a folosit un pseudonim masculin pentru că îşi dorea ca textele ei să fie luate în serios.

electric s-a oprit. A fost super simbolic. Tata a intrat în casă, adusese ziarul *Daily Express*. Fluiera şi era super vesel. Ba chiar l-a întrebat pe electrician dacă nu vrea un ceai! Electricianul a spus „Nu, mulţumesc”, a plecat repede şi a urcat în dubiţa lui albastră. Tata a pornit ceainicul electric. N-am avut încotro, a trebuit să-i spun.

Evident, era numai şi numai vina mea! Tata a zis că n-ar fi trebuit să-l las să intre. I-am spus că ar fi trebuit să pună deoparte în fiecare săptămână banii pentru facturi, cum face bunica. Dar el îşi ieşise din minţi.

A apărut şi mama, cu Lucas cu tot! Era ca pe vremuri, toţi ţipau unii la alţii în acelaşi timp. L-am luat pe câine cu mine la magazine şi am cumpărat cinci cutii de lumânări. Îmi dăduse domnul Lucas bani.

Când am ajuns înapoi am stat pe hol şi am auzit-o pe mama zicând „Nu-i de mirare că nu poţi plăti facturile, George, uite câte flori sunt aici. Cred că au costat o avere”. A zis-o foarte afectuos. Domnul Lucas i-a zis lui tata că-i poate împrumuta orice sumă, oricât de mare, dar tata, foarte demn, i-a zis: „De la tine, Lucas, n-o vreau decât pe soţia mea”. Mama l-a complimentat pe tata pentru cât de frumos arată casa. Tata arăta trist şi bătrân. Mi-a părut super rău de el.

Am fost trimis afară cât timp au vorbit ei despre cine primeşte custodia. Cearta a durat enorm de mult. Cam până a venit momentul să fie aprinse lumânările.

Lui Lucas i-a căzut ceară pe pantofii noi, de piele întoarsă. A fost singura întâmplare amuzantă din această zi tragică. Când mama şi Lucas au plecat cu taxiul, m-am dus la culcare, cu câinele. L-am auzit pe tata vorbind cu Doreen Stater la telefon, pe urmă l-am auzit trântind uşa de la intrare, m-am uitat pe geam şi l-am văzut plecând cu maşina. Scaunul din spate era plin de flori.

Duminică, 10 mai

A treia după Paşte. Ziua Mamei în SUA şi Canada. Primul pătrar al Lunii

Am dormit până la patru după-amiaza. Cred că sufăr de depresie. Azi nu s-a întâmplat absolut nimic, cu

excepţia unei furtuni cu grindină, pe la ora şase.

Luni, 11 mai

Bert Baxter s-a oferit să ne împrumute radiatorul lui cu parafină. Noi avem încălzirea centrală pe gaz, numai că nu porneşte fără electricitate. I-am mulţumit pentru amabilitate, dar am refuzat. Am citit undeva că sunt uşor de răsturnat, iar câinele nostru, fără nicio îndoială, ar face ravagii.

Dacă se află că ne-au tăiat lumina, îmi tai gâtul. Ruşinea ar fi insuportabilă.

Marţi, 12 mai

Am avut o discuţie lungă cu domnul Vann, profesorul de cariere. A spus că, dacă vreau să fiu veterinar, trebuie să dau examenele finale la fizică, chimie şi biologie. A spus că arta, tâmplăria şi gospodăria nu-mi folosesc la mai nimic.

Am ajuns la o Răspântie a vieţii. Dacă iau o decizie greşită acum, lumea veterinară va suferi o pierdere tragică. La ştiinţe exacte sunt fără speranţă. L-am întrebat pe domnul Vann ce materii trebuie să-mi aleg la examen ca să scriu scenarii de sitcomuri. Mi-a spus că nu e nevoie de niciun fel de calificare pentru asta, trebuie să fii cretin şi atât.

Miercuri, 13 mai

Am avut o discuţie serioasă despre examene cu tata, care m-a sfătuit să-mi aleg doar materiile la care sunt bun. A spus că veterinarii îşi petrec jumătate din viaţa lor profesională cu mâinile în fundul vacilor şi cealaltă jumătate, făcând injecţii unor câini graşi şi răzgâiaţi. Aşa că acum îmi regândesc planurile profesionale.

Nu m-ar deranja să fiu pescuitor de bureţi de mare, dar nu cred că e o meserie foarte căutată în Anglia.

Joi, 14 mai

Domnişoara Sproxton m-a certat pentru că eseul meu pentru ora de engleză era plin de picături de ceară. I-am explicat că mi-a intrat în lumânare mâneca de la palton când îmi scriam tema. I s-au umplut ochii de lacrimi şi mi-a spus că sunt „un băiat scump şi curajos” şi mi-a dat o notă

de merit.

După cină, la care am avut biscuiţi crocanţi cu aromă de smântână şi ton, am jucat cărţi la lumina lumânării. A fost super. Tata a tăiat vârfurile degetelor de la mănuşi, arătam ca doi infractori fugari.

Citesc *Timpuri grele*, de Charles Dickens.

Vineri, 15 mai

Bunica ne-a făcut o vizită-surpriză. Ne-a prins ghemuiţi lângă primus, mâncând fasole rece din conservă. Tata citea *Playboy* pe ascuns, profitând de lumina slabă a lumânării, eu citeam *Timpuri grele*, cu lanterna de la breloc. Ne simţeam chiar bine. Tata tocmai spunea că e „un bun antrenament pentru momentul în care civilizaţia se va prăbuşi”, când bunica a intrat valvârtej şi s-a isterizat. Ne-a obligat să mergem la ea, aşa că acum dorm în patul bunicului meu, care-a murit. Tata doarme la parter, pe două fotolii lipite unul de altul. Bunica ne-a virat în cont banii pentru factura de electricitate; e furioasă pentru că ţinea banii ăia ca să-şi umple congelatorul cu provizii. Cumpără câte două vaci moarte pe an.

Sâmbătă, 16 mai

Am ajutat-o pe bunica să facă cumpărăturile pentru weekend. Era super înverşunată la măcelărie. Se uita la cântar ca un uliu care urmăreşte un şoarece de câmp. Apoi s-a năpustit asupra vânzătorului şi l-a acuzat că a înşelat-o la cântar. Vânzătorului îi era super frică de ea şi i-a mai pus o felie.

Ne dureau mâinile îngrozitor, picioarele ni se împleticeau când am urcat dealul, sacoşele erau mari… Nu ştiu cum se descurcă bunica singură. Cred că primăria ar trebui să pună lifturi pe dealuri; ar salva bani, pe termen lung, bătrânii n-ar mai leşina peste tot. Tata a plătit astăzi factura la poştă, dar mai durează o săptămână până când computerul va permite reconectarea.

Duminică, 17 mai

Bunica ne-a obligat azi să ne trezim devreme şi să mergem cu ea la biserică. Pe tata l-a obligat să se pieptene şi să poarte una dintre cravatele tatălui lui, care-a murit.

Bunica ne ţinea pe amândoi de braţ şi parcă era mândră că e cu noi. Slujba a fost extrem de plictisitoare. Vicarul parcă era cel mai bătrân om în viaţă şi avea o voce leşinată. Tata tot timpul se ridica în picioare când trebuia să stea jos şi invers. Eu m-am luat după bunica, ea nu greşeşte niciodată. Tata cânta prea tare, toată lumea se uita la el. Când am avut voie să ieşim afară, am dat mâna cu vicarul. A fost ca atunci când atingi frunze veştede.

După prânz am ascultat discurile bunicii cu Al Jolson, pe urmă bunica s-a dus sus să tragă un pui de somn, iar tata şi cu mine am spălat vasele. Tata a spart o carafă de lapte care avea patruzeci şi unu de ani! A ieşit să bea ceva ca să-şi revină din şoc. Eu m-am dus pe la Bert Baxter, dar nu era acasă, aşa că m-am dus s-o văd pe Blossom. S-a bucurat când m-a văzut. Cred că e foarte plictisitor să stai pe câmp toată ziua. Nu-i de mirare că-i primeşte cu bucurie pe vizitatori.

Luni, 18 mai

Bunica nu vorbeşte cu tata, din cauza carafei sparte. Abia aştept să ajung acasă, la noi carafele şi alte lucruri de felul ăsta nu contează.

Marţi, 19 mai

Lună plină

Tata a-ncurcat-o, aseară s-a întors târziu acasă. Serios acum! E de-o seamă cu carafa aia de lapte, bineînţeles că poate să vină când vrea el!

I-am spus lui tata astăzi despre ameninţări. N-am avut încotro, pentru că Barry Kent mi-a stricat destul de tare sacoul şi mi-a smuls ecusonul. Tata o să stea de vorbă mâine cu Barry Kent *şi* o să-i ceară înapoi toţi banii, aşa că, din câte se pare, o să fiu bogat!

Miercuri, 20 mai

Barry Kent a negat tot, a spus că nu ştie nimic de nicio ameninţare şi a râs când tata i-a spus să înapoieze banii.

Tata s-a dus la tatăl lui, s-a certat rău cu el şi l-a ameninţat că anunţă poliţia. Cred că tata e super curajos. Tatăl lui Barry Kent arată ca un maimuţoi mare şi are mai

mult păr pe mâini decât tata pe tot capul.

Cei de la poliţie au zis că nu pot face nimic dacă nu există nicio dovadă, aşa că o să-i cer lui Nigel să jure în scris că m-a văzut dându-i bani.

Joi, 21 mai

Barry Kent m-a snopit în bătaie la vestiar azi. M-a atârnat în cuier de un cârlig. Mi-a zis că-s „turnătoru' gaborilor" şi mi-a mai zis şi altele, prea urâte ca să fie scrise. Bunica a aflat de ameninţări (tata nu voia să ştie, pentru că are diabet). A ascultat tot, pe urmă şi-a pus pălăria, şi-a îngustat buzele şi a ieşit. A fost plecată o oră şi şapte minute, s-a întors, şi-a scos haina, şi-a înfoiat părul, a scos 27, 18 lire din cureaua-portofel. A spus „N-o să te mai deranjeze, Adrian, dar, dacă se mai întâmplă, să-mi spui". Pe urmă a pregătit cina. Sardine, roşii şi tort de ghimbir. I-am cumpărat, ca semn al preţuirii mele, o cutie de bomboane de ciocolată fără zahăr de la farmacie.

Vineri, 22 mai

Toată şcoala vorbeşte despre cum o bătrână de şaptezeci şi şase de ani i-a speriat pe Barry Kent şi pe tatăl lui şi i-a făcut să-mi dea banii înapoi. Barry Kent n-a avut curaj să se-arate la faţă. Gaşca lui alege un lider nou.

Sâmbătă, 23 mai

Din nou acasă, avem curent electric. Toate plantele au murit. Facturi pe preşul de la intrare.

Duminică, 24 mai

Ak

Duminica dinaintea înălţării

M-am hotărât să-mi fac camera neagră – e o culoare care-mi place. Nu mai pot trăi nicio secundă în plus cu tapetul cu Noddy[12]. La vârsta mea este absolut indecent să te trezeşti şi să-i vezi alergând pe pereţi pe Urecheat şi restul idioţilor din Ţara jucăriilor. Tata spune că pot s-o fac orice culoare atâta timp cât cumpăr vopseaua şi văruiesc eu.

---

12 Noddy este un personaj căruia scriitoarea Enid Blyton i-a dedicat 24 de cărţi între 1949 şi 1963. Foarte celebru şi pentru că a fost protagonistul mai multor emisiuni TV pentru copii începând cu 1955.

Luni, 25 mai

M-am hotărât să fiu poet. Tata spune că dacă eşti poet nu eşti avansat şi nu ai nici pensie şi alte lucruri, dar eu sunt hotărât. A încercat să mă convingă că ar fi interesant să lucrez ca operator-programator, dar i-am spus „Eu am nevoie să pun suflet în ce fac şi toată lumea ştie că un computer nu are suflet”. Tata a spus „Se ocupă americanii şi de asta”. Dar nu pot să aştept atât de mult.

Am cumpărat două cutii de vopsea neagră satinată şi o pensulă de 1, 3 centimetri. M-am apucat de vopsit imediat cum am ajuns acasă de la magazinul de bricolaj. Noddy încă se mai vede prin vopseaua neagră. Cred că o să fie nevoie de două straturi. Ăsta mi-e norocul!

Marţi, 26 mai

Ultimul pătrar al Lunii

Acum am dat două straturi! Noddy încă se mai vede! Urme de vopsea neagră pe palier şi pe scări. Nu pot să-mi scot vopseaua de pe mâini. Pensula rămâne fără peri. M-am săturat. Camera e întunecată şi deprimantă. Tata n-a ridicat un deget, nu m-a ajutat deloc. Vopsea neagră peste tot.

Miercuri, 27 mai

Al treilea strat. Puţin mai bine, doar pălăria lui Noddy se mai vede acum.

Joi, 28 mai înălţarea

Am dat peste pălăria lui Noddy cu pensula din setul de desen şi cu ultimele picături de vopsea, dar nenorociţii ăia de clopoţei de la pălărie tot se văd!

Vineri, 29 mai

Am dat peste clopoţeii de la pălărie cu carioca neagră, în seara asta am acoperit şaizeci şi nouă. Au mai rămas o sută douăzeci şi patru.

Sâmbătă, 30 mai

Am terminat ultimul clopoţel la 11: 25 p.m. Ştiu cum trebuie să se fi simţit Rembrandt după ce a pictat Capela Sixtină din Veneţia.

2 a.m. Vopseaua s-a uscat, dar cred că era expirată, pentru că e neuniformă: din loc în loc se văd pantalonii cu

dungi ai lui Gollywog şi nasul domnului Plod. Slavă Domnului, afurisiţii ăia de clopoţei nu se văd! Tata, care doar ce-a venit să-mi spună să mă culc, a zis că dormitorul meu îl face să se gândească la un tablou de Salvador Dalí. A zis că e un coşmar suprarealist, dar numai fiindcă e gelos, el are nişte scârboşenii de trandafiri pe pereţii din dormitor.

Duminică, 31 mai

Prima după înălţare

Am cumpărat un beţişor parfumat de la magazinul domnului Singh. L-am aprins în cameră, ca să scap de mirosul de vopsea. A venit tata şi l-a aruncat pe geam, a spus „nu vreau să te-atingi de droguri!” Am încercat să-i explic, dar era prea supărat să mă audă. Am stat în cameră câteva ore, dar pereţii negri păreau să se mişte, camera parcă era din ce în ce mai mică, aşa că m-am dus să-l văd pe Bert Baxter. Nu mi-a deschis, aşa că m-am întors acasă şi m-am uitat la o emisiune religioasă. Am mâncat, mi-am făcut tema la geografie, m-am culcat. Câinele nu mai vrea să stea în camera mea; scheaună să-i dau drumul afară.

Luni, 1 iunie

Sărbătoare legală în Republica Irlanda

Tata a primit o scrisoare care l-a făcut să se albească la faţă: a fost concediat! O să primească ajutor de şomaj! Cum o să trăim din suma derizorie pe care-o s-o luăm de la guvern? Va trebui să renunţăm la câine! Mâncarea pentru câini ne costă treizeci şi cinci de penny pe zi, şi asta fără să mai punem la socoteală şi conservele Winalot. Acum sunt un copil crescut de un singur părinte, iar tatăl meu primeşte ajutor de şomaj. Pantofii o să mi-i cumpere cei de la Protecţia Socială!

Nu m-am dus la şcoală azi, am sunat-o pe secretară şi i-am spus că tata e bolnav mintal şi trebuie să am grijă de el. A părut super îngrijorată şi m-a întrebat dacă e violent. I-am spus că până acum nu, dar dacă începe să fie violent, chem un doctor. I-am făcut lui tata mai multe băuturi fierbinţi şi dulci ca să îl ajute să suporte şocul, iar el vorbea întruna de calorifere electrice cu ceramică şi

spunea că o să divulge presei tot ce ştie. A sunat-o pe Doreen Stater, care a venit imediat, cu un copil oribil, Maxwell. A fost un adevărat şoc să o văd pentru prima oară pe Doreen Stater. Nu-mi pot imagina cum de şi-a dorit tata să o cunoască trupeşte. E slabă ca o insectă-băţ. N-are nici bust, nici fund. E dreaptă de sus până jos, cu tot cu nas, gură şi păr. Cum a intrat în casă, l-a luat în braţe pe tata. Maxwell a început să plângă, câinele a început să latre, aşa că m-am dus la mine-n cameră şi am numărat toate lucrurile care se văd acum pe sub vopsea: o sută şaptesprezece!

Doreen a plecat să-l ducă pe Maxwell la grădiniţă la 1: 30 p.m. A făcut nişte cumpărături pentru noi şi pe urmă a gătit un fel de tocăniţă cu spaghete şi brânză. Ei sunt o familie monoparentală; Maxwell e născut în afara căsătoriei. Mi-a spus câte ceva despre ea în timp ce spălam vasele. Ar fi chiar drăguţă dac-ar fi puţin mai grasă.

Marţi, 2 iunie

Lună nouă

Doreen şi Maxwell au rămas peste noapte. Maxwell ar fi trebuit să doarmă pe canapea, dar atâta a plâns, că până la urmă a dormit în patul dublu, între tata şi Doreen, aşa că tata nu şi-a putut lărgi cunoştinţele trupeşti. Era negru de supărare, dar nu era mai supărat decât Maxwell. Ha! Ha! Ha!

Miercuri, 3 iunie

M-am dus azi la şcoală, nu m-am putut concentra, m-am tot gândit la insecta-băţ. Are dinţi frumoşi şi albi (drepţi, bineînţeles). După şcoală mă aşteaptă nişte tarte cu gem făcute de ea. Nu e zgârcită cu gemul, cum sunt unele femei.

Tata fumează şi bea mult, dar, din câte zice Doreen, pentru moment nu poate să facă nimic. Asta e ceva ce nu-mi doresc să ştiu! Doreen vorbeşte cu mine ca şi cum aş fi un adult, şi nu fiul de paisprezece ani, două luni şi o zi al iubitului ei.

Joi, 4 iunie

Doreen a răspuns la telefon când a sunat mama dis-

de-dimineaţă. Mama a cerut să vorbească cu mine.

A vrut să ştie ce caută Doreen la noi în casă. I-am spus că tata are o cădere nervoasă şi că ea are grijă de el. I-am spus că a fost concediat. Şi că bea şi fumează mult şi că, în genere, nu-l mai interesează nimic. Pe urmă m-am dus la şcoală. Mă simţeam mai rebel, aşa că mi-am pus şosetele roşii. E strict interzis, dar nu-mi mai pasă.

Vineri, 5 iunie

Domnişoara Sproxton mi-a văzut şosetele roşii în sala de consiliu! Cotoroanţa m-a pârât holbatului de Scruton. Am fost chemat la el în birou şi mi-a ţinut o predică despre cât e de periculos să fii nonconformist. Pe urmă m-a trimis acasă să mă schimb, să-mi pun ciorapii negri regulamentari. Tata era în pat când am ajuns; îşi trata neputinţa. M-am uitat la *Play School* cu Maxwell până a coborât. I-am spus saga şosetelor roşii.

A luat-o razna instantaneu! A sunat la şcoală şi l-a făcut pe Scruton să iasă dintr-o şedinţă cu oamenii de serviciu, care sunt în grevă. A ţipat încontinuu la telefon. Zicea: „Nevasta m-a părăsit, am fost concediat, trebuie să am grijă de un copil idiot” – Maxwell, presupun – „iar dumneata îmi persecuţi băiatul din cauza culorii unor şosete!” Scruton a zis că, dacă vin înapoi cu şosete negre, totul va fi dat uitării, dar tata a zis că şosetele mele o să fie ce culoare vreau eu. Scruton a zis că el e preocupat de menţinerea standardelor şcolii. Tata a zis că în 1966, la Cupa Mondială, echipa Angliei n-a purtat şosete negre, şi nici Sir Edmund Hillary[13], în

1953. Atunci Scruton a rămas fără replică. Tata a închis telefonul şi a zis „Unu – zero pentru mine”.

Chestia asta s-ar putea să apară în toate ziarele: „Şosetele care au întors şcoala pe dos”. Mama o să citească ştirea şi o să se întoarcă acasă.

---

13 Sir Edmund Percival Hillary (1919 - 2008) a fost un alpinist şi explorator neozeelandez. A făcut parte din cea de-a noua expediţie britanică de cucerire a Everestului şi, pe 29 mai 1953, Edmund Hillary şi şerpaşul nepalez Tenzing Norgay au devenit primii oameni care au atins vârful de 8 850 m.

Sâmbătă, 6 iunie

O, Bucurie! O, Extaz! Pandora organizează un protest al şosetelor! A venit pe la mine pe-acasă azi! Da! Chiar a stat pe verandă, spunându-mi cât mă admiră pentru că iau atitudine. Aş fi invitat-o înăuntru, dar în casă e dezastru, aşa că n-am invitat-o. A scris o petiţie şi luni dimineaţă o să strângă semnături în toată şcoala. A spus că sunt un apărător al libertăţii şi că lupt pentru drepturile oamenilor. Vrea să trec pe la ea mâine-dimineaţă. Un comitet e în curs de înfiinţare, iar eu voi fi principalul vorbitor! A vrut să vadă şosetele roşii, dar i-am spus că sunt la spălat.

Doreen Stater şi Maxwell au plecat azi la ei acasă. Diseară vine bunica, aşa că orice urmă de-a lor trebuie să dispară.

Duminică, 7 iunie Duminica Rusaliilor

Bunica a găsit suzeta lui Maxwell în patul lui tata. Am minţit, am spus că probabil a adus-o câinele de pe-afară. A fost un moment nasol. Nu ştiu să mint, mă înroşesc la faţă, iar bunica are ochi de Superman, parcă te sfredeleşte cu privirea. Ca să-i distrag atenţia, i-am povestit de scandalul cu şosetele roşii, dar ea a zis că regulile-s făcute ca să fie respectate.

Pandora şi comitetul mă aşteptau acasă la ea, într-un salon mare. Pandora este Preşedinta, Nigel e Secretarul, iar prietena Pandorei, Claire Neilson, este Trezorierul. Craig Thomas şi fratele lui, Brett, sunt doar simpli susţinători. Nu se cuvine ca eu să deţin vreo funcţie, pentru că sunt victima.

Părinţii Pandorei erau în bucătăria cu mobilă din lemn masiv, rezolvau cuvintele încrucişate din *The Sunday Times*. Par să se înţeleagă bine.

Ne-au adus o tavă cu cafea şi biscuiţi dietetici. Pandora m-a prezentat părinţilor ei. Au spus că mă admiră pentru că iau atitudine. Amândoi sunt membri în Partidul Laburist şi au vorbit încontinuu despre Martirii din Tolpuddle1. M-au întrebat dacă faptul că am ales să protestez în şosete *roşii* are vreo semnificaţie. Am minţit şi am spus că am ales roşul pentru că este un simbol al

revoluţiei, apoi faţa mi s-a colorat într-un roşu revoluţionar. În ultima vreme am cam început să mint.

Mama Pandorei mi-a zis că îi pot spune Tania. E un nume rusesc, nu? Tatăl ei mi-a zis că îi pot spune Ivan. E foarte drăguţ, mi-a dat să citesc o carte; titlul ei e *Filantropii cu şosete rupte*[1415]. Încă nu m-am uitat prin ea, dar colecţionarea de timbre chiar mă interesează, aşa că diseară o s-o citesc.

Mi-am spălat şosetele roşii, le-am pus pe calorifer la uscat, să le port mâine-dimineaţă.

M-am trezit, m-am îmbrăcat, m-am încălţat cu şosetele roşii înainte de a-mi pune pe mine chiloţii sau maioul. Tata mi-a urat noroc din pragul uşii. M-am simţit ca un erou. La colţul străzii m-am întâlnit cu Pandora şi cu restul comitetului; toţi aveam şosete roşii. Ale Pandorei erau din lurex. Are ceva tupeu! Tot drumul până la şcoală am cântat *N-o să neclintim*[16]. Mi-a fost puţin frică atunci când am intrat pe poartă, dar Pandora ne-a strigat tot felul de încurajări.

Holbatul de Scruton cred că fusese prevenit, pentru că ne aştepta în vestiarul elevilor din anul patru. Stătea nemişcat, cu braţele încrucişate, zgâindu-se la noi cu ochii lui ca nişte ouă prăjite. N-a spus niciun cuvânt, a făcut doar semn cu capul către etaj. Toată gaşca şosetelor roşii a mărşăluit pe scări. Îmi bătea inima îngrozitor. Fără să spună nimic, a intrat în biroul lui, s-a aşezat şi a început să-şi lovească uşor dinţii cu un pix cu însemnele şcolii. Noi stăteam acolo, pur şi simplu. A zâmbit într-un fel oribil, pe urmă a sunat din clopoţelul de pe birou. A venit secretara lui, iar el i-a spus: „Staţi jos şi scrieţi o scrisoare, doamnă

---

14 în 1832, şase bărbaţi din Tolpuddle, Dorset, au fondat Asociaţia de întrajutorare a Muncitorilor Agricoli, fiind arestaţi ulterior, în baza unei legi care interzicea jurămintele.

15 Roman de Robert Tressell, publicat postum în 1914, considerat o carte clasică a clasei muncitoare.

16 We Shall Not Be Moved este un cântec despre credinţă, libertate şi fraternitate. Parte a culturii afroamericane, a devenit ulterior cântec de protest folosit de sindicate.

Clancoates”. Scrisoarea le era adresată părinţilor noştri şi suna aşa:

Stimată doamnă şi stimate domnule.

E de datoria mea să vă informez că fiul/fiica dumneavoastră a încălcat în mod deliberat una dintre regulile acestei şcoli. Tratez cu extremă seriozitate această contravenţie. Prin urmare, fiul/fiica dumneavoastră va fi suspendat (a) timp de o săptămână. Tinerii din ziua de azi deseori nu au parte acasă de suficientă îndrumare morală, prin urmare consider că e de datoria mea să adopt o atitudine fermă la şcoală. Dacă vreţi să discutăm mai mult despre această situaţie, vă rog să nu ezitaţi să o sunaţi pe secretara mea pentru a stabili o întrevedere.

Cu toată stima.

R.G. Scruton Director

Pandora a început să vorbească despre faptul că pregătirea ei pentru examenele finale are de suferit, dar Scruton a răcnit la ea să tacă! Până şi doamna Clancoates a tresărit. Scruton a zis că n-avem decât să aşteptăm ca scrisoarea să fie dactilografiată, copiată şi semnată şi pe urmă ar fi bine „să ne luăm tălpăşiţa”. Am aşteptat în faţa biroului lui Scruton. Pandora plângea (pentru că era furioasă şi frustrată, aşa a spus). Mi-am pus uşor mâna pe după umărul ei. Doamna Clancoates ne-a dat scrisorile. Ne-a zâmbit foarte binevoitor – cred că nu-i uşor să lucrezi pentru un despot.

Ne-am dus acasă la Pandora, dar era încuiat, aşa că le-am zis tuturor că putem merge la mine. De data asta era curat, lăsând la o parte părul de câine. Tata a turbat când a văzut scrisoarea. El îi susţine pe conservatori, dar acum nu e chiar foarte conservator.

Parcă-mi pare rău că n-am purtat şosete negre vinerea trecută.

Marţi, 9 iunie

Primul pătrar al Lunii

Tata s-a întâlnit azi cu Scruton şi i-a spus că dacă nu mă lasă să mă întorc la şcoală cu şosete de ce culoare vreau eu, o să i se adreseze parlamentarului din

circumscripţia lui. Domnul Scruton l-a întrebat pe tata cine e parlamentarul din circumscripţia lui. Tata nu ştia.

Miercuri, 10 iunie

Pandora şi eu suntem îndrăgostiţi! E oficial! I-a spus lui Claire Neilson, care i-a spus lui Nigel, care mi-a spus mie.

I-am spus lui Nigel să-i spună lui Claire să-i spună Pandorei că şi eu o iubesc. Sunt în al nouălea cer de atâta bucurie şi extaz. Pot trece cu vederea faptul că Pandora fumează cinci Benson and Hedges pe zi şi că are bricheta ei. Când eşti îndrăgostit, asemenea lucruri nu mai contează.

Joi, 11 iunie

Am petrecut toată ziua cu iubita mea. Nu pot să scriu mai mult, încă-mi tremură mâinile.

Vineri, 12 iunie

Am primit un mesaj de la şcoală, Bert Baxter voia să mă vadă urgent. Am trecut pe la el cu Pandora (suntem nedespărţiţi). Bert e bolnav. Arăta îngrozitor, Pandora i-a schimbat aşternuturile (nu părea deranjată de miros), iar eu l-am sunat pe doctor. Am descris simptomele lui Bert. Respiraţie ciudată, paloare, transpiraţie.

Am încercat să facem puţină curăţenie în dormitor, dar Bert spunea nişte aiureli fără sens. Pandora a spus că delirează. L-a ţinut de mână până a venit doctorul. Doctorul Patel a fost chiar amabil, a spus că Bert are nevoie de oxigen. Mi-a dat numărul de telefon de la salvare, dar parcă au trecut o sută de ani până a venit o ambulanţă. M-am gândit că l-am neglijat pe Bert în ultima vreme şi m-am simţit ca un trădător. Bărbaţii care au venit cu ambulanţa l-au luat pe Bert cu targa. La colţul scării au rămas înţepeniţi şi au dărâmat o grămadă de borcane goale de sfeclă roşie. Am făcut cu Pandora o cărare prin gunoaiele adunate la parter şi au reuşit să-l scoată afară. Înainte de asta, a fost înfăşurat cu o pătură roşie mare şi moale. Pe urmă au închis uşile şi l-au dus de-acolo cu sirena pornită. Aveam un nod în gât şi ochii mi se umeziseră. Cred că din cauza prafului.

Casa lui Bert e plină de praf.

Sâmbătă, 13 iunie

Bert e la terapie intensivă, nu poate primi vizite. Sun din patru-n patru ore să aflu cum se mai simte. Le spun că sunt cineva din familie. Asistentele spun chestii de genul „E stabil”.

Sabre stă cu noi. Câinele nostru stă la bunica, pentru că îi e frică de ciobăneştii germani.

Sper că Bert nu o să moară. Pe lângă faptul că-l plac, n-am haine de înmormântare.

Tot îndrăgostit nebuneşte de P sunt.

Duminică, 14 iunie

Duminica Sfintei Treimi

M-am dus să-l văd pe Bert. Are tot felul de tuburi care ies din el. I-am dus un borcan de sfeclă roşie pentru când se simte mai bine. Asistenta i l-a pus în dulap. I-am dus nişte felicitări cu urări de însănătoşire, una de la Pandora şi de la mine, una de la bunica, una de la tata şi una de la Sabre.

Bert dormea, aşa că n-am stat mult.

Luni, 15 iunie

Comitetul Şosetelor Roşii a votat pentru acceptarea temporară a propunerii lui Scruton. Purtăm şosete roşii pe sub şosetele negre. Ne cam strâng pantofii, dar nu-i nimic, fiindcă e o chestie de principiu.

Starea lui Bert s-a îmbunătăţit un pic. Doarme mai puţin. Mâine mă duc să-l văd.

Marţi, 16 iunie

Are mai puţine tuburi înfipte în el acum. Când am intrat în salonul lui, era treaz. La început nu m-a recunoscut, pentru că purtam o mască şi un halat. A crezut că-s vreun doctor. A spus „Scoate naibii tuburile astea din părţile mele intime, că nu-s sistem de canalizare”. Pe urmă şi-a dat seama că-s eu şi m-a întrebat ce face Sabre. Am avut o discuţie lungă despre problemele de comportament ale lui Sabre, după care a venit asistenta şi mi-a spus că trebuie să plec. Bert m-a rugat să le spun fiicelor lui că e pe patul de moarte; mi-a dat o jumătate de coroană pentru

telefoane! Două dintre ele sunt în Australia! Mi-a zis că numerele lor sunt scrise pe spatele unui carnet vechi de salariu de la armată.

Tata spune că jumătate de coroană valorează aproximativ doisprezece penny şi jumătate. O să păstrez moneda. Are ceva bolovănos care-mi place şi într-o zi sigur o să fie de colecţie.

Miercuri, 17 iunie

Lună plină

Pandora şi cu mine am căutat în toată casa carnetul de salariu al lui Bert. Pandora a găsit un vraf de ilustrate maro cu crem care erau foarte indecente. Erau semnate „*avec tout mon amour chéri*, *Lola*”. M-am simţit puţin ciudat după ce m-am uitat la ele, la fel şi Pandora.

Am avut primul nostru sărut cu adevărat pasional. Aş fi vrut să fie un sărut franţuzesc, dar nu ştiu cum se procedează, aşa că a trebuit să mă mulţumesc cu unul banal, englezesc.

Nici urmă de carnet.

Joi, 18 iunie

Bert e fără tuburi acum. Mâine îl mută într-un salon obişnuit. I-am spus că nu am găsit carnetul, el a zis că nu mai contează, acum că ştie că n-o să moară.

Pandora a venit cu mine în seara asta. S-a înţeles bine cu Bert. Au vorbit despre Blossom. Bert i-a dat câteva sfaturi despre creşterea poneilor. Pe urmă, Pandora s-a dus afară să se ocupe de florile pe care i le-a adus şi Bert m-a întrebat dacă am „încălecat-o”. Câteodată zici că e un boşorog libidinos care nu merită să aibă vizitatori.

Vineri, 19 iunie

Bert e într-un salon mare plin de bărbaţi cu picioare rupte şi cu pieptul bandajat. Arată mult mai bine acum că are şi proteza dentară. Câţiva bărbaţi au fluierat după Pandora când a traversat salonul. Mi-aş fi dorit să nu fie mai înaltă decât mine. Bert are probleme cu asistenta din cauză că a vărsat zeamă de sfeclă pe cearşaf. Trebuie să mănânce numai alimente fluide.

Sâmbătă, 20 iunie

Sper ca Bert să se întoarcă acasă cât mai repede. Tata s-a săturat de Sabre, iar bunicii i s-a acrit de câinele nostru.

Medicul l-a sfătuit să se lase de fumat, dar Bert a zis că la optzeci şi nouă de ani nu prea mai are sens. M-a rugat să-i cumpăr un pachet de ţigări Woodbine şi o cutie de chibrituri. Ce să fac?

Duminică, 21 iunie

Prima după Duminica Sfintei Treimi. Ziua Tatălui

N-am putut să dorm noaptea trecută din cauza ţigărilor, mi-am făcut griji. După multă introspecţie m-am hotărât să nu-i îndeplinesc dorinţa lui Bert. Când am ajuns la spital, Bert deja îşi cumpărase ţigări de la vânzătorul ambulant din spital!

Doar ce mi-am măsurat socoteala. A crescut cu un centimetru. S-ar putea să am nevoie de ea curând.

Luni, 22 iunie

M-am trezit cu o durere în gât, nu puteam să-nghit, am încercat să strig, să mă audă de jos, dar abia am reuşit să scot un sunet, şi ăla răguşit. Am încercat să-i atrag atenţia lui tata bocănind cu pantoful de şcoală în podeaua dormitorului, dar tata a strigat: „Nu mai bocăni, ce naiba! „Până la urmă l-am trimis pe câine jos cu un mesaj băgat în zgardă. Am aşteptat o sută de ani, după aceea l-am auzit pe câine cum lătra pe stradă. Nu livrase mesajul! Eram disperat! A trebuit să mă ridic ca să mă duc la baie, dar cum am ajuns nu ştiu; sunt în ceaţă. Am stat în capul scărilor şi am strigat cât am putut de tare, răguşit cum eram, dar tata asculta discurile cu Alma Cogan, aşa că n-am avut încotro, am coborât şi i-am spus că sunt bolnav. Tata s-a uitat la mine-n gură şi a spus „Doamne, Dumnezeule, Adrian, amigdalele tale sunt cât rachetele Polaris! Ce cauţi aici? Du-te imediat în pat, blegule”. Mi-a luat temperatura: 44, 4 °C. De fapt şi de drept ar fi trebuit să fiu mort.

Mai sunt cinci minute până la miezul nopţii, iar doctorul vine abia dimineaţă. Mă rog să rezist până vine. Dacă se-ntâmplă să mor, declar aici că las toate bunurile

mele lumeşti Pandorei Braithwaite, cu domiciliul în Bulevardul Elm Tree, nr. 69. Cred că sunt în deplinătatea facultăţilor mintale. E foarte greu să-ţi dai seama când ai 44, 4 °C.

Am amigdalită. E oficial. Sunt pe antibiotice. Pandora stă lângă pat şi-mi citeşte cu voce tare. Mi-aş dori să nu citească, fiecare cuvinţel e ca un bolovan care mi se prăbuşeşte-n cap.

Miercuri, 24 iunie

O felicitare cu urări de însănătoşire de la mama. Înăuntru, o bancnotă de cinci lire. L-am rugat pe tata să cumpere cu ea cinci sticle de energizante Lucozade.

Joi, 25 iunie

Ultimul pătrar al Lunii

Am visat-o, în delirul meu, pe Lady Diana Spencer; sper să mă fac bine repede şi să prind nunta. Temperatura e tot 44, 4 °C. Tata nu-i face faţă lui Sabre, aşa că Pandora l-a luat la ea acasă. (Pe Sabre, nu pe tata.)

Vineri, 26 iunie

Doctorul a spus că termometrul nostru e defect. Mă simt puţin mai bine.

Azi, timp de treizeci de minute, n-am stat în pat. M-am uitat la *Play School*; de data asta prezenta Carol Leader, preferata mea.

Pandora mi-a adus o felicitare cu urări de însănătoşire. Făcută de ea, cu carioci. A semnat-o „A ta pentru totdeauna, Pa”.

Am vrut să o sărut, dar am încă buzele crăpate.

Sâmbătă, 27 iunie

Mama de ce n-a venit să mă vadă?

Duminică, 28 iunie

A doua după Duminica Sfintei Treimi

Mama doar ce-a plecat la gară, să prindă trenul de Sheffield. Sunt epuizat de-atâtea emoţii. Boala recidivează.

Luni, 29 iunie

Pandora s-a dus să-l vadă pe Bert Baxter. A zis că asistentele s-au cam săturat de el, pentru că nu vrea să stea în pat şi nu le ascultă deloc. O să fie trimis acasă joi.

Eu tânjesc după liniştea şi pacea dintr-un salon de spital. Aş fi pacientul perfect.

Tatăl Pandorei l-a dus pe Sabre la adăpost, îl costă trei lire pe zi, dar tatăl Pandorei spune că merită fiecare bănuţ.

Marţi, 30 iunie

Intru într-o perioadă de convalescenţă. Am nevoie de mult confort şi relaxare ca să-mi recapăt vigoarea de dinainte.

Î Vara

Miercuri, 1 iulie

Ziua Canadei. Lună nouă

Inspectorul care se ocupă de elevii absenţi a trecut pe-aici după-amiază. M-a găsit stând într-un şezlong în grădina din faţa casei. Nu m-a crezut că sunt bolnav! O să mă raporteze la şcoală! Faptul că beam Lucozade în pijamale, capot şi papuci de casă trebuie să-i fi scăpat. L-am invitat să se uite la amigdalele mele, care arată complet scârbos, dar a dat un pas înapoi şi l-a călcat pe câine pe labă. Câinele are un prag al durerii scăzut, aşa că a cam luat-o razna. A ieşit tata şi l-a luat de pe inspector, dar s-ar putea să iasă urât.

Joi, 2 iulie

Doctorul a spus că pot să mă întorc la şcoală de mâine, în funcţie de cum mă simt. Sigur nu simt că vreau la şcoală.

Vineri, 3 iulie

A

În casa domnului Lucas se mută o familie cu pielea cafenie! Am stat pe şezlong şi am putut vedea mobila scoasă din camionul pentru mutări. Doamnele cu piele cafenie au dus în casă o mulţime de oale, deci presupun că familia lor e numeroasă. Tata a spus că e „începutul sfârşitului pentru strada noastră”. Pandora e în Liga anti-nazistă. A spus că ea crede că tata e posibil să fie rasist.

Citesc Coliba unchiului Tom.

Sâmbătă, 4 iulie

Ziua Independenţei, SUA

Strada e plină de oameni cafenii care vin sau pleacă cu maşini, camioane şi microbuze. Intră şi ies din fosta casă a domnului Lucas. Tata spune că probabil o să stea câte trei familii în fiecare cameră.

Pandora şi cu mine o să trecem pe la ei să le urăm bun-venit în cartierul nostru. Vrem neapărat să demonstrăm că nu toţi albii sunt rasişti fanatici.

Bert Baxter e încă în spital.

Duminică, 5 iulie

A treia după Duminica Sfintei Treimi

Am stat în pat până la 6 p.m. N-avea sens să mă ridic din pat. Pandora s-a dus la un concurs de echitaţie.

Luni, 6 iulie

Doamna O'Leary încearcă să organizeze o petrecere stradală pentru Nunta Regală. Singurii care şi-au trecut numele pe listă până acum sunt cei din familia Singh.

Bert Baxter a fugit din spital. A sunat la Consiliul Naţional ai Drepturilor Civile şi i s-a spus că se poate externa pe proprie răspundere – şi aşa a făcut. Acum e în camera noastră de oaspeţi. Tata se dă cu capu' de pereţi.

Pandora, Bert şi cu mine ne-am trecut pe lista pentru petrecerea stradală. Bert arată mult mai bine, acum că poate fuma câte ţigări vrea. Tatăl Pandorei a venit să se întâlnească cu tata şi a vorbit cu el despre ce se poate face cu Bert şi Sabre. S-au îmbătat şi au început să se certe pe teme politice. Bert a izbit în podea şi le-a cerut să vorbească mai încet.

Miercuri, 8 iulie

Tata e disperat din cauză că Bert sforăie. Pe mine nu mă deranjează, îmi pun gumă adezivă în urechi.

M-am dus la şcoală azi. M-am hotărât să dau examenele la gospodărie, artă, tâmplărie şi engleză pentru nivelul obişnuit. Pentru nivelul avansat mi-am ales geografia, matematica şi istoria.

Pandora dă 9 examene la nivelul obişnuit. Dar ea s-a bucurat de mai multe privilegii decât mine. E abonată la

bibliotecă de când avea trei ani.

Joi, 9 iulie

De mâine intrăm în vacanţă timp de opt săptămâni. Pandora o să plece curând în Tunisia. Nu ştiu cum o să supravieţuiesc fără iubita mea. Am încercat sărutul franţuzesc, dar nu ne-a plăcut, aşa că ne-am întors la cel englezesc.

Pielea mea e în super-formă. Cred că din cauza combinaţiei dragoste plus Lucozade.

Vineri, 10 iulie

La şcoală a fost ca-n poveşti. Toţi profesorii erau bine dispuşi. Cică şi holbatul de Scruton ar fi fost văzut râzând, dar mie nu-mi vine a crede.

Barry Kent s-a urcat pe catarg şi a ţinut o pereche de chiloţi de-ai maică-sii în bătaia vântului. Pandora a spus că probabil e prima oară când sunt şi ei aerisiţi după mulţi ani.

Sean O'Leary face azi nouăsprezece ani. M-a invitat la petrecerea de ziua lui. E peste drum, aşa că n-am mult de mers.

Ca să fiu sigur, scriu acum în jurnal, în caz că beau un pahar în plus. Mi se pare că e de-ajuns să treci pragul casei O'Leary şi te şi îmbeţi.

Sâmbătă, 11 iulie

Prima beţie în toată regula. La paisprezece ani, cinci luni şi nouă zile. Pandora m-a băgat în pat. M-a luat pe sus ca un pompier când a ajuns la scări.

Duminică, 12 iulie

A patra după Duminica Sfintei Treimi

De dimineaţă, tata ne-a luat pe mine, pe Pandora şi pe Bert la adăpostul Wagtails. Doamna Kane, proprietara, a refuzat să-l mai ţină pe Sabre. A fost foarte emoţionant când s-au întâlnit Bert şi Sabre. Doamna Kane e o femeie foarte dură, a făcut urât când tata a refuzat să plătească factura pentru Sabre, îşi tot netezea mustaţa neagră cu degetele ei bătătorite şi folosea cuvinte nepotrivite pentru o doamnă.

Bert a zis că n-o să mai stea departe de Sabre

niciodată. A zis că Sabre e singurul lui prieten. După tot ce-am făcut *eu* pentru el! Fără mine el ar fi mort acum, iar Sabre ar fi un orfan îngrijit de Protecţia Animalelor.

Luni, 13 iulie

Bert a vorbit cu doamna Singh! Vorbeşte hindi fluent! Spune că doamna Singh a găsit nişte reviste indecente sub linoleumul din baie. Amintire de la dubiosul de Lucas!

Domnul Singh e scandalizat. Le-a scris celor de la agenţia imobiliară că i-a fost pângărită casa.

Bert mi-a arătat o revistă. Părerea mea este că nu e indecentă, dar ce ştiu eu, eu sunt un om de lume. Am pus-o sub saltea, lângă revistele *Big and Bouncy*. Se numeşte *Amateur Photographer*.

Marţi, 14 iulie

Asistenta socială care se ocupă de Bert a trecut pe-aici în seara asta. O cheamă Katie Bell. Numai prostii i-a spus lui Bert. I-a zis că i-a fost oferit un loc în azilul Alderman Cooper Sunshine. Bert i-a spus că nu vrea să stea acolo. Katie Bell a spus că trebuie să se ducă. Până şi tata a spus că îi pare rău de Bert. Dar nu cât să-l invite să stea la noi, din câte-mi dau seama!

Săracul Bert, ce-o să se întâmple cu el?

Bert s-a mutat la familia Singh. Domnul Singh l-a luat pe Sabre de la adăpost, deci e oficial. Bert e super fericit. Curry e mâncarea lui preferată.

Pandora m-a lăsat să-i ating bustul. I-am promis că n-o să spun nimănui, dar de fapt nici nu e nimic de spus. Nici nu mi-am dat seama unde începe bustul ei, prin toate straturile alea de haine: lenjerie, rochie, pulover şi hanorac.

Citesc *Sex, adevărul*, de dr. A. PG. Haig.

Joi, 16 iulie

11 a.m. Tata a primit azi prima de concediere. De bucurie, a strigat ca un cowboy pe hol. A invitat-o în oraş pe Doreen Stater să sărbătorească. Ghici cine o să facă pe babysitterul pentru Maxwell. Da, dragă jumalule, ai ghicit. Eu!

11 p.m. Maxwell doar ce-a adormit, Pandora a sunat

la nouă jumate să vadă ce fac. Nu prea o auzeam, pentru că Maxwell urla foarte tare. Pandora a zis că ar trebui să-i pun votcă în nişte lapte cald şi să-l oblig pe micul diavol să bea. Doar ce i-am dat laptele cu votcă. Şi funcţionează.

Când doarme e un copil simpatic.

Vineri, 17 iulie

Lună plină

Draga mea iubită pleacă mâine de pe aceste meleaguri. O s-o conduc la aeroport. Sper că avionul ei nu o să fie afectat de oboseala metalului. Am căutat Tunisia pe harta lumii şi sunt liniştit că Pandora nu o să zboare prin Triunghiul Bermudelor.

Dacă iubita mea ar păţi ceva mi-aş pierde pentru totdeauna puterea de a zâmbi.

I-am luat o carte, să o citească în timpul zborului. Se numeşte *Accident*! şi e scrisă de unu, William Goldenstein III. Descrie foarte bine ce să faci dacă se întâmplă o tragedie.

Sâmbătă, 18 iulie

Pandora a citit *Accident*! în autocar, în drum spre aeroport. Când a fost anunţat zborul, a făcut o mică criză de isterie şi taică-su a dus-o în braţe pe scări. Am făcut cu mâna către avion până a dispărut într-un nor mare, pe urmă, copleşit de tristeţe, m-am urcat într-un autocar şi m-am întors acasă. Cum o să trec prin următoarele două săptămâni nu ştiu. Noapte bună, frumoasa mea tunisiană.

Duminică, 19 iulie

A cincea după Duminica Sfintei Treimi

Am stat în pat şi m-am uitat pe hartă la Tunisia.

Luni, 20 iulie

N-am primit încă nicio vedere de la iubita mea. Marţi, 21 iulie

Bert a trecut pe-aici de dimineaţă. A spus că Tunisia e plină de pericole.

De ce n-am primit încă nicio vedere? Ce s-o fi întâmplat?

Joi, 23 iulie

L-am întrebat pe poştaş despre sistemul de

comunicaţii dintre Tunisia şi Anglia. Mi-a zis că e „diabolic”; a zis că poşta tunisiană foloseşte cămile.

Vineri, 24 iulie

Ultimul pătrar al Lunii

M-am dus pe la domnul Singh. A zis că Tunisia e foarte murdară. Cu excepţia mea, toată lumea pare să ştie totul despre Tunisia!

Sâmbătă, 25 iulie PANDORA! PANDORA! PANDORA!

O! iubito.

Inimii mele de tine îi e dor şi-i e amar, Gura mi-e uscată.

Sufletul mi-e pus pe jar.

Tu eşti în Tunisia.

Eu sunt aici.

Gândeşte-te la mine şi varsă o lacrimă.

Să te întorci bronzată, cafenie şi sănătoasă. Ai un tată bogat, eşti norocoasă.

Duminică, 26 iulie

A şasea după Duminica Sfintei Treimi

Am fost la bunica la cină. Eram abătut şi tăcut din cauza sejurului Pandorei în Tunisia. Bunica a întrebat

A

dacă sunt constipat. Îmi venea să-i spun tot, dar ce rost are să-i vorbeşti despre *dragoste* unei femei de şaptezeci şi şase de ani căreia cuvântul în sine i se pare obscen?

Luni, 27 iulie

O vedere cu o cămilă! Pe ea scria:

Dragule drag.

Situaţia economică de aici este îngrozitoare. Voiam să-ţi iau un cadou, dar toţi banii pe care-i aveam i-am dat unui cerşetor. Ai un suflet atât de generos, Adrian, şi cred că mă înţelegi.

Cu toată dragostea mea nesfârşită.

Pentru totdeauna.

Pandora

X

Cum să dea banii pentru cadoul meu unui cerşetor

puturos şi leneş?! Până şi poştaşul a fost dezgustat.

Mare minune că pot să mai ţin pixul în mână! Am fost prins toată ziua cu pregătirile pentru petrecerea în cinstea Nunţii Regale. Doamna O'Leary a venit să mă întrebe dacă aş vrea să o ajut cu fanioanele decorative. I-am răspuns: „E datoria mea patriotică". Doamna O'Leary a zis să urc eu pe scară şi ea îmi dă fanioanele. Cu primele patru-cinci trepte a fost în regulă, dar am făcut greşeala să mă uit în jos şi m-a apucat ameţeala, aşa că doamna O'Leary s-a urcat ea pe scară. N-am putut să nu observ chiloţii doamnei O'Leary. Erau surprinzător de sexy pentru cineva care se duce la biserică în fiecare zi şi de două ori duminica. Dantelă neagră! Cu funde roşii de satin! Am impresia că doamna O'Leary şi-a dat seama că mă uitam la chiloţii ei, pentru că mi-a zis că pot să-i spun Caitlin. M-am bucurat când a venit domnul O'Leary să mă înlocuiască. Doamna şi domnul Singh au atârnat un steag imens al Marii Britanii în dreptul ferestrei de la dormitorul din faţă. Bert mi-a spus că e cel pe care l-a furat când era în armată.

Casa noastră face strada de ruşine. Tata n-a pus decât un prosop de bucătărie cu Charles şi Diana la uşa din faţă.

Am văzut cu tata la televizor focul de artificii în cinstea Nunţii Regale. Nu pot să spun decât că am încercat să mă bucur de el, dar n-am reuşit. Tata a zis că aşa sunt aruncaţi banii în vânt. E încă amărât că n-are serviciu.

Sper că Prinţul o să-şi aducă aminte să dezlipească eticheta cu preţul pantofilor de pe talpă; tata a uitat, la nunta lui. Toată lumea din biserică a văzut eticheta: „44 rebut, 10 şilingi".

ZIUA NUNŢII REGALE!!!

Ce mândru sunt că sunt englez!

Străinii cred că-s bolnavi de invidie!

Nimeni nu ne întrece când e vorba de ceremonii fastuoase! Trebuie să recunosc că mi-au dat lacrimile când i-am văzut pe toţi londonezii ăia din East End care stăteau acolo de la răsăritul soarelui, cum îi ovaţionau entuziasmaţi pe toţi oamenii ăia bogaţi, bine îmbrăcaţi,

celebri, care treceau în caleşti şi Rolls-Royce-uri.

Bunica şi Bert Baxter au venit la noi să vadă nunta, pentru că avem televizor color cu diagonala de 61 de centimetri. S-au înţeles bine la început, dar la un moment dat Bert şi-a adus aminte că e comunist şi a început să spună tot felu' de chestii antimonarhiste, de genu' „bogătani trândavi" şi „paraziţi", aşa că bunica l-a trimis la Singh şi la televizorul lor color portabil.

Prinţul Charles arăta chiar bine, deşi are urechile-alea. Fratele lui e super arătos; păcat că n-au putut face schimb de capete, măcar pentru o zi. Lady Diana

A

m-a emoţionat profund, cu rochia ei murdară. Îl ajuta pe un bătrân să meargă pe coridorul central. Mi s-a părut foarte frumos din partea ei, mai ales că era în ziua nunţii. O grămadă de oameni super celebri erau acolo. Nancy Reagan, Spike Milligan, Mark Phillips etc., etc.

Regina părea puţin geloasă. Probabil pentru că oamenii, de data asta, nu se uitau la *ea*. Prinţul n-a uitat să dezlipească eticheta cu preţul de pe pantofi. Deci am scăpat de-o grijă. Când Prinţul şi Di au făcut schimb de verighete, bunica a început să plângă. Nu-şi adusese batista, aşa că m-am dus sus să iau o rolă de hârtie igienică. Iar când am coborât, erau căsătoriţi. Aşa am ratat momentul Istoric al căsătoriei lor!

Mi-am făcut un ceai în timpul pauzei muzicale, dar m-am întors la timp s-o văd cântând pe femeia aia din Kiwi[17]. Ce-i sigur e că are plămâni buni.

Bunica şi cu mine tocmai ne pregăteam să ne uităm la întoarcerea triumfătoare la palat a fericitului cuplu când am auzit bătăi puternice în uşă. Le-am ignorat, aşa că tata n-a avut încotro, s-a dat jos din pat şi a deschis uşa. Bert şi domnul şi doamna Singh au venit să ceară refugiu. Televizorul lor s-a stricat! Bunica şi-a îngustat buzele, nu se dă în vânt după negri, cafenii, gălbejiţi, irlandezi, evrei sau străini. Tata i-a primit, după care a dus-o pe bunica

17 Kiwi este Noua Zeelandă, iar Adrian se referă aici la soprana Kiri Te Kanawa.

acasă cu maşina. Familia Singh şi Bert s-au aşezat în faţa televizorului, vorbind în hindi.

Doamna Singh ne-a dat nişte pateuri cu carne şi cartofi. Am mâncat unul şi am băut patru litri de apă. Am crezut că-mi ia foc gura! Nu erau pateuri cu carne şi cartofi.

Ne-am uitat la televizor până când fericitul cuplu a plecat din gara Victoria într-un tren care arăta foarte straniu. Bert a zis că pare straniu fiindcă e curat.

Doamna O'Leary a venit să ne întrebe dacă-i putem împrumuta scaunele noastre vechi pentru petrecerea stradală. Pentru că tata era plecat, am fost de acord şi am ajutat-o să le ducă pe trotuar. Strada arăta super ciudat fără maşini, cu steaguri şi fanioane fluturând în vânt.

Doamna O'Leary şi doamna Singh au măturat strada, pe urmă noi le-am ajutat să pună mesele şi scaunele în mijlocul drumului. Femeile au făcut toată treaba, bărbaţii stăteau pe trotuar, beau şi glumeau pe seama nopţii nunţii regale.

Domnul Singh a scos boxele la fereastra salonului şi am ascultat un disc cu Des O'Connor în timp ce puneam pe mese sandviciuri, tarte cu gem, cârnaţi în aluat şi cârnaţi pe băţ. Pe urmă toţi cei de pe strada noastră au primit de la doamna O'Leary o pălărioară comică şi ne-am aşezat la masă. După cină domnul Singh a ţinut un discurs despre cât e de grozav să fii britanic. Toată lumea a aplaudat şi s-a cântat *Ţară a speranţei şi gloriei*. Dar numai domnul Singh ştia toate versurile. Pe urmă s-a întors tata cu patru lăzi de bere şi două pachete de pahare de unică folosinţă şi foarte curând toţi au început să se poarte într-un mod cu totul nedemn.

Domnul O'Leary a încercat s-o înveţe pe doamna Singh cum se dansează o gigă irlandeză, dar se tot încurca în sariul ei. Am pus discul meu cu Abba şi am dat volumul tare şi curând până şi bătrâiorii de patruzeci de ani sau mai mult dansau! Când s-a aprins lumina pe stradă, Sean O'Leary a acoperit lămpile cu hârtie creponată de culoare roşie, albă, albastră, pentru atmosferă, iar eu am adus

lumânările pe care le mai aveam şi le-am pus pe mese. Strada avea un aer foarte boem.

Bert a spus nişte minciuni despre război, tata a spus nişte bancuri. Petrecerea a ţinut până la unu dimineaţa!

A

În mod normal te trezeşti cu poliţia pe cap dacă tuşeşti ca să-ţi dregi vocea după unşpe noaptea!

Eu nu am dansat, am fost un spectator amuzat şi cinic. De altfel mă şi dureau picioarele.

Joi, 30 iulie

Am văzut Nunta Regală în reluare de şapte ori la televizor.

Vineri, 31 iulie

Lună nouă

Sătul până peste cap de Nunta Regală.

Pandora, prietena cerşetorilor, vine acasă mâine.

Sâmbătă, 1 august

Vedere de la mama, vrea să merg în vacanţă cu ea şi cu dubiosul de Lucas. Se duc în Scoţia. Să le fie de bine.

Zborul Pandorei a fost amânat din cauza grevei hamalilor din Tunisia.

Duminică, 2 august

A şaptea după Duminica Sfintei Treimi

Hamalii sunt tot în grevă, iar tatălui Pandorei i-a furat un cerşetor cârdul American Express!

Pandora zice că mama ei a fost muşcată de o cămilă, dar s-a retras în toaleta pentru doamne a aeroportului din Tunisia şi a început să se simtă mai bine.

A fost minunat să aud vocea Pandorei la telefon, am vorbit cu ea mai mult de jumătate de oră. Foarte inteligent din partea ei că s-a gândit să sune cu taxă inversă din Tunisia!

Luni, 3 august

Sărbătoare legală în Scoţia şi Republica Irlanda

Hamalii tunisieni au fost de acord să înceapă negocierile. Pandora spune că o să fie acasă joi, cu puţin noroc.

Marţi, 4 august

Hamalii tunisieni văd lumina de la capătul tunelului. Pandora supravieţuieşte cu pachete de curmale şi mentosane Polo.

Miercuri, 5 august

Hamalii tunisieni şi-au reluat activitatea de hamali. *Pandora ajunge acasă VINERI SEARA*!

Joi, 6 august

Tata a refuzat să achite convorbirea cu taxă inversă din Tunisia. Liniile noastre de comunicaţie au fost tăiate.

Vineri, 7 august

Primul pătrar al Lunii

Am sunat în Tunisia când tata era la baie. A întrebat ţipând pe cine sunam. Am spus o minciună. Am zis că sunam la robot să aflu ora exactă.

Avionul Pandorei a decolat în siguranţă. Ar trebui să ajungă la miezul nopţii.

La 7 a.m., Pandora a sunat din gara St Pancras. A zis că va avea o întârziere, din cauza lucrărilor de electrificare ale căii ferate de la Flitwick.

M-am îmbrăcat şi m-am dus la gară, am luat un tichet de peron, am aşteptat pe peronul doi şase ore, înfrigurat şi singur. Când am ajuns acasă am găsit un bilet de la Pandora.

Iată ce-mi scrisese:

Adrian.

Mărturisesc că evidenta răceală cu care ai tratat întoarcerea mea mi-a frânt inima. Eu eram sigură că vom avea o reîntâlnire emoţionantă pe peronul trei. Dar n-a fost să fie.

Adio.

Pandora

M-am dus acasă la Pandora. I-am explicat. Am avut o reîntâlnire emoţionantă în spatele magaziei pentru unelte de grădinărit a tatălui ei.

Duminică, 9 august

A opta după Duminica Sfintei Treimi

Am atins din nou bustul Pandorei. De data asta cred

că am simţit ceva moale. Socoteala mea tot creşte şi descreşte, parcă ar avea viaţă proprie. N-o pot controla.

De dimineaţă am fost cu Pandora la piscină. Arăta superb în costumul de baie alb cu şnururi. Acum pielea ei are aceeaşi culoare ca pielea doamnei Singh. N-am avut încredere în socoteala mea aşa că am stat în tribune şi m-am uitat la Pandora cum sărea de la cea mai înaltă trambulină. Ne-am dus la mine acasă. I-am arătat camera mea neagră. Am aprins un beţişor aromat. Am pus discul cu Abba şi am luat pe furiş o sticlă de Sanatogen[18] de jos. Ne-am mângâiat puţin, dar pe Pandora a început să o doară capul şi s-a dus acasă să se odihnească.

Dădeam pe dinafară de sexualitate, dar mi-a trecut când l-am ajutat pe tata să pună bălegar pe răzorul de trandafiri.

Marţi, 11 august

Am mai primit o vedere de la mama.

Dragă Aidy.

Nici nu ştii ce dor îmi e să te văd. Sentimentele mele de mamă sunt la fel de puternice ca întotdeauna. Ştiu că te simţi ameninţat de relaţia mea cu Păpuşel, dar, Aidy, serios, nu ai de ce. Păpuşel îmi satisface nevoile sexuale. Nu e nimic mai mult, nici mai puţin. Aşadar, Aidy, nu mai fi copil şi vino în Scoţia.

Cu multă dragoste.

Pauline (mama)

P.S. Plecăm pe cincisprezece. Vino la Sheffield cu trenul de 8: 22.

Poştaşul a spus că dacă mama ar fi nevasta lui i-ar trage o bătaie bună. N-o cunoaşte pe mama. Dacă ar atinge-o cineva *pe ea* cu un deget, l-ar bate măr.

Miercuri, 12 august

Pandora crede că o despărţire de probă ne-ar face bine. Zice că mângâierile noastre uşoare spre medii vor avansa în curând. Trebuie să recunosc că toată tensiunea asta are un efect negativ asupra sănătăţii mele. N-am

18 Vin dulce şi ieftin, recomandat ca băutură întăritoare, care la un moment dat se vindea şi în farmacii.

deloc energie şi somnul mi-e mereu întrerupt de vise cu costumul alb de baie al Pandorei şi cu chiloţii doamnei O'Leary.

Până la urmă poate merg în Scoţia.

Joi, 13 august

Tata a hotărât să meargă la Skegness pe cincisprezece. A închiriat o casă mobilă cu patru camere. Îi ia pe Doreen şi pe Maxwell cu el! Se aşteaptă să merg şi eu!

Dacă merg, toţi vor crede că Doreen e mama mea şi Maxwell, fratele meu!

Mă duc în Scoţia.

Vineri, 14 august

Seară dramatică. Eu şi Pandora ne-am jurat să fim fideli. Mi-am făcut bagajul. Câinele a fost dus la bunica, cu paisprezece conserve Pedigree Chum şi un sac imens de Winalot.

Iau cu mine *Ieşirea din copilărie*, de John Holt, s-o citesc în tren.

Sâmbătă, 15 august

Lună plină

Dinastia formată din Tata, Insecta-băţ şi Maxwell m-a condus la gară. Pe tata nu l-a deranjat deloc că am ales Scoţia şi nu Skegness. De fapt, părea chiar super bucuros. Călătoria cu trenul a fost îngrozitoare. Am stat în picioare până la Sheffield. Am vorbit cu o doamnă care era în scaun cu rotile şi stătea în vagonul gardienilor. Era foarte drăguţă, a zis că singurul lucru bun, atunci când eşti handicapat, este că întotdeauna stai jos în tren. Eventual în vagonul gardianului.

Mama şi dubiosul de Lucas m-au aşteptat la Sheffield. Mama era super slabă şi a început să se îmbrace în haine prea tinereşti pentru ea. Lucas cel dubios era în blugi! îi atârna burta peste curea. M-am prefăcut că dorm până am ajuns în Scoţia. Lucas o pipăia pe mama şi când era la volan.

Suntem într-un loc care se numeşte Loch Lubnaig. Sunt în pat, într-o cabană de bârne. Mama şi Lucas s-au

dus în sat să încerce să cumpere ţigări. Cel puţin aşa au spus.

Duminică, 16 august

A noua după Duminica Sfintei Treimi

A

În faţa cabanei sunt un lac şi o pădure de conifere, iar în spatele casei e un munte. Nu ai ce să faci pe-aici. E super plictisitor.

Luni, 17 august

Mi-am spălat nişte haine într-o cabană unde e o spălătorie micuţă. Am stat de vorbă cu un american pe care-l chema Hamish Mancini; e de-o seamă cu mine. Mama lui e în luna de miere pentru a patra oară.

Marţi, 18 august

A plouat toată ziua.

Miercuri, 19 august

Am trimis vederi. Am sunat-o pe Pandora, cu taxă inversă. Taică-su a refuzat să accepte apelul.

Joi, 20 august

Am jucat cărţi cu Hamish Mancini. Mama lui, tatăl lui vitreg, mama mea şi iubitul ei s-au dus cu maşina să vadă o cascadă. Mare scofală!

Vineri, 21 august

Am mers patru kilometri până la Callander să-mi cumpăr un Marş. Am jucat Space Invaders. M-am întors, am mâncat de seară. Am sunat-o pe Pandora de la o cabină telefonică din bârne. Cu taxă inversă. Încă mă iubeşte. Încă o iubesc. M-am dus la culcare.

Sâmbătă, 22 august

Ultimul pătrar al Lunii

Am fost la mormântul lui Rob Roy. L-am văzut, m-am întors.

Duminică, 23 august

A zecea după Duminica Sfintei Treimi

Mama s-a împrietenit cu un cuplu, domnul şi doamna Ball. S-au dus la Stirling Castle. Doamna Ball are o fată care e scriitoare. Am întrebat-o de ce fel de pregătire a avut nevoie fiica ei ca să devină scriitoare. Doamna Ball a

zis c-au scăpat-o din braţe când era mică şi a căzut în cap şi de atunci e „puţin ciudată”.

E ziua doamnei Ball, aşa că au venit la cabana noastră pentru a sărbători. M-am plâns de gălăgie la 1 a.m., 2 a.m., 3 a.m. şi 4 a.m. La 5 a.m. s-au hotărât să urce pe munte! Le-am atras atenţia asupra faptului că erau beţi morţi, prea bătrâni, nepregătiţi, neantrenaţi, fără habar de tehnici de supravieţuire, că nu aveau trusă de prim-ajutor, nu purtau bocanci şi n-aveau busolă, hartă sau băuturi calde. Protestul meu n-a fost ascultat. Au urcat pe munte, au coborât şi la 11: 30 prăjeau ouă şi şuncă.

Acum, când scriu toate astea, domnul şi doamna Ball sunt pe lac, canotează. Cred că se droghează.

Luni, 24 august

Am fost la Edinburgh. Am vizitat castelul, muzeul de jucării, galeria de artă. Am cumpărat un drob scoţian. Ne-am întors la cabană, am citit *Glencoe*, de John Prebble. Mâine mergem acolo.

Marţi, 25 august

Masacrul de la Glencoe a avut loc pe 13 februarie 1692. Pe 14 februarie, John Hill îi scria Contelui de

Tweeddale: „Am distrus Glencoe-ul”. Şi avea mare dreptate, nu e nimic acolo. Mâine, Glasgow.

Miercuri, 26 august

Am ajuns la Glasgow la 11 dimineaţa şi am numărat douăzeci şi şapte de oameni beţi pe o distanţă de un kilometru jumate. Toate magazinele, cu excepţia celor de bricolaj, aveau grilaje. Magazinele care vindeau băuturi alcoolice aveau role de sârmă ghimpată şi sticlă spartă pe acoperiş. Ne-am plimbat puţin, pe urmă mama l-a bătut la cap pe Lucas dubiosul să o ducă la galeria de artă din Glasgow. Eu aş fi vrut să stau în maşină şi să citesc *Glencoe*, dar, din cauza beţivilor care se clătinau de colo-colo, am intrat cu ei, fără nicio tragere de inimă.

Ce mă bucur că am intrat! Aş fi trecut prin viaţă fără această experienţă culturală importantă!

Azi am văzut *Răstignirea* lui Dalí!!! *Tabloul original*! Nu o reproducere!

Este la capătul unui coridor şi, pe măsură ce te apropii de el, se schimbă. Când ajungi în cele din urmă în faţa lui, te simţi un pitic. E absolut fantastic!

E enorm! Cu nişte culori grozave, iar Iisus arată ca un om adevărat. Am cumpărat şase ilustrate cu el de la muzeu, dar, bineînţeles, nu se compară cu originalul.

Într-o zi o s-o aduc pe Pandora aici să-l vadă. Poate în luna noastră de miere.

Joi, 27 august

Azi, Oban. I-am întâlnit acolo pe domnul şi doamna Swallow, care stau pe strada învecinată. Toată lumea zicea „Ce mică-i lumea, nu?” Doamna Swallow l-a întrebat pe dubiosul de Lucas ce mai face soţia lui. Lucas i-a spus că soţia lui l-a părăsit pentru o femeie. Atunci toţi au roşit şi au zis ce mică-i lumea şi şi-au luat rămas-bun. Mama s-a supărat pe Lucas. A zis „Chiar trebuie să le spui tuturor?” şi „Cum crezi că e pentru mine să trăiesc cu fostul soţ al unei lesbiene?”. Lucas s-a mai smiorcăit puţin, dar mama începuse să semene la expresia feţei cu bunica. Aşa că a tăcut.

Vineri, 28 august

Azi, Fort William. Muntele Ben Nevis a fost şi el o dezamăgire. Nu mi-am putut da seama unde începea şi unde se termina. Munţii şi dealurile sunt grămadă în jurul lui. Lucas a căzut în gârlă (ăsta e cuvântul scoţian pentru „râu mic”), dar din nefericire apa nu era adâncă şi nu s-a înecat.

Sâmbătă, 29 august

Lună plină

M-am plimbat pe malul lacului cu Hamish Mancini. Mi-a spus că el crede că mama lui o să divorţeze pentru a patra oară. Diseară se duce acasă; are programare la terapeut la New York, luni dimineaţă.

Eu mi-am făcut bagajul şi aştept să se întoarcă mama şi Lucas dubiosul din pădurea de conifere, de la repriza lor de amor furtiv.

Plecăm în zori.

Duminică, 30 august

A unsprezecea după
Duminica Sfintei Treimi

L-am convins pe Lucas să oprească pentru survenire la Gretna Green. I-am luat Pandorei o piatră care avea forma unei vidre, lui Bert, o beretă scoţiană cu moţ, câinelui, un papion ecosez, bunicii, o cutie de caramele cu model ecosez, Insectei Băţ, biscuiţi ecosez, lui Maxwell, o acadea ecosez în formă de suzetă. Lui tata i-am luat un prosop de bucătărie ecosez, iar mie, un caiet ecosez cu spirală. Sunt hotărât să devin scriitor.

Iată un fragment din *Gândurile mele despre Scoţia*, scris pe autostrada M6, la 190 km/h:

Ceaţa sacră se retrage, dezvăluind culmile maiestuoase ale Scoţiei în toată maiestatea lor. O umbră se arată pe cerul translucid – e un vultur, maiestuoasă pasăre de pradă. Cu ghearele ca un cleşte, aterizează pe un lac, ondulând maiestatea tăcută a apei agitate. Vulturul se opreşte doar cât să-şi afunde ciocul maiestuos şi îşi întinde iar aripile maiestuoase şi zboară către cuibul lui impunător, pe deasupra dealurilor sterpe, aride, fără pic de iarbă.

Vacile scoţiene. Încornoratul animal maiestuos al vâlcelelor îşi pleacă maiestuosul cap cu ochi cafenii şi păr zbârlit, în timp ce rumegă misterele Glencoe-ului.

Am folosit puţin cam des „maiestuos”. Dar cred că e bine scris. O să-l trimit la BBC când îl termin. Am ajuns acasă la 6 seara. Sunt prea obosit să mai scriu.

Luni, 31 august
Sărbătoare legală în Marea Britanie
(cu excepţia Scoţiei)

Nimeni n-are bani. Băncile sunt închise, iar tata nu-şi aduce aminte pinul de la cârd. A avut tupeul să împrumute cinci lire de la Bert Baxter. Cum să-i ceară bani unui pensionar bătrân?! E nedemn.

Pandora şi cu mine suntem îndrăgostiţi nebuneşte! Despărţirea n-a făcut decât să ne sporească pasiunea. Hormonii noştri sunt răscoliţi de fiecare dată când ne întâlnim. Pandora a dormit cu piatra-vidră în mână noaptea

trecută. Cât îmi doresc să fi fost eu în locul pietrei-vidră!

Marţi, 1 septembrie

Domnul Singh a trebuit să se întoarcă în India, să aibă grijă de părinţii lui bătrâni, aşa că lui Bert i s-a spus că va trebui să se mute înapoi în coşmelia lui murdară! Domnul Singh zice că nu le poate lăsa pe femei singure în casă cu Bert. Cât de prost să fii? Pe Bert nu-l deranjează cine ştie ce; zice că e „chiar un compliment”.

O să merg cu Pandora să facem curăţenie în casa lui Bert şi o să-l ajutăm să se mute. Datorează primăriei două sute nouăzeci şi patru de lire, restanţe la chirie. Trebuie să achite cincizeci de penny pe săptămână, aşa că în mod sigur Bert o să moară dator.

Miercuri, 2 septembrie

Azi am fost cu Pandora să vedem casa lui Bert. Arată de-a dreptul îngrozitor. Dacă Bert ar duce toate sticlele goale de bere la magazin, ar primi destui bani pe ele să-şi plătească restanţele la chirie.

Joi, 3 septembrie

Tata ne-a ajutat să scoatem toată mobila de la parterul casei lui Bert şi toţi carii au ieşit să se bronzeze. Când am ridicat covoarele, am descoperit că ani de zile Bert a mers peste un strat de praf, ziare vechi, ace de păr, bile şi şoareci în descompunere. Am pus covoarele pe bară şi le-am bătut toată după-amiaza, dar praful se ridica în valuri non-stop. Pe la 5 după-amiaza, Pandora era foarte entuziasmată, susţinea că pe unul dintre covoare se vede un model, dar o examinare mai atentă a dovedit că era o brioşă strivită. Mâine o să luăm cu noi şamponul pentru covoare al mamei Pandorei. Pandora zice că la teste a avut rezultate bune, dar pariez pe orice că n-a fost niciodată folosit pentru a curăţa o şandrama infectă ca a lui Bert Baxter.

Vineri, 4 septembrie

Am asistat la un miracol! De dimineaţă, covoarele lui Bert erau gri închis. Acum unul este roşu de Axminster, iar celălalt, albastru de Wilton. Covoarele sunt afară, la uscat. Am răzuit toate podelele şi am spălat mobila cu un fungicid

dezinfectant. Pandora a dat jos perdelele, dar, până să ajungă cu ele la chiuvetă, s-au destrămat. Bert stătea într-un şezlong, ne critica şi se plângea. Nu înţelege de ce nu e bine să trăieşti într-o casă murdară.

De ce *nu e bine* să trăieşti într-o casă murdară?

Azi-dimineaţă tata a dus sticlele lui Bert la magazin. Portbagajul, scaunele din spate şi podeaua maşinii erau pline de sticle. Maşina trăsnea a bere. A rămas fără benzină şi a sunat la AA. Angajatul AA a fost foarte nepoliticos, a zis că tata nu de Asociaţia Automobiliştilor are nevoie, ci de Alcoolici Anonimi!

Duminică, 6 septembrie

A douăsprezecea după Duminica Sfintei Treimi.

Primul pătrar al Lunii

Casa lui Bert arată grozav. Totul – 6 super curat şi străluceşte. I-am mutat patul în salon, ca să se uite la televizor stând în pat. Mama Pandorei a aranjat foarte artistic florile, iar tatăl Pandorei a făcut o fantă în uşa din spate pentru ciobănescul german, pentru ca Bert să nu mai fie nevoit să-i deschidă uşa lui Sabre.

Bert se mută mâine.

Luni, 7 septembrie

Ziua Muncii, SUA şi Canada

O scrisoare par avion de la Hamish Mancini.

Bună, Aici!

Ce mai faci? Sper că lucrurile merg ca pe roate cu Pandora! Pare plină de viaţă! Scoţia m-a dat pe spate! Ce departe era, m-a terminat! Eşti beton, Aici. Cred că eram cam traumatizat când am stat de vorbă, dar doctorul Eagelburger (psihanalistul meu) face minuni cu libidoul meu. Mama e cam distrusă acum, se pare că numărul patru e travestit şi are o colecţie Calvin Klein mai mişto decât a ei. Nu te enervează luna lui răpciune? Peste tot numai frunze nenorocite!

Pe curând, amice!!!

Hamish

Le-am arătat scrisoarea Pandorei, lui tata şi lui Bert, dar nimeni n-a înţeles-o. Lui Bert nu-i plac americanii,

pentru că le-a luat cam mult să intre în război sau ceva de genu' ăsta.

Bert e acum în casa lui curată. Nu ne-a mulţumit, dar pare fericit.

Marţi, 8 septembrie

Joi începe nenorocita de şcoală. Am probat uniforma, dar mi-a rămas aşa de mică, încât tata n-are încotro, trebuie să-mi cumpere mâine o uniformă nouă.

Se dă cu capul de pereţi, dar nu-s eu de vină că e în creştere corpul meu, nu? Acum sunt cu doar cinci centimetri mai scund decât Pandora. Socoteala mea stagnează la doisprezece centimetri.

Miercuri, 9 septembrie

A sunat bunica, a aflat că Doreen şi Maxwell au fost şi ei la Skegness. N-o să mai vorbească niciodată cu tata. Asta e lista mea de cumpărături:

Jachetă

2 perechi de pantaloni gri 2 tricouri albe

2 pulovere gri 7, 98 lire

3 perechi de şosete negre 2, 37 lire

1 şort pentru ora de educaţie fizică 4, 99 lire

1 maiou pentru ora de educaţie fizică 3, 99 lire

1 trening 11, 99 lire

1 pereche de pantofi pentru sport 7, 99 lire

1 pereche de ghete de fotbal şi crampoane 11, 99 lire

1 pereche şosete de fotbal 2, 99 lire

Şort pentru fotbal 4, 99 lire

Tricou pentru fotbal 7, 99 lire

Geantă sport Adidas	4,99 lire
1 pereche pantofi negri	15,99 lire
1 calculator	6,99 lire
Stilou şi set de creioane	3,99 lire
Set de geometrie	2,99 lire

Tata îşi permite să cheltuiască o sută de lire. Prima de concediere cred c-a fost imensă, aşa că nu înţeleg de ce zace în pat şi oftează. E un zgârie-brânză! Oricum n-a plătit cu bani *adevăraţii* A folosit cârdul American Express.

Pandora m-a admirat în noua mea uniformă. A zis că ea crede că am şanse mari să fiu ales monitor.

Joi, 10 septembrie

Noul trimestru a început extraordinar. Sunt monitor! Prima mea misiune e monitorizarea întârzierilor. Trebuie să stau la gaura din grilaj şi să notez numele tuturor celor care ajung târziu şi încearcă să intre pe furiş. Pandora e şi ea monitor. Ea se ocupă de păstrarea liniştii la coada de la cantină.

Orarul nou mi-a fost dat de domnul Dock, noul îndrumător al clasei. Cuprinde lecţii pentru examenele obişnuite şi pentru examenele avansate, iar orele de mate, engleză, educaţie fizică şi religie comparată sunt obligatorii. Dar sunt şi materii culturale şi creative, la alegere. Aşa că am ales studiile media (super uşor, nu faci decât să citeşti ziare şi să te uiţi la televizor) şi prenatalitatea (o să fie vorba despre sex, sper). Domnul Dock predă şi literatură engleză, aşa că o să ne înţelegem bine, cred că acum sunt cel mai citit din toată şcoala. O să pot să-l ajut dacă se încurcă.

I-am cerut cinci lire lui tata pentru excursia cu şcoala la British Museum. Şi-a ieşit din minţi şi a zis: „Nu era vorba că educaţia e gratuită?” I-am spus că nu ştiu.

Vineri, 11 septembrie

Am avut o discuţie lungă cu domnul Dock. I-am explicat că provin dintr-o familie monoparentală şi că tatăl meu e şomer şi e foarte arţăgos. Domnul Dock a zis că nu-i pasă şi că pot să fiu progenitura unei mame negre, lesbiene, cu un singur picior şi a unui tată arab, lepros, pitic şi cocoşat, atâta timp cât eseurile sunt clare, inteligente şi neafectate. Cam asta-i treaba cu arta de a fi dascăl!

Sâmbătă, 12 septembrie

Dimineaţă am scris un eseu clar, inteligent şi neafectat despre natura sălbatică a Scoţiei. După-amiază am fost cu tata la cumpărături la Sainsbury's. L-am văzut pe Rick Lemon, era la standul de fructe şi nu ştia ce să facă; a zis că alegerea fructelor e un „act politic". Refuză să cumpere mere sud-africane, mere golden franţuzeşti, portocale israeliene, curmale tunisiene şi grepfruturi americane. Până la urmă a ales rubarba englezească. „Deşi, are o formă falică, posibil sexistă", a zis el. Prietena lui, Tit (prescurtare de la Titia), ticsea coşul cu leguminoase şi orez. Avea o fustă lungă, dar de câteva ori i-am văzut gleznele păroase. Tata a zis că el preferă un picior ras frumos. Lui tata îi plac dresurile, jartierele, fustele mini şi decolteurile! E super demodat.

Duminică, 13 septembrie

A treisprezecea după Duminica Sfintei Treimi

Am fost s-o văd pe Blossom. Pandora nu o mai călăreşte, pentru că picioarele îi ating pământul când urcă pe ea. Săptămâna viitoare o să primească un cal adevărat. îl cheamă Ian Smith[19]. Proprietarii lui au locuit o vreme în Africa, în Zimbabwe.

Mâine e ziua mamei. Face treizeci şi şapte de ani.

Luni, 14 septembrie

---

19 Ian Smith (1919 - 2007) a fost prim-ministrul Rhodesiei între 1964 şi 1979, perioadă în care Rhodesia cuprindea şi teritoriul actual al Republicii Zimbabwe. Pe 11 noiembrie 1965, Smith, care se opunea guvernării ţării de către africani şi pleda pentru o perioadă de tranziţie, a declarat independenţa Rhodesiei faţă de Marea Britanie.

Lună plină

Am sunat-o pe mama înainte de ore. N-a răspuns nimeni. Probabil era în pat cu şobolanul de Lucas.

Mesele de la şcoală sunt de tot rahatul acum. Sosul de friptură a fost eliminat, încet-încet, la fel şi crema din lapte şi ouă şi budincile calde. Meniul obişnuit: hamburger, fasole, cartofi prăjiţi, o cutie de iaurt sau o gogoaşă. Nu e suficient pentru dezvoltarea oaselor şi a musculaturii. Mă gândesc să protestăm împotriva doamnei Thatcher. Dacă ajungem apatici şi fără fibră morală, nu o să fie din vina noastră. Poate că doamna Thatcher vrea să fim slabi, ca să nu participăm la demonstraţii în anii care vin.

Marţi, 15 septembrie

Barry Kent a întârziat de trei ori într-o singură săptămână. Şi, din nefericire, e de datoria mea să-l raportez domnului Scruton.

Lipsa punctualităţii e semnul unei minţi dezorganizate. Aşa că nu se poate să rămână nepedepsit.

Miercuri, 16 septembrie

Clasa noastră merge vineri la British Museum. Pandora şi cu mine o să stăm unul lângă altul în autocar. Ea aduce de acasă un număr din *Guardian*, ca să avem puţină intimitate.

Joi, 17 septembrie

Profesoara Fossington-Gore ne-a vorbit despre British Museum. A zis că e „un tezaur fascinant care cuprinde realizările femeilor şi bărbaţilor care au trăit înaintea noastră”. Nimeni n-a ascultat-o. Toţi erau atenţi la cum îşi atingea sânul stâng când se ambala.

Vineri, 18 septembrie

2 a.m. Doar ce m-am întors de la Londra. Pe autostradă şoferul autocarului a băgat viteză ca un nebun. Sunt prea şocat de această experienţă ca să fiu în stare să ofer o descriere clară sau inteligentă a acestei zile.

Sâmbătă, 19 septembrie

Şcoala s-ar putea să vrea o descriere precisă făcută de un observator imparţial al celor întâmplate pe drumul către Londra, în timpul excursiei şi pe drumul de

întoarcere. Sunt singurul care are pregătirea necesară. Pandora, deşi e plină de calităţi, nu are nervii mei de oţel.

Excursia clasei a 4-a D la British Museum

7 *a.m*. Urcat în autocar.

7: *05* Mâncat pachetul de prânz, băut sucul dietetic.

7: *10* Autocarul opreşte pentru Barry Kent, care trebuia să vomite.

7: *20* Autocarul opreşte pentru Claire Neilson, care trebuia să se ducă la toaletă.

7: *30* Autocarul pleacă din faţa şcolii.

7: *35* Autocarul se întoarce la şcoală pentru ca profesoara Fossington-Gore să-şi ia geanta.

7: *40* Şoferul autocarului începe să se comporte straniu.

7: *45* Autocarul opreşte pentru Barry Kent, care trebuia să vomite din nou.

7: *55* Ne apropiem de autostradă.

8: *00* Şoferul opreşte autocarul şi ne spune să nu le mai arătăm degetul şoferilor de camion.

8: *10* Şoferul îşi pierde cumpătul şi refuză să intre pe autostradă dacă „afurisiţii de profesori nu-i stăpânesc pe copii”.

8: *20* Profesoara Fossington-Gore ne obligă să ne ducem la locurile noastre.

8: *25* Se intră pe autostradă.

8: 30 Toată lumea cântă Zece sticle verzi.

8: 35 Toată lumea cântă Zece batiste verzi.

8: *45* Şoferul pune capăt cântecelor ţipând foarte tare.

9: *15* Şoferul opreşte la benzinărie şi e văzut în timp ce bea cu sete dintr-o ploscă.

9: *30* Barry Kent împarte batoane de ciocolată furate de la autoservirea benzinăriei. Profesoara Fossington-Gore alege un Bounty.

9: *40* Barry Kent vomită în autocar.

9: *50* Două fete care stau lângă Barry Kent vomită şi ele.

9: *51* Şoferul refuză să oprească pe autostradă.

9: *55* Profesoara Fossington-Gore acoperă voma cu nisip.

9: *56* Profesoara Fossington-Gore dă la raţe.

10: *30* Autocarul se târăşte pe banda de refugiu, toate celelalte benzi sunt închise pentru reparaţii.

11: *30* în spate începe o bătaie când autocarul se apropie de capătul autostrăzii.

11: *45* Bătaia se termină. Profesoara Fossington-Gore găseşte trusa de prim-ajutor şi îngrijeşte rănile. Barry Kent e pedepsit să stea lângă şofer.

11: *50* Autocarul se strică în cartierul Swiss Cottage.

11: *55* Şoferul îşi pierde controlul în faţa angajatului AA.

12: *30* Clasa a 4-a D ia autobuzul roşu cu etaj către St Paner as.

1 p.m. Clasa a 4-a D merge pe jos din St Pancras prin Bloomsbury.

1: *15* Profesoara Fossington-Gore bate la uşa Casei Tavistock, întreabă dacă doctorul Laing îl poate examina rapid pe Barry Kent. Dr Laing[20] este în America, unde ţine o serie de prelegeri.

1: *30* Intrăm în British Museum. Adrian Mole şi Pandora Braithwaite sunt cuprinşi de veneraţie la vederea patrimoniului Culturii Universale. Restul elevilor din clasa a 4-a D aleargă bezmetic, râzând de statuile nud şi fugind de custozi.

2: *15* Profesoara Fossington-Gore nu face faţă. Adrian Mole îl sună cu taxă inversă pe director. Directorul e într-o şedinţă cu angajatele de la cantină, care sunt în grevă, nu poate fi deranjat.

3 p.m. Custozii îi adună la un loc pe elevii din clasa a 4-a D şi îi pun să stea pe treptele muzeului.

3: *05* Turiştii americani îl fotografiază pe Adrian Mole şi spun căeun „elev englez drăguţ”.

---

20 Casa Tavistock este sediul Asociaţiei Medicale Britanice (British Medical Association), iar doctorul R.D. Laing (1927 - 1989) e un psihiatru care a avut un stagiu de cercetare la Clinica Tavistock, unde a lucrat până în 1964.

3: *15* Profesoara Fossington-Gore îşi revine şi duce clasa a 4-a D să viziteze locurile turistice din Londra.

4 p.m. Barry Kent sare în fântâna din Trafalgar Square, cum prezisese Adrian Mole.

4: *30* Barry Kent dispare, ultima dată a fost văzut îndreptându-se către Soho.

4: *35* Vine poliţia, clasa a 4-a D e dusă la unitatea mobilă, se stabileşte plecarea. Părinţii sunt anunţaţi telefonic de modificarea orei de întoarcere. Directorul e sunat acasă. Claire Neilson are o criză de isterie. Pandora Braithwaite îi spune profesoarei Fossington-Gore că e o ruşine pentru tagma profesorilor. Profesoara Fossington-Gore acceptă să demisioneze.

6 p.m. Bariy Kent e găsit într-un sex shop. E acuzat de furtul unei creme „Ajut-o să crească" şi a doua „bice".

7 p.*m.* Autocarul pleacă de la poliţie cu escortă.

7: *30* Escorta îşi ia la revedere de la noi.

7: *35* Şoferul o imploră pe Pandora Braithwaite să păstreze ordinea.

7: *36* Pandora Braithwaite păstrează ordinea.

8 p.m. Profesoara Fossington-Gore îşi scrie demisia.

8: *30* Pe autostradă şoferul bagă viteză ca un nebun.

8: *40* Ajungem înapoi. Roţile iau foc. Clasa a 4-a D amuţeşte de groază. Profesoara Fossington-Gore e luată de la faţa locului de domnul Scruton. Părinţii protestează furioşi. Şoferul e anchetat de poliţie.

Duminică, 20 septembrie

A paisprezecea după Duminica Sfintei Treimi.

Ultimul pătrar al Lunii

Am atacuri de panică de fiecare dată când mă gândesc la Londra, la cultură sau la autostrada Mi. Părinţii Pandorei depun plângeri oficiale în care-i reclamă pe toţi cei care le vin în minte.

Luni, 21 septembrie

Domnul Scruton ne-a lăudat pe Pandora şi pe mine pentru calităţile de lideri. Profesoara Fossington-Gore e în concediu medical. Toate excursiile şcolare au fost anulate.

Marţi, 22 septembrie

Poliţia a renunţat la acuzaţiile împotriva şoferului de autocar, dat fiind că există „dovezi ale unor provocări grave”. Sex-shopul a renunţat de asemenea la acuzaţii, dat fiind că, oficial, Barry Kent e un copil. Copil! Barry Kent n-a fost niciodată copil.

Miercuri, 23 septembrie

Domnul Scruton a citit raportul meu despre excursia la Londra. Mi-a dat două note de merit pentru el!

Azi la ştiri au anunţat că British Museum se gândeşte să interzică vizitele şcolare.

Joi, 24 septembrie

Pandora şi cu mine ne bucurăm împreună de sfârşitul de toamnă, plimbându-ne pe străzile pline de frunze şi trăgând în piept fumul focurilor în aer liber. E primul an în care trec pe lângă un castan fără să arunc cu un băţ în el.

Pandora zice că mă maturizez foarte repede.

Vineri, 25 septembrie în seara asta am ieşit cu Nigel la o bătaie cu castane. Am găsit cinci frumuseţi de castane mari şi l-am făcut praf pe Nigel. Ha! Ha! Ha!

Sâmbătă, 26 septembrie

Am dus-o pe Blossom în vizită la Bert, care nu prea mai poate să facă plimbări lungi. Blossom o să fie vândută unei familii bogate, iar o fată, Camilla, o să înveţe să călărească pe ea. Pandora spune că Camilla e aşa de distinsă, că nu-nţelegi ce spune. Bert a fost super trist, a zis „Şi tu, şi eu o să fim vânduţi şi făcuţi clei”.

Duminică, 27 septembrie

A cincisprezecea după Duminica Sfintei Treimi

Blossom a plecat la 10: 30 a.m. I-am dat un măr de şaisprezece penny ca s-o ajut să nu se mai gândească la suferinţa ei. Pandora a alergat după remorca în care era dus poneiul, strigând „M-am răzgândit”, dar maşina a mers mai departe.

Pandora s-a răzgândit şi în privinţa lui Ian Smith. Nu vrea să mai vadă niciodată vreun ponei sau vreun cal. Se simte vinovată că Blossom a fost vândută.

Ian Smith a ajuns la 2: 30 p.m. şi a fost trimis înapoi. Faţa lui neagră avea o expresie diabolică în momentul în

care maşina a plecat cu el. Tatăl Pandorei se duce mâine la bancă să anuleze cecul pe care l-a semnat joia trecută. Şi faţa lui avea o expresie diabolică.

Luni, 28 septembrie

Lună nouă

Bert are ceva la picioare. Doctorii spun că are nevoie de îngrijire zilnică. Am fost pe la el azi, dar e prea greu, nu pot să-l ridic. Asistenta cartierului crede că lui Bert i-ar fi mai bine la azilul Alderman Cooper Sunshine. Dar eu nu cred. Trec pe lângă el în drum spre şcoală. Arată ca un muzeu. Bătrânii sunt ca nişte exponate.

Bert, eşti super bătrân.

Îţi plac Sabre, sfecla roşie şi ţigările Woodbine.

N-avem nimic în comun.

Eu am paisprezece ani şi jumătate.

Tu ai optzeci şi nouă.

Tu miroşi urât, eu nu.

De ce suntem prieteni E un mister.

Bert nu se înţelege prea bine cu asistenta din cartier. Zice că nu-i convine să-i fie pipăite părţile intime de o femeie. Pe mine nu m-ar deranja.

Miercuri, 30 septembrie

Mă bucur că se termină luna septembrie, a fost plină de bătăi de cap. Blossom nu mai e. Pandora e tristă. Bert abia se mai ţine pe picioare. Tata tot iară serviciu. Mama tot înamorată de Lucas dubiosul.

*я** Toamna

7.30 a.m. Cum m-am trezit, mi-am văzut bărbia plină de coşuri. Cum să dau ochii cu Pandora?

10 p.m. Am evitat-o pe Pandora toată ziua, dar m-a găsit la cantină. Am încercat să mănânc cu mâna peste barbă, dar am constatat că e foarte greu. I-am spus adevărul când am ajuns la iaurt. Mi-a acceptat infirmitatea cu foarte mult calm. A zis că nu schimbă cu nimic iubirea noastră, dar mi-am dat seama că săruturile ei nu mai aveau pasiunea de altă dată când ne-am spus noapte bună, după întâlnirea de la clubul pentru tineri.

Vineri, 2 octombrie

6 p.m. Sunt foarte nefericit şi, ca să mă consolez, apelez din nou la marea literatură. Nu mă surprinde că intelectualii se sinucid, înnebunesc sau mor din cauza băuturii. Simţim mai mult decât alţi oameni. Ştim că lumea e putredă şi că bărbiile sunt stricate de coşuri. Citesc *Progres, coexistenţă şi libertate intelectuală*, de Andrei D. Saharov.

E „un document de o importanţă inestimabilă”, aşa scrie pe copertă.

11.30 p.m. Progres, coexistenţă şi libertate intelectuală e nemaipomenit de plictisitoare, după mine, Adrian Mole.

Nu sunt de acord cu analiza lui Saharov privind cauzele reînvierii stalinismului. Studiem Rusia la şcoală, aşa că vorbesc în cunoştinţă de cauză.

Sâmbătă, 3 octombrie

Pandora începe să fie distantă. Nu a apărut la Bert azi. A trebuit să fac curăţenie singur.

M-am dus după-amiază la Sainsbury’s, ca de obicei; vând prăjituri de Crăciun. Simt că viaţa trece pe lângă mine.

Citesc la *răscruce de vânturi*. E genială. Dac-aş putea-o duce pe Pandora undeva pe o înălţime, sunt sigur că am regăsi vechea noastră pasiune.

Duminică, 4 octombrie

A şaisprezecea după Duminica Sfintei Treimi

Am convins-o pe Pandora să se înscrie la cursul de supravieţuire montană organizat în Derbyshire de clubul pentru tineri. Rick Lemon le trimite părinţilor o listă cu echipamentul de care avem nevoie şi formularul prin care îşi dau acordul. Sau, în cazul meu, părintelui. Am doar două săptămâni ca să fiu în formă

A

maximă. Încerc să fac cincizeci de flotări pe noapte, încerc, dar nu reuşesc. Până acum recordul meu e de şaptesprezece.

A

Bert a fost răpit de Asistenţa Socială! îl ţin la azilul Alderman Cooper Sunshine. Am fost să-l văd. împarte o cameră cu un bătrân pe care-l cheamă Thomas Bell. Le-au fost trecute numele pe scrumiere. Sabre a primit un loc la Protecţia Animalelor.

Câinele nostru s-a pierdut. E semn rău.

Marţi, 6 octombrie Primul pătrar al Lunii

Pandora şi cu mine l-am vizitat pe Bert, dar a fost efectiv o pierdere de timp.

Camera lui a avut un efect ciudat asupra noastră, n-am avut deloc chef de vorbă. Bert zice că o să dea în judecată Asistenţa Socială pentru că l-a lăsat iară drepturi. Zice că acum trebuie să se culce la nouă jumate! Nu e corect, pentru că el s-a obişnuit să stea treaz până după *Epilog*. Am trecut prin salon pe drumul spre ieşire. Bătrânii stăteau de-a lungul pereţilor în scaune înalte pentru copii. Televizorul era deschis, dar nimeni nu se uita la el, bătrânii păreau duşi pe gânduri.

Asistenţa Socială a văruit pereţii în portocaliu, ca să-i înveselească pe bătrâni. Nu pare să dea rezultate.

Miercuri, 7 octombrie

Thomas Bell a murit azi-noapte. Bert spune că nimeni nu părăseşte viu azilul. Bert e cel mai bătrân dintre cei internaţi. E super îngrijorat de moarte. Acum e singurul bărbat din azil. Pandora zice că femeile trăiesc mai mult decât bărbaţii. Zice că e un fel de bonus, fiindcă femeile încep să sufere cu mult mai devreme.

Câinele nostru încă nu s-a întors. Am pus un anunţ în magazinul domnului Cherry.

Joi, 8 octombrie

Bert încă trăieşte, aşa că l-am luat pe Sabre să-l vizităm azi. L-am sprijinit pe Bert lângă fereastra camerei lui şi i-a făcut cu mâna lui Sabre, care era pe gazonul de afară. Câinii nu sunt primiţi în casă. O altă regulă nasoală de-a lor.

Câinele nostru tot nu s-a întors, probabil că a murit.

Vineri, 9 octombrie

Directoarea azilului spune că, dacă Bert e super

cuminte, poate să iasă duminică. Vine la noi, pentru prânz şi cină. A venit factura de telefon. Am ascuns-o sub saltea. E în valoare de 289, 19 lire.

Sâmbătă, 10 octombrie

Sunt foarte îngrijorat pentru câinele nostru. A dispărut de pe faţa suburbiei. Nigel, Pandora şi cu mine am bătut toate fundăturile căutându-l.

Şi tata mă îngrijorează. Zace în pat până la amiază, dup-aia prăjeşte nişte porcării într-o tigaie, mănâncă, deschide o doză sau o sticlă, după care stă şi se uită la *After Noon Plus*. Nu încearcă deloc să-şi găsească o slujbă. Ar trebui să facă o baie, să se tundă şi să se bărbierească. E şedinţă cu părinţii marţea viitoare. I-am dus la curăţătorie cel mai bun costum.

Am cumpărat o carte de la WH. Smith, a costat doar 5 penny. E a unui scriitor fără succes pe nume Drake Fairclough; se cheamă *Cordon Bleu pentru vârstnici*. Bert vine mâine. Tatăl Pandorei a cerut să le fie decuplat telefonul. A descoperit convorbirile cu taxă inversă.

Duminică, 11 octombrie

A şaptesprezecea după Duminica Sfintei Treimi

VIZITA LUI BERT

M-am trezit de dimineaţă şi am scos mobila de pe hol ca să aibă Bert spaţiu de manevră în scaunul cu rotile. I-am făcut lui tata o cafea şi i-am dus-o la pat, apoi m-am apucat să gătesc *coq au vin* pentru vârstnici. L-am lăsat să fiarbă şi m-am dus sus să-l trezesc iar pe tata. Când am coborât, mi-am dat seama că s-a ales praful de *coq au vin*. Tot oţetul fiersese până se evaporase, iar carnea de pui era arsă. Am fost foarte dezamăgit fiindcă mă gândeam să-mi fac azi debutul ca bucătar. Voiam s-o impresionez pe Pandora cu talentele mele multiple, cred că începe să se plictisească de conversaţia mea despre marea literatură şi industria norvegiană a pielăriei.

Bert a insistat să aducă o cutie mare cu el când l-a luat tatăl Pandorei de la azil. Din cauza asta, apoi a scaunului cu rotile şi a faptului că Bert s-a tolănit pe locurile din spate, am fost silit să mă ghemuiesc în

portbagajul breakului. A durat o veşnicie să-l scoatem pe Bert din maşină şi să-l punem în scaunul cu rotile. Aproape la fel de mult cât mi-a luat să-l fac pe tata să se ridice din pat.

Tatăl Pandorei a rămas să bea un păhărel, pe urmă un apetitiv, pe urmă încă unu, pe urmă altul pentru drum. După care a mai băut un păhărel ca să demonstreze că el niciodată nu se îmbată ziua. Buzele Pandorei au început să se subţieze (probabil că femeile le învaţă pe fete să facă asta). I-a confiscat cheile de la maşină şi a sunat-o pe maică-sa să vină să ia maşina. A trebuit să îndur să-l văd pe tata imitând nu ştiu ce individ pe care-l cheamă Frank Sinatra cântând *One for My Baby and One More for the Road* (*Unu'pentru iubita mea şi-ncă unu'pentru drum*). Tatăl Pandorei a făcut-o pe barmanul cu urciorul nostru Tupperware pentru cremă de lapte şi ou. Amândoi taţii cântau ca nişte beţivi când a venit mama Pandorei. Buzele ei erau atât de subţiri, că aproape nu se mai vedeau. Le-a ordonat Pandorei şi soţului să se ducă în maşină, apoi a apreciat că ar fi timpul ca tatăl meu să-şi revină. A mai zis că ştie că se simte umilit, alienat şi amărât pentru că nu mai are un loc de muncă, dar că este un exemplu prost pentru un adolescent impresionabil. A plecat conducând cu douăzeci de kilometri la oră. Pandora mi-a trimis o bezea prin geamul din spate.

Nu-s deloc de acord! Nu mă mai impresionează nimic din ce face taică-meu. La cină am mâncat orez cu curry Vesta semipreparat, moment în care a venit doamna Singh şi a vorbit hindi cu Bert. Se pare că găsea curry-ul nostru foarte amuzant, tot arăta către el râzând. Uneori am impresia că sunt singurul din lume care încă mai are maniere.

Bert i-a spus tatii că e convins că infirmierele încearcă să-l otrăvească (pe Bert, nu pe tata), dar tata i-a zis că toată mâncarea din instituţii e la fel. Când a venit timpul să se întoarcă la azil, Bert a început să plângă.

Zicea: „Nu mă puneţi să mă-ntorc acolo" şi alte lucruri triste. Tata i-a explicat că noi n-avem cum să-l

îngrijim acasă, pentru că nu ne pricepem, aşa că Bert a fost dus la maşină, deşi tot lăsa în jos frâna de la scaunul cu rotile. Ne-a rugat să păstrăm cutia cu care venise la noi acasă. Zicea că trebuie deschisă la moartea lui. Ţine cheia la gât, legată cu un şnur.

Câinele e tot absent nemotivat.

Luni, 12 octombrie

Ziua lui Columb, SUA. Ziua Recunoştinţei, Canada

Am fost în seara asta la clubul pentru tineri „Nu stăm pe străzi”. Rick Lemon ne-a ţinut o prelegere despre tehnici de supravieţuire. Cel mai bun lucru de făcut când suferi de hipotermie este să te bagi într-un sac de plastic cu o femeie goală. Pandora a făcut o obiecţie formală, iar prietena lui Rick Lemon, Tit, s-a ridicat şi a plecat. Ăsta-i norocul meu, o să fiu la munte cu o femeie frigidă!

Odihnească-se în pace câinele.

Marţi, 13 octombrie

Lună plină

Am primit un telefon furios de la bunica, întreba când trecem să luăm câinele. Prostul de câine s-a înfiinţat la ea acasă pe 6 octombrie. M-am dus la ea imediat şi am fost şocat de cum arăta câinele: bătrân şi cărunt. A împlinit 11 ani omeneşti. În ani câineşti ar trebui să primească pensie. N-am mai văzut un câine care să îmbătrânească aşa repede. Cele opt zile petrecute cu bunica trebuie să fi fost un iad. Bunica e foarte severă.

Miercuri, 14 octombrie

Aproape m-am obişnuit cu bătrânele din azil. Trec pe-acolo în fiecare după-amiază pe drumul de întoarcere de la şcoală. Par încântate să mă vadă. Una mi-a împletit o cagulă pentru weekendul de supravieţuire. O cheamă Queenie.

Am făcut treizeci şi şase de flotări în seara asta.

Joi, 15 octombrie

Am fost la clubul pentru tineri să probez nişte bocanci oribili, groaznic de vechi. Rick Lemon i-a închiriat de la un magazin cu articole de munte. Ca să-mi vină o pereche a trebuit să port trei perechi de şosete. Şase

dintre noi mergem. Rick ne conduce.

Nu e calificat, dar are experienţă de supravieţuire în condiţii vitrege. S-a născut şi a crescut în Kirby New Town. Am fost la Sainsbury şi mi-am cumpărat mâncarea de supravieţuire. Trebuie să ne cărăm mâncarea şi echipamentul în rucsac, aşa că greutatea e un factor important. Am cumpărat: [21]

2 pâini

0,5 kg de brânză 2 pachete de biscuiţi 1 kg de zahăr

1 rolă de hârtie igienică săpun lichid

2 conserve de ton

1 conservă de carne fiartă 1 conservă de morcovi

Abia-mi puteam căra mâncarea pentru supravieţuire de la Sainsbury, aşa că nu ştiu cum o să mă descurc într-o drumeţie pe dealuri! Tata a sugerat să mai renunţ la câte ceva. Am lăsat deoparte hârtia igienică şi fulgii de porumb.

Vineri, 16 octombrie

Am hotărât să nu-mi iau jurnalul la Derbyshire. Nu pot garanta că n-o să fie citit de nişte ochi ostili. Pe lângă asta, n-o să-mi încapă în rucsac. Trebuie să termin acum, microbuzul e afară şi claxonează.

Sâmbătă, 17 octombrie

Duminică, 18 octombrie

A optsprezecea după Duminica Sfintei Treimi

8 p.m. E minunat să te afli din nou în civilizaţie!

Am trăit ca cel mai josnic sălbatic în ultimele două zile! Am dormit pe pământ tare, doar cu un sac de dormit între mine şi pământ! M-am chinuit să fac cartofi prăjiţi la primus! Mi-am târât picioarele prin pâraie în bocancii care mă chinuiau! A trebuit să-mi fac nevoile în aer liber! M-am şters la fund cu frunze! N-am putut să fac baie sau să mă spăl pe dinţi! Nu tu televizor, nu tu radio, nimic! Rick Lemon nici măcar nu ne-a lăsat să stăm în microbuz când a-nceput să plouă! A zis că trebuie să facem un adăpost din

---

21 cutie de fulgi de porumb

cutii de lapte

1 cutie cu pliculeţe de ceai 1 conservă de rubarbă 2,5 kg de cartofi 0,25 kg de slănină 0,25 kg de unt

ce ne oferea generos natura! Pandora a găsit o pungă de plastic în care fusese mâncare pentru animale, am luat-o şi ne-am acoperit pe rând cu ea.

Nu ştiu cum am supravieţuit. Mi-au crăpat ouăle, mi s-a murat pâinea, mi s-au sfărâmat biscuiţii, nimeni nu avea un desfăcător de conserve. Aproape am murit de foame. Bafta mea a fost că brânza nu se scurge, nu se rupe, nu se îmbibă cu apă, nu se ţine în conserve. Am fost bucuros când am fost găsiţi şi duşi la sediul Salvamontului. Rick Lemon a fost certat pentru că nu avea nici hartă, nici busolă. A răspuns că ştie dealurile ca pe podul palmei. Înseamnă că purta mănuşi, i-a zis şeful salvamontiştilor, pentru că eram la unsprezece kilometri de microbuz şi ne îndreptam în direcţia greşită.

Acum voi dormi într-un pat pentru prima dată după două zile. Nu mă duc mâine la şcoală din cauza băşicilor.

Luni, 19 octombrie

A trebuit să-mi odihnesc picioarele două zile. Doctorul Gray a fost foarte nemulţumit: a zis că urăşte să fie chemat pentru câteva băşici la picioare.

Am fost foarte surprins de atitudinea lui. E un fapt bine cunoscut că montaniarzii fac cangrenă la degetele mari de la picioare.

Marţi, 20 octombrie Ultimul pătrar al Lunii

Stau în pat, nu pot merge din cauza durerii crunte, iar tata se achită de îndatoririle părinteşti aruncându-mi câteva sandviciuri cu şuncă de trei ori pe zi! Dacă mama nu vine mai repede acasă, o să ajung un defavorizat şi un inadaptat. Deja sunt neglijat.

Miercuri, 21 octombrie

M-am dus şchiopătând la şcoală. Toţi profesorii purtau cele mai bune haine pentru că diseară e şedinţa cu părinţii. Tata s-a aranjat şi şi-a pus cel mai bun costum. Arăta OK, slavă Domnului! Nimeni n-ar fi zis că e şomer. Toţi profesorii i-au zis că fac cinste şcolii. Tatăl lui Barry Kent era negru de supărare. Ha! Ha! Ha!

Joi, 22 octombrie

Am şchiopătat jumătate din drumul către şcoală.

Câinele venea după mine. Am şchiopătat înapoi acasă. Am închis câinele în magazia cu cărbuni. Am şchiopătat tot drumul către şcoală. Cincisprezece minute întârziere. Domnul Scruton a zis că nu e un exemplu bun ca monitorul să întârzie. Îi e uşor să vorbească! El vine la şcoală într-un Ford Cortina, iar apoi tot ce trebuie să facă e să conducă şcoala. Eu am o mulţime de probleme, dar nu şi maşină.

Vineri, 23 octombrie

Am primit o scrisoare de la spital din care am aflat că trebuie să-mi scot amigdalele marţi, pe 27. A fost un adevărat şoc pentru mine! Tata-mi spune că sunt pe lista de aşteptare de când aveam cinci ani! Deci a trebuit să sufăr anual câte un acces de amigdalită, timp de nouă ani, numai pentru că Serviciul Naţional de Sănătate e subfinanţat!

De ce nu pot scoate moaşele amigdalele la naştere? Ar scuti multă bătaie de cap, suferinţă şi cheltuială.

Sâmbătă, 24 octombrie

Ziua Naţiunilor Unite

Am fost la cumpărături să-mi iau halat, papuci, pijamale şi articole de toaletă. Tata se văita, ca de obicei. Zicea că nu înţelege de ce nu pot purta vechile haine de noapte la spital. I-am spus că aş arăta ridicol în halatul meu cu Peter Pan şi în pijamalele cu ursuleţul Winnie. Pe lângă croiala lor dezgustătoare, mi-au rămas mici şi sunt peticite. Mi-a zis că atunci când era mic dormea într-o cămaşă de noapte făcută din doi saci de cărbuni cusuţi laolaltă. Am sunat-o pe bunica să verific afirmaţia asta suspectă, iar tata a fost silit s-o repete la telefon. Bunica a spus că nu era niciun sac de cărbuni, erau saci de făină, aşa că acum ştiu că tata e un mincinos incurabil. Echipamentul de spital a ajuns să coste cincizeci şi patru de lire şi nouăsprezece penny; asta fără fructe, ciocolate şi Lucozade. Pandora mi-a zis că arăt ca Noel Coward în noul meu halat din supraelastic englezesc. I-am zis „Mulţumesc, Pandora”, deşi, ca să fiu sincer, nu ştiu cine este sau a fost Noel Coward. Sper că nu-i un criminal în serie sau ceva de genul ăsta.

Duminică, 25 octombrie

A nouăsprezecea după Duminica Sfintei Treimi.

Se schimbă ora

Am sunat-o pe mama să-i spun despre chinul apropiat al operaţiei mele. Nicio reacţie. Tipic. Mai degrabă ar ieşi să se distreze cu dubiosul de Lucas decât să-l încurajeze pe singurul ei copil!

A sunat bunica să-mi spună că ştie pe cineva care ştie pe cineva care ştie pe cineva căruia i-au fost scoase amigdalele şi a sângerat până la moarte pe masa de operaţie. La final mi-a spus: „Nu te îngrijora, Adrian, sunt sigură că o să te faci bine”.

Mii de mulţumiri, bunico!

Luni, 26 octombrie

Sărbătoare legală în Republica Irlanda[22]

prelevate substanţe lichide din corp, am fost cântărit şi îmbăiat, măsurat, împins şi împuns, dar nimeni nu mi s-a uitat în gât!

Am pus dicţionarul medical al familiei pe masa de lângă pat, ca să-l vadă doctorii şi să fie impresionaţi, încă nu pot spune cum arată restul pavilionului pentru că infirmierele au uitat să îndepărteze paravanele. De patul meu a fost agăţat un bilet pe care scrie „Doar lichide”. Mi-e super frică.

10 p.m. Mor de foame. O soră de culoare mi-a luat toată mâncarea şi băutura. Ar trebui să mă culc, dar e ca la balamuc aici. Bătrânii cad întruna din pat.

---

22 a.m. Am împachetat, după care m-am dus să-l văd pe Bert. Arată din ce în ce mai rău, ar putea fi ultima dată când ne vedem. Şi Bert ştie pe cineva care a sângerat până la moarte pe masa de operaţie după ce i-au fost scoase amigdalele. Sper că-i aceeaşi persoană.

Mi-am luat rămas-bun de la Pandora: a plâns şi m-a emoţionat. Mi-a adus una dintre potcoavele vechi ale lui Blossom s-o iau în spital. Mi-a zis că unui prieten al tatălui ei i-a fost scos un chist din piept şi că nu şi-a mai revenit din anestezie. Am fost primit în Pavilionul Ivy Swallow la ora 2 p.m., calculată după Greenwich.

6p.m. Tata tocmai a plecat de lângă patul meu după ce a aşteptat patru ore să aibă voie să plece. Mi-a fost examinată fiecare părticică a corpului. Mi-au fost

Miezul nopţii. A fost pus un bilet nou pe marginea patului; zice „Fără mâncare şi băutură”. Mor de sete! Mi-aş da mâna dreaptă pentru un suc dietetic.

Marţi, 27 octombrie

Lună nouă

4 a.m. Sunt deshidratat!

6 a.m. Doar ce m-am trezit. Operaţia e abia la 10. Atunci de ce nu m-au lăsat să dorm? Trebuie să mai fac o baie. Le-am spus că *interiorul* corpului meu este operat, dar nu m-ascultă.

7 a.m. O asistentă chineză a stat în baie cu mine să fie sigură că nu beau vreun strop de apă. Se tot holba, aşa că mi-am acoperit socoteala cu buretele.

7.30 a.m. Sunt îmbrăcat ca un nebun, gata de operaţie. Mi s-a făcut o injecţie, ar trebui să mă adoarmă, dar sunt cât se poate de treaz şi ascult o ceartă despre pierderea fişelor unui pacient.

8 a.m. Gura mi s-a uscat de tot, voi înnebuni de sete, n-am băut nimic de ieri seara, la 9: 45. Simt că plutesc, crăpăturile din tavan arată foarte interesant. Trebuie să găsesc un loc în care să-mi ascund jurnalul. Nu vreau să-şi bage vreun curios nasul.

8.30 a.m. Mama e la marginea patului. O să-mi pună jurnalul în geanta ei. A promis (pe viaţa câinelui) să nu-l citească.

8.45 a.m. Mama e în parcul spitalului, fumează o ţigară. Arată bătrână şi trasă la faţă. O ajunge din urmă dezmăţul.

9 a.m. Tot vin în pavilion tărgile cu rotile, oameni inconştienţi sunt descărcaţi în paturi. Cei care împing tărgile poartă salopete verzi şi sunt încălţaţi cu cizme de cauciuc. Trebuie să fie o grămadă de sânge pe podeaua sălii de operaţii!

9.15 a.m. Targa se îndreaptă către mine!

Miezul nopţii. Am rămas iară amigdale. Durerea mă copleşeşte. Treisprezece minute i-a luat mamei să-mi găsească jurnalul. Nu se descurcă cu propria-i geantă. Are şaptesprezece compartimente.

Miercuri, 28 octombrie

Nu sunt în stare să vorbesc. Şi dacă gem mă doare groaznic.

Joi, 29 octombrie

Am fost mutat într-un salon separat. Ceilalţi pacienţi nu pot îndura să m-audă suferind.

Am primit o felicitare cu urări de însănătoşire de la Bert şi Sabre.

Am reuşit azi să înghit puţin din supa făcută de bunica. A adus-o în termos. Tata mi-a adus o pungă mare de chipsuri; putea la fel de bine să-mi aducă lame de ras!

Pandora a venit să mă viziteze, n-am prea avut ce să-i şoptesc. Nu te mai interesează să faci conversaţie când te zbaţi între viaţă şi moarte.

Sâmbătă, 31 octombrie

Halloween

3 a.m. A trebuit să reclam gălăgia care se-aude din pavilionul asistentelor. Sunt sătul să ascult (şi să văd) asistente bete şi poliţişti în afara orelor de serviciu care ţopăie de colo-colo costumaţi ca vrăjitoare şi vrăjitori. Asistenta Boldry făcea ceva deosebit de neplăcut cu un dovleac.

O să-mi fac o asigurare privată de sănătate cât de curând.

Duminică, 1 noiembrie

A douăzecea după Duminica Sfintei Treimi

Asistentele m-au tratat cu foarte multă răceală. Spun că ocup un pat în care ar putea sta un om bolnav! O să pot pleca după ce voi fi în stare să mănânc un castron cu fulgi de porumb. Până acum am refuzat: e prea dureros, nu pot îndura.

Asistenta Boldry mi-a vârât pe gât, pe gâtul meu suferind, o lingură de fulgi de porumb şi nici n-am apucat s-o diger, că ea a şi început să strângă aşternuturile de pe pat. S-a oferit să-mi dea bani de taxi, dar i-am spus că prefer să-l aştept pe tata să vină să mă ia cu maşina.

Marţi, 3 noiembrie Ziua alegerilor, SUA

Simt în patul meu. Pandora îmi dă putere.

Comunicăm fără cuvinte. Operaţia mi-a afectat vocea.

Miercuri, 4 noiembrie

Azi am spus, răguşit, primele mele cuvinte, după o săptămână. Am zis „Tată, sun-o pe mama şi spune-i că greul a trecut”.

Tata s-a simţit uşurat şi a fost copleşit de emoţie. Râdea aproape isteric.

Joi, 5 noiembrie

Primul pătrar al Lunii

Doctorul Gray zice că vorbesc aşa pentru că „în adolescenţă vocea e în schimbare”. Tot timpul e ţâfnos!

Abia mă ţin pe picioare şi el vrea să mă duc la cabinetul lui, să stau la rând într-o sală de aşteptare plină de microbi! A zis că ar trebui să fiu afară, să fac focuri în aer liber cu alţi băieţi de vârsta mea. I-am spus că sunt prea bătrân pentru astfel de ritualuri păgâne. El a zis că are patruzeci şi şapte de ani şi tot se bucură de un foc bine făcut.

Patruzeci şi şapte! Asta explică multe, ar trebui să fie scos la pensie.

Vineri, 6 noiembrie

Tata mă duce mâine la o petrecere cu foc în aer liber (dacă o să fiu în stare să merg, desigur). Petrecerea e ţinută ca să se strângă donaţii pentru fondul de cheltuieli al Comitetului Consilierilor Maritali.

Mama Pandorei aduce mâncarea, tatăl Pandorei se ocupă de artificii. Tata o să se ocupe de aprinderea focului, aşa că o să stau la o distanţă de cel puţin o sută de metri. L-am văzut de mai multe ori pârlindu-şi sprâncenele.

Noaptea trecută nişte iresponsabili de pe strada noastră au făcut o petrecere cu foc în aer liber în grădina din spatele casei lor!

Chiar aşa!

Deşi au fost avertizaţi de toate pericolele posibile la radio, Ty *Blue Peter*[23] şi mass-media, ei au făcut ce-au vrut ei. N-au existat accidente, dar asta nu înseamnă decât că au avut noroc.

23 Emisiune celebră pentru copii, difuzată de BBC din 1958.

Sâmbătă, 7 noiembrie

Focul în aer liber al Comitetului Consilierilor Maritali a fost uriaş. A fost un efort al comunităţii încununat de succes. Domnul Cherry a donat câteva sute de reviste *Nowl* A zis că zac în depozit de mai mult de un an de zile.

Pandora a aruncat în foc colecţia de benzi desenate *Jackie*, a zis că „nu rezistă unei analize feministe" şi că nu vrea „să ajungă la nişte fete tinere".

Domnul Singh şi toţi copiii din familia lui au adus pocnitori indiene. Sunt mult mai zgomotoase decât cele englezeşti. Din fericire, câinele nostru era încuiat în magazia de cărbuni, cu vată în urechi.

Nimeni nu a suferit arsuri grave, dar cred că a fost o greşeală să primim artificiile în acelaşi timp cu mâncarea. Eu am aruncat în foc factura de telefon pe care o primiserăm de dimineaţă.

Duminică, 8 noiembrie

A douăzeci şi una după Duminica Sfintei Treimi.

Duminica comemorativă

Strada e plină de fum înecăcios. M-am dus să văd focul în aer liber. Revistele *Now* sunt încă printre cărbunii încinşi, refuză să ardă. (Factura telefonică a dispărut, slavă Domnului!)

Domnul Cherry va trebui să sape o groapă mare şi să toarne var peste revistele *Now*, până nu se sufocă tot cartierul.

M-am dus să-l văd pe Bert. Ieşise cu Queenie.

Luni, 9 noiembrie

Din nou la şcoală. Câinele e la veterinar, va suferi o operaţie pentru scoaterea vatei din urechi.

Mi s-au umflat sfârcurile! Mă transform în faţă!!!

Miercuri, 11 noiembrie

Ziua Veteranilor, SUA, Canada. Lună plină

Doctorul Gray m-a scos de pe lista cu vizitele la domiciliu! A zis că umflarea sfârcurilor nu e deloc neobişnuită. De obicei, băieţii trec prin asta la doisprezece ani şi jumătate. Doctorul Gray spune că sunt imatur emoţional şi fizic! Cum să fiu imatur? Doar am primit o

scrisoare de respingere de la BBC! Şi cum să mă fi dus la chirurgie cu sfârcurile umflate?

Oricum nu înţeleg de ce i se spune chirurgie. El nu operează pe nimeni acolo.

Joi, 12 noiembrie

I-am spus domnului Jones că nu pot veni la ora de educaţie fizică, din cauza problemei cu sfârcurile umflate. A fost extrem de crud. Nu ştiu ce i-or fi învăţând la colegiul de pregătire a profesorilor.

Vineri, 13 noiembrie

Astă seară am avut cu Pandora o discuţie foarte sinceră despre relaţia noastră. Nu vrea să se mărite cu mine peste doi ani!

Vrea să aibă o carieră!

Normal că am fost devastat de această lovitură. I-am spus că nu m-ar deranja să aibă şi ea o slujbuliţă într-o patiserie sau ceva după nuntă, dar a zis că ea are de gând să facă studii universitare şi că n-o să se ducă niciodată la patiserie decât ca să cumpere pâine.

S-au spus vorbe grele. (Ale ei au fost mai grele decât ale mele.)

Sâmbătă, 14 noiembrie

Revistele *Now*, carbonizate, plutesc peste fundătura noastră. Par să posede puteri speciale de supravieţuire. Primăria a trimis o echipă specială de curăţare ca să le adune.

Câinele a scăpat de vata din urechi. Dar se preface că nu aude.

A

Am fost să-l văd pe B.B., dar ieşise cu Queenie. Îl obligă să meargă cu ea la centrul de relaxare.

Duminică, 15 noiembrie

A douăzeci şi două după Duminica Sfintei Treimi

Am citit *Un oraş ca Alice*, de Nevil Shute, e absolut genială. Aş vrea să am un prieten intelectual cu care să discut despre marea literatură. Tata crede că *Un oraş ca Alice* a fost scrisă de Lewis Carroll.

Luni, 16 noiembrie

M-am întors de la şcoală cu o durere de cap. Atâta gălăgie şi ţipete şi agresivitate mă termină! Mă gândesc că profesorii ar trebui să fie mai civilizaţi.

Tata mă îngrijorează profund. Nici măcar ştirile neîntrerupte despre sarcina Prinţesei Diana nu-i ridică moralul.

Bunica deja a tricotat trei perechi de botoşei şi i-a trimis la Palatul Buckingham. E o patrioată în toată puterea cuvântului.

Miercuri, 18 noiembrie

Ultimul pătrar al Lunii

Copacii sunt goi-goluţi.

Veşmintele lor autumnale sunt împrăştiate pe trotuar.

Măturătorii primăriei le dau foc Creând astfel ruguri orăşeneşti.

Eu, Adrian Mole.

Le lovesc cu piciorul

Şi-mi ard pantofii Hush Puppies.

Am copiat-o cu atenţie şi i-am trimis-o lui John Tydeman, la BBC. Mi-a lăsat impresia că e genul de bărbat căruia ar putea să-i placă poeziile despre frunze şi toamnă.

Neapărat trebuie să-mi fie citită la radio sau publicată o poezie, altfel Pandora n-o să mă mai respecte.

Pandora mi-a sugerat să mă folosesc de copiatorul şcolii şi să creez o revistă literară. Am scris primul număr în pauza de prânz. Titlul este *Vocea tinerilor*.

Vineri, 20 noiembrie

Pandora s-a uitat peste *Vocea tinerilor*. Mi-a sugerat să nu scriu singur toată revista, ci să invit şi alţi scriitori talentaţi să colaboreze.

A zis că ea ar scrie ceva despre amenajarea ghivecelor. Claire Neilson mi-a dat o poezie punk, e foarte avangardistă, dar nu mi-e teamă să ies din tipare.

Poezie punk

Societatea e o vomă.

O borâtură împuţită.

Pe steag

Sid era depravat

Johnnie era putred.

Moarte, moarte, moarte.

Omorâţi de cenuşiu.

Anglie împuţită.

Cloacă universală.

Hazna a Europei.

Salutare punkişti.

Regi şi Regine Ale străzii.[24]

Vrea să-l publice sub un alt nume, tatăl ei e consilier conservator.

Nigel a scris un text scurt despre întreţinerea cursierelor. E foarte plictisitor, dar nu-i pot spune, pentru că e cel mai bun prieten al meu.

Tipărim revista miercuri.

Pandora pregăteşte matriţele în weekend. *Acesta e primul meu editorial*:

Salut, copii.

Asta e revista voastră şcolară. Da, chiar aşa! Scrisă şi produsă folosind numai mâna de lucru a minorilor. Mulţi poate nu ştiţi miracolele amenajării ghivecelor sau bucuriile întreţinerii cursierelor. Dacă nu ştiţi despre ce e vorba, pregătiţi-vă să aveţi parte de surprize fascinante!

ADRIAN MOLE, EDITOR O s-o vindem cu douăzeci şi cinci de penny. Sâmbătă, 21 noiembrie

Tatăl Pandorei a furat o cutie cu matriţe de la birou. Eu scriu, iar Pandora bate la maşină primele pagini din *Vocea tinerilor*. Sunt la jumătatea unui articol în care îl denunţ pe Barry Kent. I-am pus titlul „Barry Kent: Adevărul!” De la discuţia spectaculoasă pe care a avut-o bunica cu el, n-a îndrăznit să se mai atingă de mine, aşa că ştiu că sunt în siguranţă.

Sunt prea ocupat ca să mai trec pe la Bert, mă duc mâine.

Duminică, 22 noiembrie

Ultima după Duminica Sfintei Treimi

Am terminat articolul despre Barry Kent. O să

24 Sid şi Johnny sunt Sid Vicious şi Johnny Rotten, solistul, respectiv basistul trupei Sex Pistols.

zguduie şcoala din temelii. Am scris şi despre perversiunile sexuale ale lui Barry Kent – obiceiul lui dezgustător de a-şi arăta socoteala pentru cinci penny.

Luni, 23 noiembrie

Am primit o felicitare de Crăciun de la bunica şi o scrisoare de la poştă prin care eram anunţaţi că o să ne fie tăiat telefonul!

Am uitat să trec pe la Bert. Pandora şi cu mine am fost foarte ocupaţi cu tipărirea ziarului. Ce-aş vrea să fi fost ocupat cu Pandora.

2 a.m. Ce-o să fac cu factura telefonică?

Marţi, 24 noiembrie

Nigel doar ce-a plecat, s-a supărat pe mine. Nu a fost de acord cu felul în care i-am redactat articolul. Am încercat să-i explic că o mie cinci sute de cuvinte despre spiţele de bicicletă e pur şi simplu narcisism, dar n-a vrut s-audă. Şi-a retras articolul. Slavă Domnului! Două pagini mai puţin de legat. *Vocea tinerilor* ajunge în clase mâine.

Trebuie să trec mâine pe la Bert.

Ne confruntăm cu o grevă neautorizată! Doamna Clancoates, secretara şcolii, refuză să se ocupe de *Vocea tinerilor*. Zice că în fişa postului ei nu scrie nicăieri că trebuie să-şi piardă vremea cu revista şcolii. Echipa editorială s-a oferit să multiplicăm chiar noi exemplarele, dar doamna Clancoates zice că doar ea ştie să folosească „rabla aia”. Sunt disperat. Şase ore de muncă degeaba!

Joi, 26 noiembrie

Ziua Recunoştinţei, SUA. Lună nouă

Tatăl Pandorei fotocopiază *Vocea tinerilor* la copiatorul lui de la birou. N-a vrut, dar Pandora s-a dus supărată în camera ei şi a spus că nu mănâncă până nu e de acord.

Vineri, 27 noiembrie

Cinci sute de exemplare din *Vocea tinerilor* au fost scoase la vânzare azi pe holul de la cantină.

Cinci sute de exemplare au fost încuiate după-amiază în dulapul din sala de sport. Niciun exemplar vândut! Niciunul! Colegii mei sunt nişte filistini şi nişte imbecili!

Luni, scădem preţul la douăzeci de penny.

Mama a sunat şi a vrut să vorbească cu tata. I-am spus că e plecat pentru un weekend de pescuit cu Asociaţia Vânzătorilor Concediaţi de Calorifere Electrice cu Ceramică.

O carte poştală prin care suntem anunţaţi că dacă tata nu sună la poştă până la cinci şi jumătate, telefonul nostru va fi deconectat.

Sâmbătă, 28 noiembrie

O telegramă! Adresată mie! De la BBC? Nu, de la mama:

ADRIAN STOP VIN ACASĂ STOP

Cum adică „stop vin acasă”? Eu nu beau vin.

Ne-au tăiat telefonul! Mă gândesc să fug de-acasă.

Duminică, 29 noiembrie

Prima duminică din Postul Crăciunului

S-a întors mama – nici măcar nu m-a anunţat! A venit cu toate bagajele. S-a aruncat la picioarele lui tata şi l-a rugat s-o ierte. Tata s-a aruncat pe ea. Plin de tact, m-am retras în dormitorul meu şi acum încerc să înţeleg ce simt în legătură cu întoarcerea mamei. Per ansamblu sunt în al nouălea cer, dar mi-e groază de momentul în care o să vadă câtă mizerie e în casă. O să o ia razna când o să afle că i-am dat Pandorei haina ei din blană de vulpe.

Luni, 30 noiembrie

Sfântul Andrei

Mama şi tata erau încă în pat când am plecat la şcoală.

I-am vândut lui Barry Kent o revistă *Vocea tinerilor*. A vrut să ştie adevărul despre el însuşi. Citeşte greu, aşa că probabil abia vineri o să-l afle. O să mai lăsăm din preţ şi o s-o vindem cu cincisprezece penny, ca să stimulăm cererea. Mai avem de vândut patru sute nouăzeci şi nouă de exemplare! Mama şi tata sunt din nou în dormitor şi e abia 9 seara!

Câinele e foarte mulţumit că mama s-a întors. A fost numai un zâmbet toată ziua.

Marţi, 1 decembrie

Azi am sunat la poştă şi m-am prefăcut că sunt tata. Mi-am îngroşat vocea şi am spus o grămadă de minciuni. Am zis că eu, George Mole, am fost într-o casă de nebuni trei luni de zile şi am nevoie de telefon ca să vorbesc cu cei de la Asociaţia Samaritenii ş.a.m.d. Femeia aia a fost absolut îngrozitoare, a zis că s-a săturat să audă scuzele jalnice ale neplatnicilor iresponsabili. A zis că telefonul o să fie reconectat doar după plata celor 289, 19 lire, plus 40 de lire taxă de reconectare, plus un depozit de 40 de lire!

Trei sute şaizeci şi nouă de lire! Când o să iasă ai mei din dormitor şi o să descopere că telefonul n-are ton, am încurcat-o!

Tata a încercat azi să dea telefon ca să-şi caute o slujbă! A luat-o razna. Mama a făcut curăţenie la mine în dormitor, a întors salteaua şi a găsit revistele *Big and Bouncy* şi factura telefonică.

Eu stăteam pe scaun, în bucătărie, iar ei mă interogau şi mă insultau urlând. Tata voia să-mi tragă „o bătaie soră cu moartea”, dar l-a oprit mama, care a zis că „O pedeapsă mai mare ar fi să-l facem pe micul avar să dea bani din contul asociaţiei de credit imobiliar”. Deci asta sunt obligat să fac.

N-o să am niciodată o casă.

Joi, 3 decembrie

Am retras două sute de lire din contul imobiliar. Nu mi-e jenă să spun că aveam lacrimi în ochi. O să am nevoie de alţi paisprezece ani ca să-i pun la loc.

Vineri, 4 decembrie Primul pătrar al Lunii

Sufăr de depresie severă. Şi e numai vina tatălui Pandorei. Ar fi trebuit să meargă în concediu în Anglia.

Sâmbătă, 5 decembrie

Am primit o scrisoare de la bunica, mă întreabă de ce nu i-am trimis o felicitare de Crăciun.

Duminică, 6 decembrie

A doua din Postul Crăciunului în continuare sunt tratat ca un infractor. Mama şi tata nu vorbesc cu mine, n-am voie să ies din casă. Mai bine devin delincvent, ar fi acelaşi lucru.

Luni, 7 decembrie

Am furat un breloc cu Kevin Keegan din magazinul domnului Cherry. Cadou de Crăciun pentru Nigel.

Marţi, 8 decembrie

Sunt super neliniştit din cauza brelocului; azi am avut ora de morală şi etică.

Miercuri, 9 decembrie

Nu pot să dorm din cauza brelocului. Ziarele sunt pline de poveşti cu bătrâne arestate pentru c-au furat din magazine. Am încercat să plătesc mai mult pe un Marş, dar domnul Cherry m-a chemat înapoi şi mi-a dat restul.

Joi, 10 decembrie

Am visat că eram la închisoare şi un paznic mă închidea în celulă. Cheia mare de fier era prinsă la brelocul cu Kevin Keegan.

Nenorocitul şi împuţitul şi oribilul de telefon e reconectat!

Vineri, 11 decembrie

Lună plină

Am sunat la Samariteni şi mi-am mărturisit infracţiunea. Bărbatul de la telefon a zis „Atunci pune-l la loc, băiete”. Mâine îl pun la loc.

Sâmbătă, 12 decembrie

Domnul Cherry m-a prins când puneam brelocul înapoi. Le-a scris alor mei. Mai bine mă omor cu mâna mea.

Duminică, 13 decembrie

A treia din Postul Crăciunului

Slavă Domnului că poştaşul nu vine duminica. Mama şi tata se pregătesc de sărbători, împodobesc bradul de Crăciun. I-am privit întristat cum puneau globurile.

Citesc *Crimă şi pedeapsă*. E cea mai adevărată carte pe care am citit-o vreodată.

Luni, 14 decembrie

M-am trezit la ora 5 dimineaţa, ca să-l prind pe poştaş. Am plimbat câinele. Burniţa. (El ar fi vrut să mai doarmă, dar nu l-am lăsat.) Câinele a gemut şi s-a arătat nemulţumit tot timpul cât l-am plimbat, aşa că până la

urmă l-am lăsat să se caţere la loc în cutia lui de carton. Aş vrea să fi fost câine; ei nu ştiu de etică şi de morală.

Poştaşul a venit la şapte treizeci, când eram la W.C. Ăsta mi-e norocul! Tata a strâns plicurile şi le-a pus după ceas. M-am uitat repede prin ele când îşi fuma prima ţigară a zilei şi tuşea. Bineînţeles că era acolo şi scrisoarea adresată părinţilor mei, cu scrisul needucat al domnului Cherry!

Mama şi tata s-au giugiulit câteva minute şi pe urmă au deschis scrisorile, în timp ce aşteptau să li se înmoaie cerealele Rice Krispies. Şapte felicitări de Crăciun nenorocite – le-au agăţat pe sfoara de deasupra şemineului. Ochii mei erau lipiţi de scrisoarea domnului Cherry. Mama a deschis-o, a citit-o şi a zis „George, jigodia asta de Cherry ne-a trimis o factură”. După aceea şi-au mâncat cerealele şi asta a fost tot. Am consumat o grămadă de adrenalină făcându-mi atâtea griji. Dacă nu am grijă, o să rămân fără adrenalină.

Marţi, 15 decembrie

Mama mi-a spus de ce l-a părăsit pe dubiosul de Lucas şi s-a întors la tata. A zis: „Păpuşel mă trata ca pe un obiect sexual, Adrian, şi voia să-i gătesc şi-şi tăia unghiile de la picioare în sufragerie şi, pe lângă asta, ţin foarte mult la tatăl tău”.

De mine n-a zis nimic.

Joc într-o piesă experimentală de Crăciun pe care o punem în scenă la şcoală. Titlul ei e *Iesle şi stea*. Eu îl joc pe Iosif. Pandora o joacă pe Maria. Iisus e jucat de cel mai mic elev din primul an. Numele lui e Peter

Brown. Ia pastile ca să crească mai înalt.

Joi, 17 decembrie încă o scrisoare de la BBC!

Dragă Adrian Mole, îţi mulţumesc că ne-ai trimis cea mai nouă poezie a ta. După ce a fost bătută la maşină am înţeles-o fără probleme. Şi totuşi, Adrian, faptul că am înţeles-o nu este de ajuns. Departamentul nostru de poezie este inundat cu poezii despre toamnă. Mirosul focurilor în aer liber şi trosnetul frunzelor ne-a umplut coridoarele. E o

încercare reuşită, dar mai încearcă, da?

Cu cele mai bune urări, John Tydeman

„Mai încearcă”! E ca şi cum mi-ar oferi o colaborare! I-am scris înapoi:

Dragă domnule Tydeman.

Cât o să primesc dacă una dintre poeziile mele o să fie citită la radio? Când vreţi s-o trimit? Despre ce vreţi să fie? Pot s-o citesc eu? îmi trimiteţi bani de tren? La ce oră o să fie pe calea undelor? Eu trebuie să fiu în pat la ora zece.

Cu stimă.

A. Mole

P.S. Sper să aveţi un Crăciun super bun.

Vineri, 18 decembrie Ultimul pătrar al Lunii

Repetiţiile de azi la *Iesle şi stea* au fost un fiasco. Peter Brown e prea mare şi nu încape în pătuţ, aşa că domnul Animba, profesorul de educaţie tehnologică, trebuie să facă altul.

Domnul Scruton a stat în spatele sălii de sport şi a urmărit repetiţiile. Faţa lui arăta ca versantul nordic al Muntelui Eiger când am ajuns la partea-n care cei trei magi au fost acuzaţi că sunt nişte porci capitalişti.

A dus-o pe domnişoara Elf la duşuri „ca să vorbească în linişte”. Am auzit toţi fiecare cuvinţel pe care l-a strigat. A zis că el vrea să vadă o piesă tradiţională de Crăciun, cu o păpuşă Tiny Tears în rolul lui Iisus şi trei magi îmbărcaţi în halate şi prosoape de bucătărie. A ameninţat că anulează piesa dacă Maria, alias Pandora, o să mai mimeze travaliul în iesle. E tipic pentru Scruton, e un porc fascist îngust la minte, provincial şi inhibat sexual. Nu ştiu cum a ajuns director. De trei ani poartă acelaşi costum verde scămoşat. Cum s-o schimbăm acum cu totul? Piesa se joacă marţi după-amiază.

Mama a primit o felicitare de Crăciun de la dubiosul de Lucas! înăuntru scrisese „Paulie, e la tine bonul de la spălătorie pentru cel mai bun costum alb al meu? Cei de la Sketchley’s îmi fac probleme”. Mama s-a supărat foarte tare. Tata a sunat la Sheffield şi i-a ordonat lui Lucas să nu

o mai caute pe mama, dacă nu vrea să aibă nişte oţel de Sheffield între omoplaţii lui de porc. Tata arăta super bine când vorbea la telefon. Avea o ţigară în gură. Mama stătea rezemată de un colţ al frigiderului. Avea o ţigară în mână. Semănau puţin cu Humphrey Bogart şi Lauren Bacall din cartea poştală de pe peretele meu. Aş vrea să fi fost copilul unui gangster *adevărat*, măcar aşa vezi şi tu ce-i aia viaţă.

Sâmbătă, 19 decembrie

N-am bani pentru cadouri de Crăciun. Dar mi-am făcut o listă, în caz că găsesc zece lire pe stradă.

Pandora	— O sticlă mare de Chanel No. 5 (1, 50 lire)
Mama	— Un cronometru de bucătărie pentru fiert ouă (75 penny)
Tata	— Un semn de carte (38 penny)
Bunica	— Un pachet de lavete J-cloths (45 penny)
Câinele	— Ciocolată pentru câini (45 penny)
Bert	— 20 de ţigări Woodbine (95 penny)
Tuşa Susan	— O cutie de Nivea (60 penny)
Sabre	— O cutie de Bob Martins, mică (39 penny)
Nigel	— O cutie mare de bomboane Maltesers (34 penny)
Domnişoara Elf	— Mănuşă pentru cuptor (făcută în casă)

Duminică, 20 decembrie

A patra din Postul Crăciunului

Pandora şi cu mine am avut o repetiţie în particular,

la mine-n dormitor, pentru rolurile Maria şi Iosif. Am improvizat şi am avut o scenă fantastică în care Maria se întoarce de la Clinica de Planificare Familială şi îi spune lui Iosif că e însărcinată. Eu l-am jucat pe Iosif ca Marlon Brando în *Un tramvai numit dorinţă*. Pandora a jucat-o pe Maria *de la* Blanche Dubois; a fost super bine până să se plângă tata că ţipăm prea mult. Câinele trebuia să reprezinte animalele, dar n-a stat locului suficient de mult cât să iasă o scenă de efect.

După cină mama a spus, în treacăt, că o să poarte haina din blană de vulpe la spectacolul de mâine de la şcoală. Şoc şi groază! M-am dus imediat la Pandora să iau vechitura aia de haină, dar mi-a fost dat să aflu că i-a împrumutat-o mamei sale ca să se ducă la petrecerea de Crăciun a comitetului de Consiliere Familială!

Pandora a zis că ea nu a înţeles că haina i-a fost dată doar cu împrumut, ea a crezut că e un cadou din partea iubitului ei! Cum aş putea eu, un elev de 14 ani şi *3A*, să-mi permit să fac cadou o haină din blană de vulpe? Ce crede ea, că-s vreun milionar, ca Freddie Laker?

Mama Pandorei o să vină acasă abia după miezul nopţii, aşa că înainte de şcoală trebuie să mă întorc să iau haina şi s-o pun înapoi în husa de plastic, fără să fiu văzut. O să fie greu, dar în viaţa mea nimic nu mai e simplu şi uşor. Majoritatea timpului mă simt ca un personaj dintr-un roman rusesc.

M-am trezit şi m-am panicat când am văzut că ceasul electronic arăta opt şi jumătate! Pereţii mei negri arătau neobişnuit de luminoşi şi străluceau. M-am uitat afară şi bănuiala mea a fost confirmată: zăpada se aşternuse ca un covor alb.

Am mers târâş-grăpiş prin zăpadă spre casa Pandorei, cu cizmele de pescuit ale lui tata, dar când am ajuns nu era nici ţipenie de om. M-am uitat prin fanta pentru scrisori din uşă şi am văzut-o pe pisica roşcată a Pandorei sfâşiind haina de blană a mamei. Am înjurat-o, am strigat la ea, dar nenorocita şi împuţita aia de pisică s-a uitat ironic la mine şi a continuat să târâie haina pe hol. N-

am avut încotro, a trebuit să forţez uşa de la spălătorie şi m-am dus fuga pe hol să salvez haina mamei. Am plecat repede (atât cât se poate de repede când eşti încălţat cu cizme de pescuit, lungi până la şold şi cu patru numere mai mari). Am pus haina pe mine ca să-mi ţină de cald pe drumul meu periculos către casă. La intersecţia Bulevardului Ploughman cu strada Shepherd's Crook era să mă pierd, dar mi-am croit drum prin viscol până am văzut peisajul familiar al garajelor prefabricate de la colţul fundăturii noastre.

M-am prăbuşit în bucătărie, epuizat şi suferind de hipotermie; mama fuma o ţigară şi făcea o plăcintă cu carne tocată. A ţipat „Ce dracu' te-a apucat să te îmbraci cu haina mea din blană de vulpe?" N-a fost drăguţă sau îngrijorată sau ceva, cum sunt mamele. A scuturat agitată zăpada de pe haină şi a uscat blana cu uscătorul de păr.

Nici măcar nu m-a întrebat dacă vreau să beau ceva cald, nimic. A zis: „Au anunţat la radio că şcoala e închisă din cauza zăpezii, aşa că fa şi tu ceva folositor – poţi să verifici paturile pliante, să nu fie ruginite. Familia Sugden vine la noi de Crăciun". Familia Sugden! Rudele mamei din Norfolk! Scârbos. Se căsătoresc între ei şi nu-s în stare să lege două cuvinte!

Am sunat-o pe Pandora să-i explic tărăşenia cu blana de vulpe şi cu uşa stricată etc., dar se dusese să schieze pe panta din spatele brutăriei Ce-op. Tatăl Pandorei m-a rugat să nu ţin linia ocupată pentru că trebuia să sune urgent la poliţie. A zis că doar ce-a ajuns şi a văzut că cineva a intrat în casă prin efracţie! A zis că toate erau împrăştiate (pisica, probabil, eu am fost foarte atent), dar din fericire singurul lucru care lipsea era o haină veche de blană pe care Pandora o pusese în coşul pisicii.

Îmi pare rău, Pandora, dar asta e picătura care a umplut paharul! N-ai decât să-ţi găseşti un alt Iosif, eu refuz să urc pe scenă alături de o fată care consideră confortul pisicii ei mai important decât problemele prietenului ei.

Marţi, 22 decembrie

Orele au fost anulate de dimineaţă, pentru că profesorii n-au reuşit să ajungă la timp, din cauza zăpezii. Să le fie-nvăţare de minte, aşa le trebuie dacă stau la ţară, în mori vechi! Domnişoara Elf stă în oraş, într-o casă obişnuită, cu un indian din vest, aşa că s-a prezentat eroic să pregătească spectacolul care urma să aibă loc după-amiază. Am hotărât să o iert pe Pandora pentru faza cu blana de vulpe în coşul pisicii după ce mi-a atras atenţia asupra faptului că pisica era gestantă.

Spectacolul nu a fost un succes. Clasa 1 G a sunat prea mult din clopoţel, tata a zis „Clopoţelul! Clopoţelul!” iar mama a râs prea tare şi domnul Scruton s-a uitat la ea.

Orchestra şcolii a fost un dezastru! Mama a zis „Cât îşi mai acordează instrumentele şi când încep să cânte?” I-am spus că doar ce-au cântat un concert pentru corn de Mozart. Mama, tata şi mama şi tatăl Pandorei au râs – foarte nepoliticos. Când Alice Bernard de la a 3-a C, care are peste şaizeci de kile, a apărut pe scenă în tutu şi a dansat „Moartea lebedei” am crezut că mama o să explodeze. Mama lui Alice Bernard a aplaudat prima, dar foarte puţini i s-au alăturat.

Clasa cea mai mică a cântat nişte colinde răsuflate – Barry Kent a cântat versurile variantelor vulgare (ştiu asta pentru că m-am uitat la buzele lui) –, după aceea s-au aşezat toţi picior peste picior şi căposul de Henderson de la a 5-a K a cântat la trompetă, la drâmbă, la pian şi la chitară. Lingău nemernic. Arăta super superior în timpul aplauzelor, cu reverenţele lui. După aceea a fost o pauză şi m-am schimbat în costumul de Iosif – tricoul alb şi blugi Wrangler. Agitaţia din spatele scenei era electrizantă. Am stat în culise (e un termen din lumea teatrului, înseamnă margine laterală a scenei) şi m-am uitat la spectatorii care se aşezau din nou la locurile lor. După aceea muzica din *întâlnire de gradul trei* a bubuit în boxe şi cortina s-a ridicat deasupra unei iesle abstractizate, iar eu abia am apucat să-i şoptesc Pandorei „Noroc, draga mea”, şi domnişoara Elf ne-a şi împins pe scenă. Am fost genial! Chiar l-am simţit pe Iosif, dar Pandora nu a fost la fel de

bună, a uitat să-l privească pe Iisus/Peter Brown cu tandreţe.

Cei trei derbedei/magi au făcut prea multă gălăgie cu lanţurile lor şi mi-au compromis tirada despre situaţia din Orientul Mijlociu, iar îngerii care o întruchipau pe doamna Thatcher au fost fluieraţi de public atât de tare, că nu s-a mai înţeles nimic din corul lor despre şomaj.

Dar, una peste alta, piesa a fost bine primită de public. Domnul Scruton s-a ridicat şi a ţinut un discurs ipocrit în care a vorbit despre „un experiment curajos" şi „efortul neobosit al domnişoarei Elf, după care am cântat cu toţii un colind.

În maşină, în drum spre casă, tata a zis „A fost cea mai amuzantă piesă de Crăciun pe care am văzut-o. A cui a fost ideea transformării ei în comedie?" N-am răspuns. Nu era o comedie.

Miercuri, 23 decembrie

9 a.m. Doar două zile mai sunt deschise magazinele şi eu sunt tot lefter. Am făcut o mănuşă pentru cuptor cu *Blue Peter* pentru domnişoara Elf, dar ca să i-o dau trebuie să ajung în ghetou, unde risc să fiu jefuit.

Trebuie să merg cu colindul, altfel n-am cum să fac rost de bani.

10 p.m. Doar ce m-am întors de la colidant. La casele de la periferie m-am dus degeaba. Au ţipat „De Crăciun se colindă", fără să deschidă măcar uşa. Cel mai mare succes l-am avut la beţivii care intrau şi ieşeau pe trei cărări, la Black Bull. Unii chiar au plâns când au auzit cât de frumos cânt *Noapte de vis*. Trebuie să spun că era emoţionant să mă vezi stând în ninsoare, cu chipul meu tânăr ridicat către cer, indiferent la chefliii beţi din jurul meu.

Am strâns 3, 13 V2 lire, plus zece penny irlandezi şi o sticlă de Guinness. Mâine mă duc din nou. O să mă îmbrac în uniformă, cred că aş mai putea face câteva lire.

Joi, 24 decembrie

I-am dus lui Bert ţigările Woodbine la azil. E supărat că n-am fost să-l văd. A zis că nu vrea să petreacă Crăciunul cu nişte babe rele. El şi Queenie au provocat un

scandal. Sunt logodiţi neoficial. Şi-au scris numele pe o scrumieră. I-am invitat pe Bert şi pe Queenie la noi de Crăciun. Mama nu ştie încă, dar sunt sigur că n-o s-o deranjeze, avem un curcan mare. Am cântat câteva colinde pentru bătrânele doamne. Am primit două lire şi unsprezece penny de la ele, aşa că m-am dus la Woolworth's să-i iau Pandorei Chanel No. 5. Nu aveau, aşa că i-am luat un deodorant.

Casa e curată şi străluceşte, miroase fantastic, a mâncare şi a mandarine. Am căutat cadourile pentru mine, dar nu le-am găsit în locurile unde sunt ascunse de obicei. Vreau o cursieră, nimic altceva nu m-ar mulţumi. E timpul să am libertate de mişcare.

11 p.m. Doar ce m-am întors de la Black Bull. Pandora a fost cu mine; eram îmbrăcaţi în uniforme şi toţi beţivii şi-au adus aminte că au şi ei copii. Având conştiinţa încărcată, ne-au dat douăsprezece lire şi cincizeci şi şapte de penny! Aşa că de Ziua Cadourilor o să mergem la un spectacol de pantomimă şi o să ne luăm câte o ciocolată mare cu lapte Cadbury!

Vineri, 25 decembrie

Crăciunul

M-am trezit la 5 dimineaţa ca să fac o plimbare cu cursiera. Tata a plătit-o cu cârdul American Express. N-am ajuns prea departe din cauza zăpezii, dar nu con-A

tează. Îmi place pur şi simplu să mă uit la ea. Tata a scris pe eticheta de cadou ataşată de ghidon „Să nu o laşi şi pe asta afară în ploaie" – nici n-aveam de gând!

Ai mei erau mahmuri, aşa că le-am dus micul dejun la pat şi le-am dat şi cadourile tot atunci. Mama a fost super încântată de cronometrul de bucătărie pentru fiert ouă şi tata a fost şi el la fel de mulţumit de semnul de carte, de fapt totul a fost bine până am spus, în treacăt, că Bert şi Queenie erau invitaţii mei şi l-am întrebat pe tata dacă l-ar deranja să se dea jos din pat şi să se ducă după ei cu maşina.

Scandalul a durat până la venirea teribilei familii Sugden. Bunica şi bunicul Sugden, şi unchiul Dennis, şi

soţia lui, Marcia, şi fiul lor, Maurice, sunt toţi la fel, zici că se duc în fiecare zi la câte o înmormântare. Nici nu-mi vine să cred că mama e rudă cu ei. Sugdenii au refuzat orice băutură, au băut nişte ceai în timp ce mama dezgheţa curcanul în baie. L-am ajutat pe tata să îi scoată pe Queenie (nouăzeci şi cinci de kile) şi pe Bert (optzeci şi opt de kile) din maşină. Queenie face parte din categoria bătrânelor stridente care-şi vopsesc părul şi încearcă să pară mai tinere. Bert e îndrăgostit de ea. Mi-a spus asta când îl ajutam să se ducă la toaletă.

Bunica Mole şi tuşa Susan au ajuns la douăsprezece şi jumătate şi s-au prefăcut că-i plac pe Sugdeni. Tuşa Susan a spus nişte poveşti amuzante despre cum e viaţa la închisoare, dar nimeni n-a râs, în afară de mine, de tata, de Bert şi de Queenie.

Am mers la baia de la etaj şi acolo am găsit-o pe mama plângând şi întorcând curcanul pe toate părţile sub robinetul de apă fierbinte. A zis „Drăcia asta nu se dezgheaţă, Adrian. Ce mă fac?” Am zis „Bagă-l în cuptor”. Şi aşa a făcut.

Ne-am aşezat la masa de Crăciun cu o întârziere de patru ore. Tata era deja prea beat ca să mai mănânce. Sugdenii au fost încântaţi de Discursul Reginei, dar în rest nimic altceva n-a părut să le fie pe plac. Bunica Sugden mi-a dat o carte intitulată *Poveşti biblice pentru băieţi*. N-aveam cum să-i spun că mi-am pierdut credinţa, aşa că am zis mulţumesc şi am zâmbit fals atât de mult timp, că mă durea gura.

La ora zece, Sugdenii s-au dus la culcare în paturile pliante. Bert, Queenie, mama şi tata au jucat cărţi, iar eu mi-am şters bicicleta. Ne-am distrat glumind pe seama Sugdenilor. După aceea tata i-a dus pe Bert şi pe Queenie înapoi la azil, iar eu am sunat-o pe Pandora şi i-am spus că o iubesc mai mult decât iubesc viaţa.

Mă duc pe la ea mâine să-i dau deodorantul şi o să mergem apoi împreună la spectacolul de pantomimă.

Sâmbătă, 26 decembrie

Sărbătoare legală în Marea Britanie şi Republica

Irlanda

(o altă zi din timpul săptămânii va fi liberă).

Lună nouă

Sugdenii s-au trezit la 7 dimineaţa şi au stat cu braţele încrucişate în hainele lor cele mai bune. Arătau respectabil. Eu am ieşit cu bicicleta. Când m-am întors, mama era tot în pat, iar tata se certa cu bunicul Sugden din cauza comportamentului câinelui nostru, aşa că am ieşit să mai dau o tură.

Am trecut pe la bunica Mole, am mâncat patru plăcinte cu carne tocată, pe urmă m-am dus acasă. Am ajuns la 50 km/h pe şoseaua cu două benzi pe sens, a fost super bine. M-am îmbrăcat cu haina cea nouă de piele întoarsă şi pantalonii reiaţi (prin bunăvoinţa cârdului Barclay al lui tata) şi m-am dus la Pandora; mi-a oferit de Crăciun un after-shave. A fost un moment extraordinar, a simbolizat *Ieşirea din copilărie*.

Ne-a plăcut destul de mult spectacolul de pantomimă, dar a fost cam infantil pentru noi. Bill Ash şi Carole Hayman au fost buni ca Aladin, respectiv ca Prinţesă, dar hoţii jucaţi de Jeff Teare şi Ian Giles au fost cei mai buni. Sue Pomeroy a fost foarte comică în rolul Văduvei Twankey. A fost şi ajutată mult de vaca ei, jucată de Chris Martin şi Lou Wakefield.

Duminică, 27 decembrie

Prima după Crăciun

Familia Sugden s-a întors la Norfolk, slavă Domnului!

Casa e acum vraişte, ca de obicei. Ai mei au luat o sticlă de votcă şi două pahare când s-au dus în dormitor noaptea trecută. De-atunci nu i-am mai văzut.

M-am dus până la Melton Mowbray cu bicicleta, am făcut cinci ore.

Am încurcat-o, aseară am lăsat bicicleta afară. Ai mei nu vorbesc cu mine. Nici nu-mi pasă, doar ce m-am bărbierit şi mă simt minunat.

Marţi, 29 decembrie

Tata e prost dispus pentru că nu mai e nimic de băut, a mai rămas doar o sticlă de vin VE S-a dus la părinţii

Pandorei să împrumute o sticlă de tărie.

Câinele a dărâmat bradul de Crăciun şi toate acele de pin au intrat în covor.

Am terminat de citit toate cărţile primite de Crăciun şi biblioteca e încă închisă. Am ajuns să citesc revistele lui tata *Reader*'s *Digest* şi îmi testez vocabularul.

Miercuri, 30 decembrie

Toate baloanele s-au dezumflat. Arată ca sânii bătrânelor din documentarele TV despre lumea a treia.

Joi, 31 decembrie

Ultima zi din an! Foarte multe s-au întâmplat anul ăsta. M-am îndrăgostit. Am avut un singur părinte. Am devenit Intelectual. Şi am primit două scrisori de la BBC. Nu-i deloc rău pentru 14 ani şi %!

Mama şi tata s-au dus la o petrecere de Revelion la Grand Hotel. Mama s-a îmbrăcat în rochie! A trecut mai mult de un an de când nu şi-a mai arătat picioarele în public.

Pandora şi cu mine am trecut în noul an împreună; am avut un super moment de pasiune acompaniat de Andy Stewart şi de un cimpoier.

La unu noaptea tata a intrat valvârtej în casă cu un cărbune în mână.[25] Beat, ca de obicei.

Mama spunea întruna ce fiu minunat sunt şi ce mult mă iubeşte. Păcat că nu zice niciodată aşa ceva când e trează.

S>° VNHVJ

Vineri, 1 ianuarie

Sărbătoare legală în Marea Britanie.

Republica Irlanda, SUA şi Canada

Lucruri pe care vreau să le fac în noul an:

1. O să-i fiu fidel Pandorei.
2. O să-mi aduc bicicleta în casă noaptea.
3. N-o să citesc cărţi care nu merită citite.

---

25 Conform tradiţiei scoţiene, pentru a avea noroc tot anul, prima persoană care intră în casă în noaptea de Anul Nou trebuie să fie un bărbat brunet care aduce, printre altele, şi o bucată de cărbune.

4. O să învăţ mult pentru examene şi o să iau note maxime.

5. O să încerc să fiu mai drăguţ cu câinele.

6. O să încerc să găsesc puterea de a-i ierta lui Barry Kent nenumăratele lui păcate.

7. O să spăl cada după ce fac baie.

8. N-o să-mi mai fac griji în legătură cu mărimea socotelii.

9. O să fac în fiecare seară exerciţiile de stretching pentru spate.

10. O să învăţ în fiecare zi câte un cuvânt nou şi o să-l folosesc.

Sâmbătă, 2 ianuarie

Zi liberă legală în Scoţia

(o altă zi din timpul săptămânii poate fi dată liberă)

Ce interesant că *aabec* e o scoarţă de copac australian folosită pentru a stimula transpiraţia.

Duminică 3 ianuarie

A doua după Crăciun. Primul pătrar al Lunii

Nu m-ar deranja să merg în Africa şi să vânez un *aardvark*.

Luni, 4 ianuarie în Africa m-aş duce în sud şi aş căuta un *aardwolf*. Marţi, 5 ianuarie

Şi aş evita să am de-a face cu un *aasvogel*.[26]

Miercuri, 6 ianuarie

Epifania

Am tot felul de coşmaruri cu bomba atomică. Sper să nu fie aruncată înainte de august 1983, când primesc rezultatele examenelor de nivel avansat. N-aş vrea să fiu şi virgin, şi necalificat când mor.

Joi, 7 ianuarie

Nigel a trecut pe la mine să-mi vadă cursiera. A zis că e produsă în serie, spre deosebire de a lui, care „a fost făcută de un meşteşugar din Nottingham”. Mi s-a luat de Nigel şi mi s-a cam luat şi de bicicletă.

---

26 Aardvark („porcul termitelor"), aardwolf („lupul de pământ"), aasvogel („vultur") sunt cuvinte din afrikaans, un dialect al limbii olandeze vorbit de urmaşii burilor în Africa de Sud.

Vineri, 8 ianuarie

Am primit o invitaţie de nuntă de la Bert şi Queenie, se căsătoresc pe 16 ianuarie la biroul de stare civilă din strada Pocklington.

După părerea mea, e pierdere de vreme. Bert are aproape nouăzeci de ani, iar Queenie, aproape optzeci. N-o să cumpăr cadoul de nuntă decât în ultima clipă.

A început să ningă iar. Am rugat-o pe mama să-mi cumpere nişte cizme verzi de cauciuc ca ale Reginei, dar s-a întors de la magazin cu unele negre, super comune. Am nevoie de ele doar prin curte, ca s-o conduc pe Pandora până la poartă. O să stau în casă până se topeşte zăpada. Spre deosebire de majoritatea tinerilor de vârsta mea, mie nu-mi place să mă joc cu zăpadă.

Sâmbătă, 9 ianuarie

Lună plină

Nigel a zis că noaptea asta vine sfârşitul lumii. Zicea că Luna o să dispară complet. (Nigel ar trebui să citească *Reader's Digest* ca să-şi îmbogăţească vocabularul.)

Luna s-a întunecat, într-adevăr, mi-am ţinut respiraţia şi m-am temut de ce poate fi mai rău, dar luna şi-a revenit şi viaţa a mers mai departe ca de obicei, cu excepţia faptului că în York soarta a vrut ca centrul oraşului să fie inundat.

Duminică, 10 ianuarie

Prima după Epifanie

Nu pot să înţeleg de ce tata, la patruzeci şi unu de ani, pare mai bătrân decât Preşedintele Reagan la şaptezeci. Tata nu are slujbă, nu are nicio grijă, şi totuşi arată super distrus. Preşedintele Reagan, bietul de el, are responsabilitatea siguranţei întregii lumi pe umerii lui şi totuşi zâmbeşte şi e vesel tot timpul. N-are niciun sens.

Luni, 11 ianuarie

M-am uitat prin jurnalul de anul trecut şi mi-am amintit că Malcolm Muggeridge nu mi-a răspuns la scrisoarea în care-l întrebam ce e de făcut dacă eşti intelectual. O taxă de poştă prioritară plătită degeaba! Ar fi trebuit să scriu la British Museum, acolo se adună toţi

intelectualii.

Marţi, 12 ianuarie

Pandora şi cu mine ne-am dus aseară la clubul pentru tineri. A fost destul de bine. Rick Lemon a moderat o discuţie despre sex. Nimeni n-a zis nimic, dar el a arătat nişte imagini interesante cu burţi tăiate în două.

Părinţii Pandorei s-au certat rău. Dorm în camere diferite. Mama Pandorei s-a înscris în Partidul Social Democrat, iar tatăl Pandorei rămâne loial Partidului Laburist. Pandora este liberală, aşa că se înţelege bine cu amândoi.

Joi, 14 ianuarie

Tatăl Pandorei a pus cărţile pe masă şi a recunoscut că este de partea lui Tony Benn. Pandora îi rămâne alături, dar dacă află cei de la Lăptăria Ce-op, e terminat.

Vineri, 15 ianuarie

Slavă Domnului, se topeşte zăpada! Pot în sfârşit să mă plimb liniştit pe străzi, sigur că niciun bulgăre de zăpadă n-o să-mi intre pe sub hanorac.

* i Sâmbătă, 16 ianuarie

Ultimul pătrar al Lunii

Bert s-a căsătorit azi.

Azilul Alderman Cooper Sunshine a închiriat un autocar pentru bătrâne, ca să facă un cortegiu de onoare cu cadrele lor de mers.

Bert arăta super bine. Şi-a încasat asigurarea de viaţă şi cu banii primiţi a cumpărat un costum nou. Queenie purta o pălărie din flori şi fructe. Avea foarte mult fard portocaliu pe faţă, ca să-şi acopere ridurile.

Până şi Sabre avea un papion roşu. A fost foarte drăguţ din partea celor de la Protecţia Animalelor că l-au lăsat pe Sabre să vină la nunta stăpânului lui. Tatăl meu şi tatăl Pandorei au cărat scaunul cu rotile pe scări: la urcare, Bert era burlac, la coborâre era însurat. Bătrânele au aruncat orez şi confetti, iar mama şi mama Pandorei au pupat-o pe Queenie şi i-au oferit o potcoavă, ca să-i poarte noroc.

Am fost fotografiaţi de un reporter de la un ziar şi de

un fotograf. M-au întrebat cum mă cheamă, dar am zis că nu vreau să fac publice actele mele caritabile cu Bert.

Petrecerea a avut loc la azil. Infirmiera şefă a făcut un tort pe care a scris „B” şi „Q” cu jeleuri.

Bert şi Queenie se mută luni într-o căsuţă, după ce îşi petrec luna de miere în azil.

Lună de miere! Ha! Ha! Ha!

Duminică, 17 ianuarie

A doua după Epifanie

Azi-noapte am visat că un băiat care semăna cu mine stătea în ploaie şi strângea pietricele. A fost un vis super ciudat.

Citesc *Prinţul negru* de Iris Murdoch. Înţeleg doar un cuvânt din zece. Îmi doresc foarte mult să reuşesc să citesc cu plăcere o carte scrisă de ea. Atunci voi şti că sunt superior oamenilor de rând.

Şcoală. Prima zi din trimestru. Multe teme pentru examenele avansate. N-o să fac faţă. Sunt eu intelectual, dar nu sunt foarte deştept.

Marţi, 19 ianuarie

Am adus acasă patru sute optzeci şi trei de exemplare din *Vocea tinerilor* pe care le-am pus în ghiozdan şi în geanta Adidas. Domnul Jones are nevoie de dulapul din sala de sport.

Miercuri, 20 ianuarie

O temă de două ore şi jumătate! Stresul ăsta mă omoară.

Joi, 21 ianuarie

Mă dor creierii. Doar ce-am terminat de tradus în engleză două pagini din *Macbeth*.

Vineri, 22 ianuarie

Mi-e scris să fiu muncitor manual. Nu mai suport atâta stres. Domnişoara Elf zice că temele mele sunt foarte „satisfăcătoare”, dar nu e destul de bine, pe toate temele Pandorei scrie cu roşu „Excelent”.

Am stat în pat până la cinci jumate ca să fiu sigur că nu merg la Sainsbury’s. Am ascultat o piesă de teatru la Radio Four despre nefericire şi familie. Am sunat-o pe

Pandora. Mi-am făcut tema la geografie. Am întărâtat câinele. Am dormit. M-am trezit. Am fost cuprins de neliniște timp de zece minute. M-am ridicat din pat. Mi-am făcut nişte cacao.

Sunt cu nervii la pământ.

Duminică, 24 ianuarie

A treia după Epifanie

Mama dă vina pe Iris Murdoch pentru nervozitatea mea. Zice că nu ar trebui să citesc despre chinurile adolescenţei când învăţ pentru examene.

Luni, 25 ianuarie

Lună nouă

Nu m-am descurcat cu tema la mate. Am sunat la Samariteni. Domnul amabil care mi-a răspuns mi-a zis că rezultatul este nouă optimi. A fost super de treabă cu un om disperat.

Marţi, 26 ianuarie

Tâmpitul de Samaritean a greşit răspunsul! Era şapte cincimi. Am făcut bine doar şase exerciţii din douăzeci. Pandora le-a făcut bine pe toate. Ei i-a ieşit sută la sută.

Miercuri, 27 ianuarie

Mama îşi ţine întâlnirile pentru drepturile femeilor în salonul nostru. Nu mă pot concentra să-mi fac tema cu atâtea femei care râd, ţipă şi tropăie pe scări. Nu se poartă deloc ca nişte doamne.

Joi, 28 ianuarie

La istorie am luat cincisprezece puncte din douăzeci. Pandora a luat douăzeci şi unu din douăzeci. A primit un punct în plus pentru că a ştiut cum îl chema pe tatăl lui Hitler.

Vineri, 29 ianuarie

Am plecat mai devreme de la şcoală. Am o migrenă cumplită (am lipsit de la testul de religie comparată). L-am găsit pe tata uitându-se la *Play School* şi prefăcându-se că e o ghindă care creşte şi se face stejar. M-am întins în pat, prea şocat ca să pot vorbi.

Sâmbătă, 30 ianuarie Migrenă. Prea bolnav să scriu.

Duminică, 31 ianuarie

A patra după Epifanie

Pandora a trecut pe la mine. Am copiat tema de la ea. Mă simt mai bine.

Luni, 1 februarie

Primul pătrar al Lunii

Mama i-a dat un ultimatum lui tata: ori îşi găseşte un loc de muncă, ori începe să facă curat în casă, ori pleacă, îşi caută un loc de muncă.

Marţi, 2 februarie

Ak întâmpinarea Domnului

Bunica Mole a venit să-mi spună că, săptămâna trecută, biserica spiritualistă, la care se duce ea, a anunţat sfârşitul lumii. A zis că ar fi trebuit să se întâmple ieri.

Ar fi venit mai devreme dacă n-ar fi fost prinsă cu spălatul perdelelor.

Miercuri, 3 februarie

Lui tata i-au fost anulate toate cârdurile! Barclays, Nat West şi American Express s-au săturat de cheltuielile lui excesive. Timpul nu e de partea noastră. În sertarul cu şosete nu mai are decât câteva lire din banii de concediere.

Mama îşi caută un loc de muncă.

Am o senzaţie de *déjà vu*.

Am trecut pe la Bert şi Queenie. Căsuţa lor e plină cu tot felul de nimicuri, nici n-ai loc să te mişti. Sabre dărâmă cel puţin zece lucruri de fiecare dată când dă din coadă. Par destul de fericiţi, deşi viaţa lor sexuală n-are cum să fie cine ştie ce.

Vineri, 5 februarie

Trebuie să scriu un eseu despre cauzele celui de-al Doilea Război Mondial. Ce pierdere de vreme! Toată lumea ştie care au fost cauzele. Peste tot pe unde mergi dai de poza lui Hitler.

Sâmbătă, 6 februarie

Am terminat eseul – am copiat din *Enciclopedia Pear's*.

Mama s-a dus la un curs de auto-apărare pentru femei. Aşa că, dacă tata o mai boscorodeşte că a ars

pâinea prea tare, o să-i dea o karată în trahee.

Duminică, 7 februarie

A treia duminică înainte de Postul Paştelui

M-am plictisit de moarte toată ziua. Ai mei niciodată nu fac nimic duminica, doar citesc ziarele de duminică. Alte familii vizitează rezervaţii etc. Noi, niciodată.

Când o să am copii, o să facem numai lucruri interesante în weekend.

Luni, 8 februarie

Lună plină

Mama şi-a găsit un loc de muncă. Strânge banii din aparatele Space Invader. A început de azi, după ce a primit un telefon urgent de la agenţia de recrutare unde e înregistrată.

A zis că cele mai pline sunt aparatele din cafenelele dubioase şi din internatele studenţeşti.

Cred că mama îşi trădează principiile. Profită de pe urma obsesiilor unor oameni slabi, fără discernământ.

Marţi, 9 februarie

Mama şi-a dat demisia. A zis că e hărţuită sexual când îşi desfăşoară activitatea şi este şi alergică la monedele de zece penny.

Miercuri, 10 februarie

Tata vrea să-şi pună pe picioare propria afacere, cu suporturi pentru condimente. A cheltuit ultimii bani din prima de concediere pe lemn de pin şi lipici. Camera de oaspeţi a fost transformată în atelier. S-a umplut casa de rumeguş.

Sunt foarte mândru de tata. Acum este directorul unei companii, iar eu sunt fiul unui director!

După şcoală i-am dus doamnei Singh un suport imens pentru condimente. A fost nevoie de două persoane ca să-l transportăm şi să-l instalăm pe peretele din bucătărie. Am băut o ceaşcă de ceai indian greţos de dulce şi, după ce doamna Singh i-a dat banii lui tata, a început să-şi pună condimentele exotice indiene. Arătau mult mai interesant decât pătrunjelul şi cimbrul lu’ mama, care-s nişte plicticoşenii.

Tata a cumpărat o sticlă de şampanie ca să sărbătorească prima vânzare! Nu are pic de respect pentru rolul investiţiilor.

Vineri, 12 februarie

Pandora s-a dus la Londra cu taică-su să asiste la discursul lui Tony Benn. Mama Pandorei s-a dus la Loughborough la un miting al Partidului Social Democrat. E trist când familiile ajung să fie dezbinate de politică.

Nu sunt sigur cu cine o să votez. Uneori mă gândesc că doamna Thatcher e o femeie destul de de treabă. Pe urmă o văd la televizor şi mă bagă-n sperieţi. Are o privire de criminal psihopat, dar vocea ei pare să fie vocea unui om bun. E puţin derutant.

Sâmbătă, 13 februarie

Pandora e înnebunită după Tony Benn, aşa cum înainte fusese înnebunită după Adam Ani. Zice că bărbaţii mai în vârstă sunt fascinanţi.

A A

Încerc să-mi las mustaţă. Mâine e Ziua îndrăgostiţilor. Poştaşul a adus azi o felicitare mare, cu ştampilă de Sheffield.

Duminică, 14 februarie

A doua duminică înainte de Postul Paştelui.

Ziua îndrăgostiţilor în sfârşit am primit şi eu o felicitare de la cineva care nu mi-e rudă de sânge! Felicitarea Pandorei a fost încântătoare, mi-a scris un mesaj simplu de dragoste:

Adrian, tu şi numai tu.

I-am dat Pandorei o felicitare în stil pseudovictorian, iar înăuntru am scris:

Iubire-a tinereţii mele

Cu păr de melasă şi şosete trei-sferturi

Sistemul mi-l cutremuri.

Arăţi fermecător:

Eu sunt Roy Rogers, tu eşti Trigger.

Nu sună prea bine, dar am scris-o pe fugă. Pandora n-a înţeles paralela cu Roy Rogers, aşa că i-am împrumutat almanahurile Roy Rogers vechi ale lui tata.

Tata a aruncat la coşul de gunoi felicitarea din Sheffield. Mama a luat-o din coş când s-a dus tata la cârciumă. Înăuntru scria:

Pauline, sunt disperat.

Mama a zâmbit şi a rupt-o în bucăţi.

Luni, 15 februarie

Ziua lui Washington, SUA. Ultimul pătrar al Lunii

Când m-am întors de la şcoală am auzit-o pe mama vorbind la telefon cu Lucas cel dubios. Avea o voce greţoasă şi zicea chestii de genu': „Nu-mi cere aşa ceva, Păpuşel!" şi „între noi totul s-a terminat, dragule. Trebuie să încercăm să uităm".

Numai de-un motiv în plus de stres n-am nevoie. Mi-ajunge tot stresul emoţional cu învăţatul şi cu lupta cu Tony Benn pentru atenţia Pandorei.

Marţi, 16 februarie

Mama Pandorei a trecut pe la noi aseară să ne spună că suportul pentru condimente nu e bun. A căzut de pe perete şi tot rozmarinul şi curcuma s-au împrăştiat pe plăcile ei de plută. Mama şi-a cerut scuze în numele lui tata, care se ascundea în magazia de cărbuni.

Mă gândesc foarte serios dacă n-ar fi mai bine să renunţ la tot şi să fug, să fiu un vagabond. Chiar mi-ar plăcea o astfel de viaţă, cu condiţia să am parte de o baie în fiecare zi.

Miercuri, 17 februarie

Domnişoara Elf ne-a vorbit azi despre prietenul ei.

A

Îl cheamă Winston Johnson. Are o diplomă de master în arte şi nu-şi găseşte un loc de muncă! Atunci eu ce şanse am?

Domnişoara Elf zice că în toată ţara există absolvenţi disperaţi. A zis că domnului Scruton ar trebui să-i fie ruşine că are pe birou o fotografie cu doamna Thatcher.

Cred că devin adeptul radicalismului.

Joi, 18 februarie

Dimineaţă toată şcoala a fost convocată în sala de consiliu. Domnul Scruton a urcat pe scenă. A fost ca-n

înregistrările cu Hitler. A zis că în atâţia ani de când predă n-a pomenit un asemenea act de vandalism. Toţi tăceam şi ne întrebam ce s-o fi întâmplat. Scruton a zis că cineva a intrat în biroul lui, i-a desenat o mustaţă lui Margaret Thatcher şi a scris pe decolteu „Trei milioane de şomeri”.

A zis că profanarea celui mai mare lider pe care l-a avut ţara asta vreodată e o crimă împotriva umanităţii. Este o trădare şi, când vinovatul va fi găsit, va fi imediat exmatriculat. Ochii lui Scruton ieşiseră aşa de tare din orbite, că nişte elevi din primul an au început să plângă. Domnişoara Elf i-a dus afară, ca să fie în siguranţă.

Toată şcoala trebuie să facă un test grafologic. Vineri, 19 februarie

Domnişoara Elf a demisionat. O să-mi fie dor de ea, ei îi datorez formarea mea politică. Sunt un radical convins. Sunt împotriva a tot, aproape.

Pandora, Nigel, Claire Neilson şi cu mine am creat un grup radical. Suntem „Brigada Roz”. Discutăm despre război (suntem împotriva războiului), despre pace (suntem pro pace) şi despre distrugerea definitivă a societăţii capitaliste.

Tatăl lui Claire Neilson este capitalist. Are un aprozar. Claire încearcă să-l convingă să le dea mâncare ieftină oamenilor care n-au niciun venit, dar el nu vrea. Se îngraşă lăsându-i pe alţii să moară de foame!

Duminică, 21 februarie

Ultima duminică înaintea Postului Mare

M-am certat cu tata, pentru că citeşte *Sunday Express*. Nu înţelege că se lasă manipulat de dreapta reacţionară. Refuză să treacă la *Morning Star*. Mama citeşte orice. Ea îşi prostituează calitatea de a fi alfabetizată.

Luni, 22 februarie

Iar sunt plin de coşuri. Şi extrem de frustrat sexual. Sunt sigur că o repriză pasională de dragoste mi-ar face pielea să arate mai bine.

Pandora zice că ea nu riscă să crească singură un copil doar ca să scap eu de câteva coşuri. Aşa că iar

trebuie să mă ocup singur de asta.

Marţi, 23 februarie

Lăsatul secului de carne. Lună nouă

Am mâncat nouă clătite acasă, trei la Pandora şi patru la Bert şi Queenie. Bunica s-a simţit foarte rănită pentru că am refuzat-o când s-a oferit să-mi facă nişte clătite, dar eram sătul.

E dezgustător când ştii că Lumea a Treia trăieşte doar cu câteva boabe de orez.

Mă simt super vinovat.

Miercuri, 24 februarie

Miercurea Cenuşii, prima zi de post

Doamnele de la cantina şcolii au fost date afară! Mâncarea vine acum în caserole de la o bucătărie specializată. Aş fi organizat un protest, dar mâine am test la geografie.

Doamna Leech a primit cadou un cuptor cu microunde pentru cei treizeci de ani cât a trudit deasupra urciorului cu cremă de lapte şi ouă.

Joi, 25 februarie

Am luat cincisprezece din douăzeci de puncte azi la geografie. Am fost depunctat pentru că am spus că Insulele Falkland aparţin Argentinei.

Vineri, 26 februarie

Socoteala mea are acum treisprezece centimetri când se lungeşte. Când se contractă nu merită măsurată.

În rest, corpul meu evoluează favorabil. Cred că exerciţiile de stretching pentru spate dau rezultate. Cândva eram genul de băiat căruia i se aruncă nisip în faţă, acum sunt genul care stă pe margine şi vede cum le e aruncat altora nisip în faţă.

Sâmbătă, 27 februarie

Tata n-a făcut şi n-a vândut niciun suport pentru condimente. Acum trăim din banii de la Protecţia Socială şi din ajutorul de şomaj.

Mama nu mai fumează. Câinelui i-a fost redusă porţia la jumătate de conservă Chum pe zi.

Duminică, 28 februarie

Prima din Postul Paştelui

La masa de duminică am avut ouă, cartofi prăjiţi şi mazăre! Fără budincă! Nici măcar şerveţele n-am avut!

Mama spune că suntem *les nouveaux* săraci.

Luni, 1 martie

Sfântul David (în Ţara Galilor)

Tata nu mai fumează. Se-nvârte de colo-colo, alb la faţă, şi îmi găseşte nod în papură, orice aş face.

Ai mei s-au certat, pentru prima oară de când s-a întors mama. Din cauza câinelui, care a mâncat conserva de carne pe care o păstram pentru cină. Nu s-a putut controla, săracu' de el era înnebunit de foame. De-acum o să-i dăm o conservă Chum pe zi.

Marţi, 2 martie

Primul pătrar al Lunii

Ai mei sunt în sevraj nicotinic. E foarte amuzant, pentru un nefumător ca mine.

Miercuri, 3 martie

A trebuit să-i împrumut lui tata bani pentru patru litri de benzină, avea un interviu de angajare. Mama l-a tuns şi l-a bărbierit şi i-a zis ce să spună şi cum să se poarte. Mă doare să văd că, de când e şomer, a ajuns să depindă de alţii, ca un copil.

Aşteaptă veşti de la Agenţia de Ocupare a Forţei de Muncă.

Faptul că nu fumează îl îmbolnăveşte. Ieşirile lui sunt din ce în ce mai explozive.

Joi, 4 martie

Nicio veste încă despre angajare. Stau cât pot de mult pe-afară. Părinţii sunt insuportabili.

Mai că-mi doresc să se apuce din nou de fumat.

Vineri, 5 martie

L-au angajat!!!

Începe luni, e supervizor al Renovărilor Rambleului de Canal. E şeful câtorva tineri care nu şi-au terminat studiile. Ca să sărbătorească, mamei i-a cumpărat trei pachete de Benson and Hedges şi lui şi-a luat trei pachete de Players. Eu am primit o pungă de batoane Marş.

Măcar o dată e toată lumea super fericită. Chiar şi câinele e mai vesel. Bunica îi împleteşte lui tata o căciulă de lână pentru muncă.

Sâmbătă, 6 martie

Eu şi Pandora ne-am dus să vedem porţiunea de rambleu de care se ocupă tata. O mie de ani dac-ar munci şi tot n-ar reuşi s-o cureţe de biciclete vechi, cărucioare, buruieni şi doze de Coca-Cola!

I-am spus lui tata că n-are cum să o scoată la capăt, dar el a zis „Din contră, într-un an o să fie o frumuseţe”. Sigur! Iar eu sunt Nancy Reagan, tată!

Duminică, 7 martie

A doua din Postul Paştelui

Dimineaţă tata s-a dus să vadă canalul. A venit acasă şi s-a închis în dormitor. E încă acolo, o aud pe mama încurajându-l.

Nu se ştie dacă o să se ducă la muncă mâine. Una peste alta, cred că nu.

Luni, 8 martie

S-a dus la muncă.

După ore, în drum spre casă, am făcut o plimbare pe lângă canal. L-am văzut făcând pe şeful cu o gaşcă de chelioşi şi punkişti. Erau ursuzi şi deloc cooperanţi. Niciunul nu voia să-şi murdărească hainele. Tata părea să fie singurul care muncea. Era plin de noroi. Din politeţe, am încercat să schimb câteva vorbe cu băieţii, dar am fost respins. Am atras atenţia asupra faptului că sunt alienaţi de o societate crudă şi nepăsătoare, dar tata a zis „Şterge-o, du-te-acasă, Adrian. Spui numai rahaturi stângiste”. O să aibă parte de-o revoltă curând, dacă nu are grijă.

Marţi, 9 martie

Lună plină

Studiile mele sunt în cădere liberă. Am luat doar cinci puncte din douăzeci la dictare. E posibil să fiu anorexie.

Miercuri, 10 martie

Tata m-a rugat să nu vin cu Pandora la canal după ore. Zice că după ce pleacă ea nu se mai înţelege cu

băieţii. E adevărat că este uluitor de frumoasă, dar băieţii ăia ar trebui să înveţe să se stăpânească. Eu am învăţat. Pandora refuză ca relaţia noastră să evolueze. Uneori mă întreb ce vede la mine. Trăiesc zi de zi cu groaza că relaţia noastră s-ar putea încheia.

Joi, 11 martie

Pandora şi mama Pandorei au intrat în grupul pentru femei al mamei. Bărbaţii şi băieţii n-au voie în camera din faţă. Tata a trebuit să se ocupe de creşa din sufragerie.

Herod, fetiţa lui Rick Lemon, se târa pe sub masă strigând „Tit! Tit!”. Tata tot încerca s-o facă să tacă până i-am explicat că Tit e numele mamei lui Herod. Herod e un copil foarte radical care nu mănâncă dulciuri niciodată şi stă treaz până la 2 dimineaţa.

Tata zice că femeile ar trebui să stea acasă, la cratiţă. A zis asta în şoaptă, ca să nu fie omorât cu lovituri de karate.

Vineri, 12 martie

Tata a avut o zi bună la canal. Aproape-a dat de iarbă. Ca să sărbătorească evenimentul, i-a adus pe chelioşi şi pe punkişti la noi, la un pahar de bere făcută în casă. Doamna Singh şi mama au fost şocate când băieţii au intrat tropăind în bucătărie, dar tata le-a făcut cunoştinţă cu Baz, Daz, Maz, Kev, Melv şi Boz şi s-au mai relaxat un pic.

Boz o să mă ajute să repar frânele la bicicletă, e expert: de la şase ani fură biciclete.

Sâmbătă, 13 martie

Boz m-a invitat azi să trag lipici pe nas, dar am refuzat, mulţumindu-i.

Duminică, 14 martie

A treia din Postul Paştelui

Toate femeile pe care le ştiu s-au dus la un miting să protesteze pentru dreptul la muncă al femeilor. Doamna Singh s-a deghizat.

L-am văzut pe Rick Lemon în parc, o dădea pe Herod în leagăn şi o împingea cam sus. Herod striga: „Tit! Tit!”

Sunt iubit de două femei! Elizabeth Sally Broadway i-

a dat azi Victoriei Louise Thomson un bileţel la ora de ştiinţe. Scria: „Întreabă-l pe Adrian Mole dacă vrea să iasă cu mine”.

Victoria Louise Thomson (numită în continuare VI. T.) mi-a transmis mesajul. Răspunsul meu pentru VI. T. a fost negativ.

Elizabeth Sally Broadway (numită în continuare E.S.B.) a fost super tristă şi a început să plângă peste becul Bunsen.

E minunat să ştiu că Pandora şi Elizabeth sunt amândouă îndrăgostite de mine. Poate nu sunt chiar aşa urât până la urmă.

Marţi, 16 martie

Pandora şi E.S.B. s-au luat la bătaie în curtea şcolii. Sunt dezgustat de Pandora. La ultima şedinţă a Brigăzii Roz a jurat să fie pacifistă toată viaţa. Pandora a câştigat! Ha! Ha! Ha!

Miercuri, 17 martie

Sfântul Patrick. Sărbătoare legală (în Irlanda).

Ultimul pătrar al Lunii

Domnul O’Leary a fost adus acasă de o maşină a poliţiei la 10: 30 seara. Doamna O’Leary a venit să-l roage pe tata s-o ajute să-l ducă pe domnul O’Leary sus, în dormitor. Tata e încă acolo. Prin geamul dublu aud muzică şi oameni care cântă. Nu-i deloc amuzant, eu am nevoie de somn ca să fiu odihnit la şcoală.

Joi, 18 martie

Citesc *De ce au copiii eşecuri*, de John Holt. E super bună cartea asta. Dacă nu iau examenele, e numai din vina părinţilor.

Vineri, 19 martie

Eseul meu creativ pentru ora de engleză:

Primăvara, de A. Mole

Copacii explodează înmugurind, unii dintre ei au şi înfrunzit. Crengile li se avântă către cer ca nişte sperietori bete de ciori. Trunchiurile lor se răsucesc şi se contorsionează către pământ, într-o pletoră de rădăcini. Cerul strălucitor e nehotărât, ca o mireasă timidă în pragul

camerei nupţiale. Păsările planează şi-şi imprimă traiectoria neregulată în norii albi ca bumbacul, ca nişte sperietori bete de ciori. Pârâul transparent clipoceşte maiestuos, apropiindu-se de sfârşitul călătoriei. „Către mare!”, strigă, „Către mare!”, repetă la nesfârşit.

Un băiat singur, cu trupul înfierbântat, stă jos şi se uită la reflexia lui calmă în pârâul torenţial. Dar inima lui e grea. Ochii îi cad pe pământ şi se opresc la un minunat şi maiestuos fluture multicolor. Insecta înaripată îşi ia zborul şi ochii băiatului o urmăresc până departe, până când nu mai e decât o pată în orizontul înroşit de apus. În zefir vede o speranţă pentru omenire.

Pandora a zis că e cel mai bun text pe care l-am scris până acum, dar eu ştiu că mai am multe de învăţat.

Sâmbătă, 20 martie

Echinocţiul de primăvară

Mama s-a tuns zero. Arată ca deţinutele tuşii Susan. Nu mai arată a mamă deloc. Nu ştiu dacă să-i iau sau nu un cadou de Ziua Mamei. Aseară a tunat şi-a fulgerat pe tema asta, zicea că e o şarlatanie comercială vârâtă pe gâtul proştilor creduli.

Duminică, 21 martie

A patra din Postul Paştelui. Ziua Mamei

11: *30 a.m*. Nu i-am luat nimic mamei şi toată dimineaţa a fost prost dispusă.

1 p.m. Tata a zis: „În locul tău, băiete, aş da o fugă pe la domnu’ Cherry şi i-aş lua o felicitare şi un cadou. „Mi-a dat două lire, aşa că i-am luat o felicitare pe care scrie „Mami, te iubesc” (era ultima, ăsta mi-e norocul) şi cinci cutii de bomboane cu gust de lemn dulce (cu preţ redus, pentru că erau turtite cutiile). S-a înveselit şi nici nu i-a mai păsat când tata s-a dus să-i dea bunicii un buchet de lalele şi s-a întors peste cinci ore mirosind a băutură.

Pe mama Pandorei au dus-o la restaurant şi-au răsfăţat-o. O s-o duc şi eu pe mama când o să fiu celebru.

Luni, 22 martie

Am catalogat cărţile din biblioteca mea din dormitor. Am o sută cincizeci şi una de cărţi, fără cele ale lui Enid

Blytons.

Mai sunt unsprezece zile şi fac cincisprezece ani. Aşa că, dacă vreau să mă însor, nu mai am de aşteptat decât un an şi unsprezece zile.

Miercuri, 24 martie

Singurul lucru care mă preocupă cu adevărat legat de felul în care arăt sunt urechile mele. Ies în afară într-un unghi de nouăzeci de grade. Le-am măsurat cu setul de geometrie, deci e un fapt ştiinţific.

Joi, 25 martie

Buna Vestire. Lună nouă

Am trăit o trezire spirituală. Am fost vizitaţi de doi domni drăguţi care reprezentau un grup religios, Oamenii Luminii Soarelui. Au spus că numai ei pot să aducă pacea în lume. Costă douăzeci de lire înscrierea. O să fac cumva rost de bani. Niciun preţ nu e prea mare când e vorba despre pace.

Vineri, 26 martie

Am încercat s-o conving pe Pandora să se înscrie în grupul Oamenii Luminii Soarelui. N-au convins-o argumentele mele. Mâine vor veni să-mi cunoască părinţii şi să semneze contractul.

Oamenii Luminii Soarelui au venit la ora şase. Tata i-a ţinut afară, în ploaie. Li s-au udat robele. Tata le-a zis că încearcă să spele pe creier un copil fără minte. Când au plecat, mama s-a uitat după ei. A zis: „Acum nu par foarte carismatici, sunt uzi leoarcă. „Am vărsat câteva lacrimi. Cred că am plâns de uşurare – douăzeci de lire sunt ceva bani.

Duminică, 28 martie

Duminica Patimilor.

Se trece la ora de vară

Tata a uitat să potrivească ceasurile aseară, aşa că am întârziat la şedinţa Brigăzii Roz, ţinută în salonul Pandorei. Am votat pentru excluderea tatălui Pandorei de la şedinţă, din cauza înclinaţiilor lui de extremă stângă. Am hotărât să-l susţinem pe Roy Hattersley în viitoarea luptă pentru conducere.

Pandorei nu-i mai place Tony Benn de când a descoperit că e un fost aristocrat.

Claire Neilson a prezentat o membră nouă, o cheamă Barbara Boyer. Arată super bine şi e şi super inteligentă. Nu a fost de acord cu Pandora pe tema politicii armelor nucleare promovate de NATO. Pandora a trebuit să admită că China este un factor necunoscut. Pandora i-a cerut lui Claire Neilson să n-o mai aducă pe Barbara.

La prânz, la şcoală, am stat lângă Barbara Boyer. E o fată minunată. A precizat că Pandora are multe defecte. A trebuit să-i dau dreptate.

Marţi, 30 martie

Comit adulter non-sexual cu Barbara. Sunt centrul eternului triunghi. Nigel e singurul care ştie: ajurat să păstreze secretul.

Miercuri, 31 martie

Pe Nigel l-a luat gura pe dinainte şi toată şcoala mi-a aflat secretul. Pandora a stat toată după-amiaza în biroul infirmierei-şefe.

Joi, 1 aprilie

Ziua păcălelilor. Primul pătrar al Lunii

Barbara Boyer a pus punct scurtei noastre aventuri. Am sunat-o la pet shopul unde lucrează cu jumătate de normă (face curăţenie în cuşti). A zis că nu poate suporta să vadă durerea din ochii Pandorei. Am întrebat-o dacă e păcăleală de 1 aprilie, a zis că nu şi a precizat că e trecut de ora 12.

Am învăţat o lecţie importantă: din cauza dorinţei sexuale mi-am pierdut iubirea.

Mâine fac cincisprezece ani.

M-am bărbierit, ca să mă mai înveselesc.

Am cincisprezece ani, dar sunt încă un copil din punct de vedere legal. Azi nu pot face nimic din ce nu puteam face ieri. Ce ghinion!

Am primit şapte felicitări de la rude şi trei de la prieteni. Cadourile primite sunt veşnicele japonezării, dar de la Bert am primit un model de aeroplan făcut în Germania de Vest.

Pandora n-a dat niciun semn de ziua mea. N-o învinovăţesc. I-am trădat încrederea.

Boz, Baz, Daz, Maz, Kev şi Melv au venit de la canal şi m-au tras de urechi. Boz mi-a dat un tub de lipici pentru aeroplan.

Sâmbătă, 3 aprilie

8 a.m. Marea Britanie e în război cu Argentina!!! Doar ce-am auzit ştirea la Radio Four. Sunt foarte entuziasmat. Jumătate din mine crede că e o tragedie, cealaltă jumătate crede că e super emoţionant.

10 a.m. L-am trezit pe tata să-i spun că Argentina a invadat Insulele Falkland. A sărit imediat din pat, pentru că el credea că Insulele Falkland sunt lângă coasta Scoţiei. Când i-am zis că sunt la aproape 13.000 de kilometri de noi, s-a băgat înapoi în pat şi şi-a tras pătura peste cap.

4 p.m. Am trecut prin cea mai umibtoare experienţă din viaţa mea. Începusem să-mi asamblez modelul de aeroplan. Aproape-l terminasem când m-am gândit să fac un experiment şi să inhalez lipici, să văd cum e. Mi-am pus nasul sub şasiu şi am inhalat timp de cinci secunde. N-am avut nicio experienţă spirituală, numai că nasul mi-a rămas lipit de aeroplan! Tata m-a dus la urgenţe. Nu ştiu cum am putut îndura atâtea râsete şi chicote.

Doctorul de la urgenţe a scris pe fişa de externare „Drogare cu lipici”.

Am sunat-o pe Pandora. O să treacă pe la mine după lecţia de violă. Dragostea e singurul lucru care mă ajută să nu-mi pierd minţile…

blemele tip , părinții,

d , — în ciuda insistențelor sale — nu vor nici în ruptul capului să-i publice poeziile. Cu cât dispera , atât

apariție a *Jurnalului*,

www.editura-art.ro

pro profit, iar nimănui nu-i pasa Se necazurile lui. Dar, spre deosebire Se alţi aAolescenţi Se vârsta lui, el fine un jurnal Se un haz nebun, ce devine o cronica a dezastrelor la care îl supune viaţa. Iubita l-a părăsit, mama are un amant) camele a fugit

Se la BBC

rea e mai mare. cu însemnările sale sont mai amuzante

De o sinceritate cuceritoare, vocea tânărului AArian a atras milioane de cititori, încă Se la prima în epoca Thatcher.